

Kojik Tamás

*Befogad
és kitaszít*

Rojik Tamás

BEFOGAD ÉS KITASZÍT

Rojik Tamás

BEFOGAD ÉS KITASZÍT

Cédrus Művészeti Alapítvány–Napkút Kiadó
Budapest, 2016

© Rojik Tamás, 2020
© Napkút Kiadó, 2020

ELSŐ

Talán a kevés megmaradt fotó miatt éles annyira bennem a kép, anyám nővérétől kaptuk kölcsön a gépet. Elmélyülten fogom a sárga műanyag lapátot, merem bele a száraz homokot a piros kisvödörbe. Közélről készült a felvétel, így nem feltűnő, hogy csak én vagyok rajta.

Három- vagy négyéves lehettem, a kisvárosi lakótelep viszonylag frissen épült, csupa fiatal pár lakott a betontömbökben. Akkor még szívesen költöztek be az emberek, nem gondolkodtak azon, hogy mennyi hátránya van egy ilyen lakásnak, örültek neki, hogy van hol elkezdni az életet, önállóan, a szüleiktől külön lakótérben, nem kellett az anyós horkolását figyelni, ha intimitásra vágytak.

Az anyám és az apám a nagyobb társaságokat kedvelték, mielőtt összeházasodtak, a barátaik között az esték húzóembereinek számítottak. Amikor megszülettem, persze minden más lett, anyám leszokott a dohányzásról, apám pedig sokkal komolyabban vette az életet, a szórakozóhelyeken a sokak ámulatát kiváltó nagyvonalúságát felváltotta a józan beosztás.

Talán ezért is lehettek csalódottak, amikor kivittek a játszótérre, ahol vasárnaponként csupa korosztályukbéli pár engedte el gyermekei kezét a langyos napsütésben. Mesélték, hogy már karon ülő koromban titokban az erkélyről lesték, melyik család szimpatikus, kinek a közelében fognak majd leülni, terveket szőttek, hogy biztosan sok barátot szerzek, ugyanolyan könnyedén beilleszkedem, akárcsak ők, és a szomszédsággal majd ennek ürügyén rendszeresen összejárnak, hiszen azok is olyan tisztességes embereknek tűnnek, mint ők.

Ködösek az emlékek, összefolynak, de azt tudom, hogy egyszer sem sírtam. A többi óvodáskorú felváltva zokogott, keserves hangokat adtak ki, mintha a világ pusztulása közeledne, mindezt azért, mert eltörött a kis gereblyéjük, megcsípte őket a darázs, vagy lerombolták a homokvárukat. Az ilyen

balesetek jobbára a közös játékból eredtek. Én ezekben soha nem vettem részt.

Csak sejtem, hogy ugyanazért, amiért később sem ültem oda másokhoz. Hiányzott belőlem a közösség iránti vágy, vagy bármilyen ösztön, amely a társasághoz húzott volna. Egyedül építettem mindig a váramat, amelyhez fogható nem volt másik az udvaron. Míg a többi gyerekek az apja segített elfogadható formájú buckákat emelni, én precízen, összpontosítva raktam az előnedvesített anyagot egymásra, mindig ügyelve arra, hogy tökéletesen simák legyenek az oldalak, sőt a végére már tornyot is tudtam emelni, piramistetővel.

Ha valamelyik gyerek megkérdezte, hogy játszhat-e velem, használhatja-e a vödörmet, vagy csak nézhet-e, oda sem figyelve válaszoltam nemet. Nem akartam megbántani, akkoriban még azt sem tudtam, az mit jelent. Csak azt érzékeltem, hogy ilyenkor némelyek sírva fakadtak, mások felrúgták a váram.

Egyik sem érdekelt. Ha sírt, tudtam, hogy jön az anyja, megvigasztalja. Ezek a nők sokfélét mondtak rám, hogy gonosz, buta, csúnya, ilyenkor eleinte segítségemre sietett anyám, kérlelt, vegyem be a kisfiút vagy kislányt, de ugyanazt a nemet kapta ő is. Egy idő után már egyből a másik anyukához szólt, próbálta megmagyarázni, hogy én egyedül szeretek játszani.

Akik az építményeimet bántották, hamar leszoktak róla. Várták, hogy sírjak, verekedjek, de nem láttam értelmét. Mint egy pók a hálóját, újra kezdtem, azzal a különbséggel, hogy az előző hibáit igyekeztem nem elkövetni. Néhány hét alatt mindenki megtanulta, hogy velem nem kell törődni.

Apám viccei is a fülembé csengenek. Minden alkalommal, amikor valaki olyan látta, mit építetek, aki még nem járt arra azelőtt, megjegyezte, hogy a fiából egyszer mérnök lesz. Ezen mindig ugyanúgy nevetett, és ugyanúgy helyeseltek az idegeknek is, majd ők is nevettek. Nagyon sokáig nem értettem ezt a rituálét.

Amikor a fényképezőt elhozták, sokan jöttek a családból. A nagynéném, a férje, még a nagymama is. Így öten figyelték, ahogyan a lapát lapjával egyengetem a nedves homokot a vár-alap szélén.

Hangosan beszélgettek, hiszen a felnőttek úgy hiszik, a gyermek nem fog fel semmit a beszédükből, ha mégis, úgysem érti. Utóbbiban alig tévedtek, a szavakat ugyan hallottam, de java részük ismeretlennek tetszett. Nagymama szerint nincs gond velem, majd kinövöm; ha egy gyerek nem foglalkozik a többivel, látszik, hogy intelligensebb náluk, mi a francot is akarna attól a sok kis csecsemőtől. A nagynéni férje erősen ingatta a fejét, azon a véleményen volt, hogy talán autista vagyok, mert azok, úgy tudja, bizonyos dolgokban ügyesek, amúgy meg nem valami életképesek, látta az *Esőemberben*. Mielőtt a szüleim reagálhattak volna, a nagynéni hatalmasat bokszolt a vállába, nem viccből, a férfi fel is szisszent, a néni pedig ráparancsolt, hogy húzzon el egy doboz cigiért, ahelyett hogy a részeges pofáját jártatja. Amikor elment, egy ideig csönd volt, majd anyám nővére nagyon halkán azt mondta, hogy talán el kellene vinni egy szakemberhez. Egy pszichológushoz.

Erre apám a combjára csapott, hogy az ő fia nem autista és nem is bolond, egyetért az anyósával, majd kinövi, egyszerűen nem akar a többi kis szarossal együtt lenni. Az indulatától átfűtve szinte kiabált, mire a többi anyuka és apuka arrébb húzódott, olyanokat mondtak egymásnak, ügyelve arra, hogy apám is jól hallja, hogy nem véletlen ilyen a gyerek, nézd meg a szüleit.

Tudtam, hogy valamit rosszul csináltam. A sok idegen szó úgy hangzott, mint ami a nyugodt életemet negatívan befolyásolhatja. Összefüggést láttam aközött, hogy rólam beszél mindenki, én pedig a kérések ellenére magamban építkezem. Logikusnak tűnt, hogy egy időre feladjam a kényelmeimet. Megfogtam a félig vízzel telt vödöröm, beletettem a többi eszközt, és átsétáltam a gödör másik végébe a gyerekekhez.

Először elhúzódtak, de aztán eljűk tettem a játékaimat, és pusztá kézzel pakolni kezdtem a túlságosan száraz homokot az ő félkész kupacuk tetejére, mintha egyformán ügyetlenek volnánk.

Pár perc után a rokonaimra tekintettem a szemem sarkából. Apám mosolygott, a nagynéném pedig kétségbeesetten magyarázkodott anyámnak, hogy csupán segíteni próbált. Másnaptól, miután hazamentek, újra egymagamban építettem a váraimat, kivéve vasárnap, amikor apa és anya is a téren volt. Lassan mindenki elfelejtette a korábbi incidenst, és végre beszélgetni kezdtek a szüleimmel.

MÁSODIK

A levegőt friss, édeskés parfüm hatotta át. A buszmegállóban várakozó, izzadt emberek megigézve bámulták, ahogy Noémi könnyedén átsiklott közöttük a lassú, júliusi délutánon. Padlizsánszínű, erős haja hosszú copfba fonva verdeste a hátát, és a napfényben olyan természetesnek hatott, akárha az anyjától örökölte volna az élénk zuhatagot. Mélyen dekoltált, fekete topja és a hosszú combjára simuló, rövid farmernadrág előnyösen hangsúlyozta domborulatait. Bár erős alkátú lány volt, mégsem tűnt húsosabbnak a kívánatosnál, kerek arca és arisztokratikusan ívelt álla pedig kellemes összehatást keltett.

Végre a Ferenciek terén utolérte a fiatal férfit. Ahogy mutatójaja begyével finoman megérintette a vállát, a csíkos pólós, izzadságszagú alak megfordult, és elveszett a lány mélyen örvénylő, sötét tekintetében. Amikor Noémi ilyen melegséggel mosolygott valakire, a szája szegletében két mélyedés jelent meg, fogai pedig fehér ékkövekként állták útját a kitörni készülő, balzsamosan mély hangjának, amely a mesélők sajátja.

A borostás, hosszú képű férfi szeme irreálisan nagynek tűnt, olyannak tetszett, mintha állandóan csodálkozna valamin. A nyakában egy kopott, régebbi típusú digitális fényképezőgép lógott, egyik, pókszerűen hosszú karját azon pihentette. Noémi a gép felé bökött.

– Szia, szeretném elkérni a képet, amit az előbb készítettél – tért egyből a lényegre, és időt sem hagyva folytatta tovább. – Ha szeretnéd, adok e-mail címet vagy postacímet.

– De miért olyan fontos neked az a kép? Nem is rólad készült, hanem a Duna-partról – lepődött meg a férfi, majd rögtön rájött, hogy épp egy remek lehetőséget szalaszt el. – Persze, átküldöm szívesen. Meg a többit is. Tudod, még amatőr vagyok, a fotózás csupán a hobbim, filozófiát hallgatók Szegeden... – folytatta volna még, de a lány közbevágott.

– Nekem csak az a kép kell. A legjobb lenne most azonnal. Eljössz hozzám, és felmásolod nekem. – Noémi hangja nem tűrt ellentmondást. A férfi eredetileg úgy tervezte, hogy szétnéz még a folyóparton, majd az esti vonattal hazaindul, de ez várhatott. Az egyetem melletti, bejáratos kocsmákban mindig legendákat hallott mások nagyszerű, kalandokkal bővelkedő utazásairól, amelyekben könnyűvérű lányok tűntek elő ködös, valószerűtlen pillanatokban, és mint nimfák ragadták magukkal az arra járó utazókat, egyetlen éjszaka erejéig. Eddig ezeket kitaláltaknak, de legalábbis túlzásnak vélte, most azonban szívesen a részévé vált volna a nagy hallgatói mitológiának.

Hosszú buszút vitte őket a Móricz Zsigmond körtérig, a lány ügyelt rá, hogy az örökké zsúfolt 7-esre szálljanak, így az izzadt testek kerülgetése jó kifogást nyújtott, hogy ne kelljen igazán az idegen férfival kommunikálnia.

A körtéren még egy kisebb méretű busszal a hegy teteje felé vették az irányt. A járművön a férfi megpróbált végre szóba elegyedni Noémival, de az gyorsan leintette, csak annyit súgott neki, hogy figyelje a többi utast, mert egy filozófusnak nagyon érdekesek lehetnek.

Itt már csak néhányan utaztak, egy ázsiai pár, hatalmas térképet kiterítve követte a megállókat, helyenként a férfi aggodalmasan kibámult az ablakon, tört angolsággal próbált segítséget kérni a sötét hajú, pocakos sofőrtől, aki ilyenkor a nő nagy ijedségére elengedte a kormányt, széles tenyereit pedig felfelé fordította, jelezvén hogy fogalma sincs, mit akarnak tőle.

Pár üléssel arrébb három nyugdíjas asszony, úgy tűnt, kiválóan ismerik egymást. Jómódú özvegyek lehettek, fekete, finom anyagú ruházatuk még nyáron is nyaktól bokáig tartott. Szívük felett súlyos kövekkel ékített brossokat, ujjaikon hatalmas aranygyűrűket viseltek. Fő témáik egymás között az operabérlet kihasználtságára, illetve a politikában részt vevő alakok érdemeire irányultak, úgy ejtve az egyes színészek

vagy miniszterek nevét, tetteit, mintha a saját jól vagy rosszul nevelt gyermekeik lennének. Ahogy hallgatta őket a filozófusjelölt, arra az álláspontra jutott, hogy ez a három dáma a markában érzi az ország szívét, vagy legalábbis jobban tudja a dolgok működését bárkinél.

Bár bőséggel szerzett elemezhető adatot, zavarban volt, hogy a lánynak majd miként kellene minderről beszámolnia. Éppen erre kívánta terelni a szót, amikor Noémi a bölcsész hosszú karját rángatva felkelt az üléséről és megnyomta a lezállásjelzőt.

Hosszan vezette a férfit a hatalmas villák során át. Próbálta figyelmen kívül hagyni, hogy folyamatosan olyan, számára intim kérdésekre kellene válaszolnia, mint hogy mire kell a fénykép, hol tanul, mi a vezetékneve. Végre összeszedte megmaradt erejét, mosolyt öltött erejét vesztő arcára, és belenézett a hatalmas, csodálkozó szempárba.

– Az egyik egyetemen hallgatók bölcsészetet. Itt lakom – zárta le gyorsan, és az egyik villa irányába mutatott.

– Te ennyire gazdag vagy? – fakadt ki a fiatal filozófus, bár ahogy kiejtette a száján a bántóan éles szavakat, szégyenérzet ülte meg a gyomrát, és helyesbíteni próbált: – Úgy értem, ez egy nagyon szép kastély, sosem találkoztam még olyannal, aki belülről is ismerhet egy hasonlót.

– Kastélynál valamivel kisebb, de nagyon kedves tőled. Az ezerkilencszázas évek elején épült, valami grófé volt, azt hiszem. Vagy miniszteré? Vagy egy miniszteré, aki gróf? Nem tudom, nem érdekel a történelem. Néhány eredeti bútor is megmaradt. A villa egyébként is a szüleimé. Az apám magánpraxisú fogorvos, az anyám pedig az asszisztense. Én öt évvel ezelőtt költöztem ki a melléképületbe, az egykori cselédlakba. Persze apám nem sajnálta a pénzt felújíttatni. Előremegyek, a kutyák gyűlölik az idegenek szagát.

HARMADIK

Az óvodáscsoportban úgy voltak szétszóródva a többiek, mint a csillagok, de ez senkit sem zavart, hiszen ennek az életkornak ez a rendje. Egyedül én nem találtam meg a helyemet, üstökösként bolyongtam a hatalmasnak tűnő teremben, próbálván rájönni, hogyan lelhetem meg azt a pályát, amivel nem követek el rendellenes magatartást.

A szülők azt szeretik, ha összejárhatnak kártyázni és borozni, ezt Zolitól tanultam, egy nagycsoportos fiútól. Az első héten két ötéves lelökött egy félreeső mászókárról, amelyre eredetileg azért mentem fel, hogy egyedül lehessek. Az esés után rögtön felkeltem, habár eleredt az orrom vére, gyorsan letöröltem, és megkérdeztem a két gyereket, miért tették. Azt válaszolták, hogy az az ő mászókájuk. Beláttam, hogy csak akkor lehet szabadságom, ha megharcolok érte. Egy kővel homlokra dobtam a nagyobbikat. Ahogy az odakapott, s kezét meg nézve meglátta az elmaszatolt vért, azonnal sírva fakadt, és az óvo néniért szaladt. Aznap nem kaptam csokit ebéd után, és össze kellett pakolnom a nagycsoportosok széthagyott játékaikat, de onnantól a mászóka az enyém volt. Apám jött értem; amikor megtudta, mi történt, a napközisnek mondta, hogy majd beszél velem, de hazafelé csak rám kacsintott, hogy ne mondd el anyádnak, és büszkén kihúzta magát.

Másnap ez a Zoli odajött hozzám, és megkérdezte, felmászhat-e mellém a mászókára, mert szerinte tudnánk segíteni egymásnak. Láttam, mi történt előző nap, és ő megtanítana rá, hogyan vészelve át az óvodát, ha én gondoskodom arról, hogy a szüleink megismerkedjenek. Azt mondta, a régi barátai elköltöztek külföldre, és most állandóan veszekednek esténként, mert az apja a meccset akarja nézni, az anyja meg táncórákra menne.

A szombatokat ezután egymásnál töltöttük. Az alku rám eső részét könnyedén teljesítettem: apám és anyám friss energiával vetette bele magát az új kapcsolatba.

Amíg én Zolival legóvárakat építettem, a szüleink ultiztak. Eleinte udvariasan, a győztes mindig szabadkozott, hogy csak szerencséje volt, majd ahogy belemelegedtek a játékba, bort és pezsgőt ittak hozzá, amitől olyan komolyan vették a partikat, mintha csatamezőn volnának.

Kezdetben óránként ránk nézett valaki, odafigyeltek a vacsoránkra, és tíz órára otthon voltunk. Ahogy az alkohol az éjszakák szerves elemévé vált, hol én, hol Zoli aludt a vendégmatracon. Ilyenkor megengedték, hogy a hűtőből azt vegyük ki, amit szeretnénk.

Rendszerint ketten egy üveg kólát fogyasztottunk el, Zoli azért, mert máskor nem engedték meg neki, én pedig azért, hogy minél tovább ébren tudjak maradni. Elképesztően fontosak voltak ezek a pluszórák. Zoli ilyenkor tanított meg a hétköznapi életre.

Legelőször mosolyognom kellett. Azután lassan megtanultam szomorúnak, elkeseredettnek, szégyenlősnek, meglepettnek, riadtnak, dühösnek, bosszúállónak, kedvesnek lenni. Mindegyikhez jutott egy-egy tekintet, grimasz, testtartás, esetleg hang is. Amikor ezeket elsajátítottam, megmutatta, melyik élethelyzetekben vehetem elő őket. Spontán rám ijesztett, pofon vágott, süteményt hozott vagy elvette a kisautóimat.

A viccekkel volt a legtöbb gondom. Nem értettem őket. Akkor sajátítottam el azt a mechanizmust, hogy minden viccet, amit hallottam, megjegyeztem. Így tudtam, mikor kell nevetni rajtuk. Ismertem az óvodai disznó vicceket, ezeken elég volt nevetni, érteni nem kellett, pár korombelieknek szólót, illetve azokat is az eszembe véstem, amiket apám harsogott a kártyaasztalnál.

Hétköznap is gyakoroltam. A szobámban katonás rend uralkodott a játékok között, Zolin kívül nem hagytam velük felügyelet nélkül senkit, mert a többi gyerek szétszórt, lerombolt

mindent, esetleg lopott is. Mindez nem zavart, viszont a szüleik utána elnézést kérték a gyerekekkel, nekem pedig meg kellett bocsátanom. Amíg Zoli nem tanított ki, számos hibalehetőség jött velem szembe, ki kellett dolgoznom rá a válaszokat.

A lakrészem hosszú falára apám felszerelt egy kis, kerek tükört. A műanyag keretét úgy képezték ki, hogy a tetején két domborított szem, az alján pedig egy széles mosoly uralkodott, egészében egy bohócot formált, amelynek a piros orra helyén állt a tükör.

Hosszan néztem a bohóc mosolyát, próbálgattam, kerestem a pontot, ahol már nem vicsorgok. Néhány hónap alatt ki tudtam fejleszteni azt az arcot, amit azután évekig használtam, amikor fényképeztek. Zolinak megmutattam a vékony családi fotóalbumot, amikor a végére ért, azt mondta, szerinte nagyon ijesztő, hogy az új képeken ugyanúgy nézek ki, dacára a kis, piros bojtos sapkának vagy a zöld rövidnadrágnak, bár hozzátette, korántsem annyira borzasztó, mint amilyen korábban voltam.

Azt is megtanultam, hogy ha kedves vagyok valakivel, ő is az lesz velem. Eleinte nem értettem ennek a hasznát. Zoli vezetett rá erre is: ha szorgalmasan gyűjtöm az óvodában a matricákat, a szüleim dicsekedni tudnak velem. Ez számukra olyan jó érzés lesz, hogy a továbbiakban szívesebben teljesítik a kéréseimet, mint például azt, hogy ne kelljen aludni vasárnap délután.

Egy hatalmas, ügető lovat ábrázoló hűtőmágnessel tértem haza az egyik pénteken. Apám jött értem, már a piros Suzukinkban ültünk. Büszkeséget öltöttem arcomra, úgy mutatott meg neki a keresztelkedésben az ajándékomat, miközben a gyalogosok átmentek a zebrán.

Nem lepődött már meg, fáradt is volt, de a különleges darab miatt és a látszat fenntartása érdekében megkérdezte,

miért kaptam most ilyen nagy jutalmat. Elmeséltem neki a begyakorolt hangsúlyozással, szépen, hatásosan tagolva, hogy elpakoltam az egész csoport helyett délután, és az óvó néni így ajándékozott meg.

Apám egy újabb jelzőlámpánál nagyot fékezett, a fejem előredőlt a hátsó ülésről, a mellkasomba vágó biztonsági öv akadályozta meg, hogy beüssöm. Ingerülten, a hangját fel-emelve kérdezte, mi az, hogy az egész csoport után?

Meg sem várta a választ, folytatta. Eddig nem tapasztaltam, hogy monológot mondana, többnyire anyámra hagyott minden nevelési kérdést, ezért is emlékszem talán ennyire jól.

Tanuljam meg, kezdte fojtott hangon, tanuljam meg, hogy soha, de soha nem szabad mások helyett dolgozni, mert az élet nem óvoda lesz. Ott bizony hajtani kell, de csak magamért. Mert aki másért hajt, azt kihasználják, megeszik, mint a természetfilmben a krokodil a beteg gnúkat.

Hogy neki most lehetne akár terepjárója is, mint a pesti gazembereknek, de ehelyett ő inkább segített másoknak, bízott a közös erőben. Ez a világ egy rohadt világ, az erős győz, a gyenge alulmarad. Ezt nyertük a nagy rendszerváltással. Tanuljam meg, mert én már ebbe fogok majd belenőni.

Nem értettem igazán, mi a baj a hűtőmágnesemmel. Anynyit azért felfogtam, hogy segíteni ugyan szabad, de mások helyett dolgozni ugyanolyan rossz, mint másokat bántani.

Olyan árnyalatok sejlettek fel előttem az életről, amiket nagyon nehéz volt megérteni. Az óvodát azonban a Zolitoló kapott tudással sikeresen átvészelttem.

NEGYEDIK

Az egykori cselédlakba lépve a filozófus láthatta, Noémi szülei valóban mindent megtettek, hogy a melléképületet a lány otthonnak hívhassa.

Az előszoba mérete éppen arra volt elegendő, hogy a cipőket, kabátokat levethessék az érkezők. Az előtér szürke járólapiját tölgyparketta váltotta fel, ennek határa adta a nappali bejáratát. A tágas, kelet–nyugati fekvésű szoba falának élénkzöld színe a fehér plafonnál tört meg, amelytől aranyozott bordűr választotta el. A bejárattól jobbra lévő ablakkereten meghagyták a régi, fehérre mázolt spalettát, alá pedig mahagóni íróasztalt állítottak, amelyen csak néhány írószer hevert.

Az asztallal szemben, a hosszú falon egybefüggő könyvespolc állt, szellősen telerakva könyvekkel. A fiú próbált rendszert felfedezni benne, de összevissza talált műveket az ókori szerzőktől a kortársakig, mintha valaki úgy dobálta volna fel a könyveket, ahogyan épp a keze ügyébe kerültek.

A negyedik falhoz súlyos, fekete bőrfotel húztak, előtte egy kisebb, hozzá tartozó lábtartóval. E mellett volt az ajtó a hálószobába. A vendég érezte, ahogyan átjárja várakozó testét a bizsergés, ugyanis Noémi szó nélkül vezette át oda, így arra gondolt, talán a fénykép már nem is számít.

A szobában szinte minden teret betöltött a nagy franciaágy és a kétajtós diófa szekrény. A falakat és a plafont vérvörösre festették, akár egy bordélyban, és amíg a nappaliban egy ötágú csillár adta a fényt, addig itt a falakra felszerelt, kovácsoltvas tartóba illesztett gyertyaimitációk ragyogták be a teret. A fényük megsokszorozódott az aranyozott ágytakarón, amelyen indiai mintára elefántokat formázott a varrás.

Noémi ment tovább a következő helyiségbe, de a fiú megállt az ágy előtt. A lány félreértette a helyzetet, magyarázkodni kezdett.

– A két szoba egészen más jellegű. A nappali teljesen az anyám műve, ő rendezte be, szinte soha nem használok. Viszont a hálóból nem engedtem. Hosszan vitatkoztunk, anyám üvöltött, hogy a kislánya egy kuplerájban fog aludni, persze én meg rávágtam az ajtót, hogy pont ez a célom. Aztán egy délután arra értem haza, hogy apám maga festi ki nekem. Menjünk tovább – mondta, és már húzta is magával a fiatal férfit.

A bal oldali falon vörös függöny lógott, mögötte pedig, mintha titkos átjáró lenne, a konyhaajtó. Nagyjából akkora volt a konyha, mint a hálószoba, így főleg a praktikum uralkodott benne. Az ajtóval szembeni hosszú falra modern konyhapultot szereltek fel, minden olyan géppel ellátva, ami megkönnyíti a hétköznapiakat. Étkezésre a sarokra felcsavart asztallap szolgált.

Innen már látszólag csak a fürdőszobába és a kamrába lehetett továbbmenni, így a fiú kényelmetlenül kezdett fészkelődni. Óvatosan megdicsérte a konyhát, mire Noémi haragosan legyintett rá, és a kamra felé vette az irányt.

– Sokáig nem tudtam én sem a létezéséről – kezdte. – A kamra padlója felnyitható. Egy nehéz, fém csapóajtót kell felemelni, és a lépcsők alatta egy további, titkos helyiségbe vezetnek. Ide nincs bekötve a villany, úgyhogy előremegyek, a telefonommal világítok majd. Lent pedig egy régi petróleumlámpa ad majd fényt. Ha leértél, csukd be magad után az ajtót, mert a szüleim nem tudják, hogy mi van itt – mondta, majd ahogy leért, tovább magyarázott, miközben meggyújtotta a petróleumlámpa kanócat.

– Valaha légópinceként szolgált. A két világháború között építették, látsz majd egy ajtót, ha azon átmennél, eljuthatnál a villába. Az ottani éléskamrában lehet feljönni. Régebben, éjszakánként sokszor átszöktem, és huhogtam, recsegtettem a padlót, vagy kapartam a falakat meg az ablakokat.

– De miért tettél ilyet? – csodálkozott el a fiú.

– Azért, mert az anyám rettenetesen babonás. Ilyenkor mindig iszonyatosan félt, és addig nem hagyta békén az apá-

mat, amíg nem hívott szakembert. Így megfordultak nálunk papok, szellemirtók, látók és egy csomó szórakoztató ember. Aztán persze félttem, hogy rájönnek a titkomra, így inkább abbahagytam. – Ahogy befejezte a mondatot, végre működésbe hozta a lámpát.

A pincében csupán egy ócska, de tiszta matrac és egy olcsó, lapra szerelhető asztal volt, rajta egy korszerű lappal.

– A gépre fel is tudod tenni a képet, a fényképeződhöz való kábelt pedig biztosan találsz a fiókban, van mindenféle – mutatott a számítógép felé Noémi, és valóban, a filozófus néhány perccel később már át is másolta a fotót, amelyen a lány egyik oldala is látszik.

Ahogy elkészült vele, Noémi előhívta a képet a laptopba épített nyomtatóján. Hosszan nézte, látszólag meg is feledkezve a filozófusról, majd a szoba egyik falához lépett, és ott is meggyújtott egy lámpát.

Hirtelen több száz, a falra erősített fénykép vált láthatóvá. Voltak köztük színesek és fekete-fehérek, képek tájakról, buszokról, vonatokról, épületekről. Nagyrészt budapesti helyek, de látott a fiú olyat is, amit nem ismert fel. Egyetlen közös volt bennük: Noémi mindegyiken szerepelt, és egyiken sem a kamerába figyelt.

Miután a képet a gyűjteménybe illesztette, a lány megváltozott. Szemébe tűz költözött, ami mintha égetné a bőrét, az arca teljesen kivörösödött. Kihúzta magát, nagy levegőt vett, mellét kidagasztotta, majd megfordult és a fiatal férfira nézett.

– Vetkőzz – utasította, de meg sem várva, hogy a meglepett idegen felocsúdjon, rávetette magát, és néhány pillanat alatt lemeztelenítette őt is, és magát is.

A matracon sem hagyott kezdeményező lehetőséget, a másik hosszú kezeit egy mozdulattal leszorította. A lány élvezte saját teste gyönyörűségét, izmai feszülését, és használni kezdte a férfit.

Amikor végre úgy érezte, hogy teljesen kielégült, Noémi ernyedten dőlt végig a puszta ágybetéten. Mélyet lélegzett,

tetszett neki a megszokott illat, a saját izzadságszaga, majd hirtelen megérezte a másik szúrós, kellemetlen bűzét is. A telefonjára nézett, elképedve látta, hogy már reggel van.

– Most öltözz fel és menj – utasította ridegen, és titokban azt remélte, a másik azonnal összeszedi mindenét, és megérti, hogy neki most egyedül kell lennie.

– Nem maradhatnék még egy kicsit? Főzhetnél egy kávét, amíg kifújom magam – válaszolta a férfi, miközben az újonnan keletkezett zúzódásokat, véres karmolásnyomokat vizsgálta csontos testén.

– Öltözz fel, menj el, ne gyere vissza – suttogta erőltetett nyugalommal Noémi.

Az idegen még gondolkodott egy lélegzetvételnyi ideig, kereste a lány tekintetét, de az a plafonra meredt, így végre a fiatal bölcsész elérkezettnek látta az időt a távozásra. Ruháit gyorsan magára vette, majd erőtlenül a lépcsőnek vette az irányt. A csapóajtót csak harmadjára bírta megemelni.

ÖTÖDIK

Zoli évvesztesként még egy évig járt az óvodába. A ballagásához műsort készítettek a nagycsoportosokkal, így délutánonként meg kellett őt hallgatnom, ahogy felmondja nekem a saját szerepét. Huszárnak öltözött, úgy szavalt az ünnepségen valami verset egy menyecskeruhába bújtatott kislánynak. A piros mentét Zoli minden délután felvette a próbához, roppant büszke volt magára, tetszett neki az egyenruha. Az anyukája ilyenkor mindig összecsapta a tenyerét, és naponta megismételte, hogy gyönyörű katona lett a szép fiából.

Egyik alkalommal Zoli gondterhelten levette a csákóját, maga mellé tette, leakasztotta magáról vastag, fekete műbajuszát, úgy kérdezte meg, hogy tényleg nem érzek-e egyáltalán semmit. Mondtam neki, hogy ez így azért nem teljesen igaz. Meg tudom különböztetni, mi a jó és mi a rossz. Tudom, hogy mi az, amit akarok, mi az, amit nem. Ha megütöm magam, én is érzem a fájdalmat, bár nem annyira, amennyire a többi gyereken látszik.

Tudom, hogy nem olyanok az érzéseim, mint másoknak. Szinte egyáltalán nem befolyásolnak a döntéseimben, sokkal többre tartom a gondolkodást, hogy mi a logikus, és nagyon érdekelnek az összefüggések. Azt is látom, hogy nem vagyok olyan, mint a többi középső csoportos.

Láttam, hogy Zoli nem érti, amit mondani akarok. Egy ideje folyton ebbe a problémába ütköztem. Nem tudtam neki elmagyarázni, ki vagyok. Pedig többször próbálkoztam vele, hiszen azt láttam, hogy mindenki más teljesen különbözik tőlem. Hirtelen eszembe jutott a játék, amikor Zoli a paplan alá bújt és onnan beszélt, nekem pedig ki kellett találnom, mit mond.

– Emlékszel a paplanos játékra? – kérdeztem tőle, mire ő bólintott. – Olyasmi nekem az érzés, mintha több száz paplan alatt volnál, onnan suttognál, nekem pedig kívülről kellene meghallanom, mit akarsz. Érted?

Reménykedtem, hogy a hasonlatom megvilágosítja majd, de ő csak a fejét csóválta, egyáltalán nem értette. Hát, én sem értem, hagytam rá.

Amikor Zoli iskolába ment, megszakadt a kapcsolatunk. Nem találkoztunk többé, nem is áltattuk egymást azzal, hogy majd keressük a másikat. Mindezt a szüleink is elfogadták, én pedig már zökkenőmentesen jártam végig a nagycsoportot. Az első osztályba viszont fegyvertelenül érkeztem meg.

Az első napon a legtöbben sírtak, én mosolyogtam. Jó benyomást akartam kelteni a tanító néniben, hiszen ő felel majd az előmenetelemért. Úgy gondoltam, valami olyan kezdődik most el, aminek több értelme lesz az óvodánál. A zöldre festett falak, az üres tábla, hogy saját padom van, egy önálló tér ebben a hivatalos világban, ahol minden rezzenésemet értékelni fogják, a dolgaimról, gondolataimról feljegyzés készül, olyan bizsergetően hatott rám, mint még soha semmi.

Már az első hetekben sokat szerepeltem az órákon, nem beszélgettem a padtársammal, fogócska helyett is az ábécét gyakoroltam az udvaron. Anyám és apám is segített otthon, örültek, hogy jól megy az iskola, így októberre folyékonyan olvastam, és az írásom is szépen haladt.

A sikertől óvatlanná váltam. Teljesen kizártam a többi gyereket, nem beszélgettem velük, elfelejtettem, hogy ilyenkor mi lenne a normális. Észre sem vettem, de már kisebb csoportok, barátságok alakultak, én pedig lassan az első padban ülő stréberré váltam, akivel nem áll szóba senki.

Kellemetlen hozadékai is voltak a kívülállásomnak. Tornaórán, ha a tanár nem figyelt, fejbe dobtak kosárlabdával, a többi órán köpöcsösből nyálás galacsinokat lőttek a csupasz tarkómra, szünetben krétaporral maszatolták be a székemet, és akármerre jártam, gúnynevekkel illettek.

Az sem segített, hogy a tanárain folyamatosan dicsértek. A tanulást sem akartam abbahagyni, viszont azok a közeledei módok, amiket eddig ismertem, nem működtek többé. Próbáltam az osztálytársaimnak megmutatni a játékaimat, de ők csak elvették, és nem adták vissza. Vittem be süteményt, amit szintén elvettek, és teli szájjal röhögve azt mondták rá, védelmi díj.

Olyan szavakat aggattak rám, amikről tudtam, hogy csak a bajt hozhatják, főleg ha apám egyszer meghallja őket. Az iskolában már nem védett meg a tanító néni, sem az igazgató, velük még a szüleim is csak nagy ritkán és tisztelettel beszéltek. Tudtam, ha az apám rájön, hogy a fia pedálgép, illetve a nyelve a tanító néni seggében van, nem a többi gyerekre fog haragudni, hanem rám. Akkor pedig megtanítana arra, hogyan kell visszavágni, nekem pedig semmi kedvem nem volt verekedni.

Főleg azért, mert a többiek nemcsak egyre ravaszabbak lettek, hanem erősebbek is. A lányok persze mindnyájunknál magasabbak voltak, ebben nem volt különbség, a fiúk közül ráadásul mindenki más sportolt, többnyire karatézott, birkózott, vagy legalább focizott. Erősek és ruganyosak voltak, míg én vézna és gyöngé. Ez ténylegesen persze alig számított. Soha nem vertek meg, de láthatatlan terror vett körül.

A helyzet akkor lett aggasztó, amikor a lányok is csúfolni kezdtek. Ők sokkal hangosabbak és kegyetlenebbek voltak, olyan szavakat is használtak, amiken a fiúk csak titokban, egymás közt mertek vihogni.

Már ötödikes voltam, amikor nagyszünetben, mindenki előtt az egyik osztálytársnőm buzinak nevezett. A szót az öszszes lány átvette, skandálni kezdték, megtoldották a magukéval. Így zengett a folyosó a szaros kis buzi, buzi seggnyaló, illetve a buzi köcsög szókapcsolatoktól. Beláttam, hogy ezt nem hagyhatom tétlenül. A fiúk, ha egymással gondjuk volt, nyílt agresszióval oldották meg a problémát. Aki győzött, annak volt igaza, és ezt a körülöttük állók is elismerték. Nem

jutott eszembe más minta, így a lány elé álltam, aki az egészet elkezdte.

Hirtelen feszült csönd vett körül minket. Na, mi van, buzikám, kérdezte a lány. Hájas testén nem találtam olyan pontot, amit ha megütnék, fájdalmat érezne. Az jutott eszembe, hogy egyszer szándékosan a két lábam közé rúgták a foci-labdát, és az rettenetesen fájt. Fogalmam sem volt, hogy egy lánynak mi lehet ott, de az emléktől vezérelve teljes erőmből meglendítettem a lábam.

A körülöttem levők először csak döbbsen álltak. A csúfolódó összeesett, elképesztő hangon sírni kezdett, és valószínűleg ez mentett meg attól, hogy a többiek rám vessék magukat, ugyanis erre két tanár érkezett, és egyből az igazgatóhoz vittek.

Rovót kaptam, de mivel kitűnő tanuló voltam, nem küldtek át a vallásos fiúiskolába. A szüleim hosszan beszélgettek az osztályfőnökkel, nekem az osztály előtt elnézést kellett kérnem, anyám pedig otthon az üres ebédlőasztalhoz ültetett.

Igazi családi tanács volt, ahol apám csak ült és szúrós szemmel nézett rám, időnként maga elé suttogva, hogy pont egy lányt, anyám nagyon kedvesen, de határozottan beszélt, én pedig meg sem szólalhattam. A tanári kar ítélete egy régi, már-már elfeledett mondat volt: pszichológushoz kell mennem.

A szüleim nem örültek neki, hallottam, ahogy a hálószobában vitatkoznak. Apám azon a véleményen volt, hogy menjek csak a fiúiskolába, ott fegyelem van, de anyám hosszan kérlelte, hogy ez a város legjobb iskolája, hadd maradjak, majd valahogy kifizetjük a terapeutát. Különben is, az igazgató csak arra kötelezett, hogy legalább egyszer menjünk el, nézze meg a gyereket egy szakember, nehogy baj legyen. Apám még azzal érvelt, hogy a fia akkor sem bolond, biztosan sokat baszogatják a többiek, aztán így jött ki rajta. Jobb lenne az iskolaváltás. Ha meg más a baj, akkor meg legalább ott fegyelmet tanulna. Végül, mint minden vitában, anyám

győzött, én pedig kutatómunkába kezdtem, hogy mi is az a pszichológus.

A nő irodája egy régi társasházban volt, a második emeleten. Az előszobát váróteremmé alakították, ott ültünk anyámmal. Ő a kezét tördelte vagy az óráját nézte, én magamban összegeztem a kutatásom eredményeit. Nem dolgozhattam sok forrásból, mivel az osztálytársaim az eset után meggyűlöltek, és már azért sem szóltak hozzám, hogy bántsanak vele. A tanáraimhoz sem akartam fordulni, elvégre ők küldtek ide. A gyerekeknek szóló lexikonokat hiába bújtam át, csak az egyikben találtam róla egy rövid szócikket, abban azt állították, hogy a lélekkel foglalkozó szakember.

Ezen elgondolkodtam. Van-e nekem egyáltalán lelkem? Újra felmerült, hogy ki vagyok, illetve az, hogy ha valahogyan hibás lennék, akkor az ezúttal biztosan kiderül. Ha pedig kiderül, ki tudja, hová kerülök? Lehet, hogy a fiatalokúak börtönébe. Arról már sokat hallottam. Tudtam, hogy nem húznám ott sokáig.

Elkezdtem tehát azt keresni, hogyan verhető át a pszichológus. Mivel apáék sokszor figyelmetlenül nézték este a televíziót, az ajtót résnyire nyitva felejtették. Így láttam olyat a képernyőn, aki bár embert ölt, eljátszotta, hogy két személyisége van, és így megúszta a börtönt. Egy ilyen színjátékra való felkészüléshez nekem azonban több időre lett volna szükségem.

Végül egy nyolcadikos, okos szemű fiúhoz mentem oda. Vettem neki a büfében szendvicset meg kólát, cserébe tanácsot vártam tőle. Nem volt annyira eszes, mint vártam, de a semminél sokkal többet nyújtott.

Tőle tudtam meg, hogy valószínűleg tesztekkel kell majd kitöltenem, de lehet, hogy keresztkérdésekbe fog belezavarni, akihez megyek. Olyannak tűnt az egész, mint az a vallatás, amit valami krimiből lestem ki. Nem tudtam tehát igazán fel-

készülni, így csak abban bízhattam, hogy eléggé résen leszek majd, amikor kell.

Amikor végre kinyílt a rendelő ajtaja, pozitívan csalódtam. A pszichológusnő fiatalnak tűnt, de visszaemlékezve persze torzítanak az emlékeim, lehet, hogy csak ápoltabb volt, mint amihez otthon vagy az iskolában hozzászóltam.

Nem is a vállig érő szőke haja és a kedves mosolya tűnt fel először, hanem a tekintete. Ugyanolyan mély, örvénylő volt, mint az enyém. Ahogy összenéztünk, valami furcsa, ismeretlen érzés kerített a hatalmába. Talán a szimpátia a legjobb szó rá.

Anyámnak kint kellett várakoznia, mi pedig bementünk az egyszerű, fűzöldre festett szobába. Egy kényelmes, barna bőrfotelban mutatott helyet, ő pedig a szemközti párjába ült bele.

A szobában egy polcon játékokat láttam, de nem foglalkoztam velük. Egyenesen a nő szemébe néztem, és vártam. Széles, őszinte mosolyt vett fel. Amikor az ember tanult grimaszt használ, onnan lehet észrevenni, hogy van egy pillanatnyi késés az ösztönöshöz képest. Még akkor is, ha rutinos, a gyakorlott szem látja, hogyan választ a tanult sémákból.

Válaszul én is felöltöttem a fényképmosolyomat. Néztük egymást, majd nagyon halkán megkérdezte, szeretnék-e valamivel játszani. Megráztam a fejem. Már tudtam, hogy nem lesznek sem tesztek, sem keresztkérdések. Ennek ellenére nem engedtem el magam, igyekeztem észnél lenni.

A szüleimről kérdezett, hol dolgoznak, merre lakunk, kivel szoktam játszani, vannak-e állataink, szeretem-e egyáltalán az állatokat, kik a barátaim az iskolában, hogy jövök ki a tanáraimmal.

Bár több helyen hazudhattam volna, nem tettem. Úgy hittem, talán segíthet megérteni önmagam. Végül könyvekre terelte a szót. Elmondtam neki, hogy főleg a gyermekenciklopédiák érdekelnek, szépirodalmat ritkán olvasok, csak ha kötelező. Amikor megkérdezte, mi bajom van vele, határozottan rávágtam, hogy túl sok bennük az ember. Azt ajánlotta, olvasam el Defoe *Robinsonját*.

Az ötven perc nagyon hamar eltelt, észre sem vettem, pedig kiváló időérzésem van. Végig kérdéseket tett fel, egyszer sem mondott véleményt. Búcsúzóul csak annyit szóltam, kár hogy nem találkozunk többé. Ezután beszélt az anyámmal is pár szót.

A szüleim persze megint nyitva felejtették a háló ajtaját, így erőfeszítés nélkül hallgattam ki őket. Anyám elmesélte, hogy a pszichológus szerint nincs ok az aggodalomra, korán vagyok, intelligensebb a többiekénél, a szociális készségeim azonban fejletlenebbek. Ez így együtt valószínűleg zavarhatja a társaimat, ezért kiközösítenek, ami rengeteg elfojtott indulatot szült bennem. Erre ennyi idős korban szokványos reakció, hogy a felgyülemlett indulat agresszió formájában tör ki. A nő szívesen foglalkozna velem hetente, mert szerinte tudna segíteni.

Ez utóbbi mondatát már anyám is meggyőződés nélkül idézte, így apám könnyedén legyinthetett rá, hogy biztos csak pénzt akar az a nő, de nekik erre nincs; ha azt mondta, hogy nincs baj, akkor nem is kell foglalkozni vele. Majd kinövi. Amúgy is, beszélt egy régi osztálytársával, úszóedző lett, hétköznaponként lehet hozzá járni, a régi ismeretségre való tekintettel kedvezményt is ad. Majd megerősödik a gyerek, aztán nem mernek szájalni vele többé.

A következő héten apám elvitt az úszóedzésre, én pedig hazafele beiratkoztam a lakótelepi fiókkönyvtárba, hogy elolvashassam Defoe regényét.

HATODIK

Amikor Noémi már bizonyosnak érezte, hogy a fiú elment, felvette rózsaszín, gyapjú fürdőköntösét, és a puha pázsiton át a villába ment.

Tekintettel a kora délelőtre, biztos volt benne, hogy a szülei dolgoznak, így a ház bármely fürdőszobáját választhatta. Az emeleti és a szuteréni fürdőkabinok nem voltak nagyobbak a saját lakrészében lévónél, így inkább a földszinti, sarokkadas helyiségbe nyitott be.

Az emeletre széles, natúrfa lépcső vitt fel, amely a korlátjával együtt vészelte át a múltó idót, egy idős mesterember hozta rendbe a fiával, amikor a család beköltözött. Fent valamikor Noémi birodalma volt, a szülei alig mehettek be hozzá, nem tűrte a látogatókat. Ahogy felnőtt, ez a különállóság utáni vágya egyre mélyült, ekkor ajánlotta fel apja, hogy rendbe hozatja neki a cselédlakot.

A lány egykori hálóját azóta az anyja műteremmé alakította, ahol szabad idejét festéssel töltötte, a játszószobából pedig kiállítótermet nyitott az elkészült, modern felfogású képeinek. Ha több új darab összegyűlt, házi kiállítást tartottak, ahová neves pesti zenészek, írók, bankárok, vállalatigazgatók érkeztek hatalmas autókkal, hogy megcsodálják a műveit, cserébe pedig szabadon fogyaszthattak a svédasztalon tálalt előkelő fogásokból, és rengeteget ittak a páratlan koktélokból. Igazi festő sohasem vett részt ezeken az estélyeken.

A lenti fürdőhelyiség akkora volt, mint Noémi nappalija. Királykék és fehér csempével burkolták a falat, és hófehér kővel a padlót. A mosdókagyló előtt vastag, puha, sötétkék szőnyeg terült el, amelyen olyan érzés volt járni, mint egy hatalmas, alvó állat meleg oldalán.

A kagyló fölötti tükröt külön feloltható lámpasor világította meg, egy másik kapcsoló pedig a sarokkád fölött gyúj-

totta meg a halvány fényű égőket. Noémi mindet működésbe hozta, fényárban úszott a fürdőszoba.

Több csap is tartozott a kádhoz. A lány az egyikből forró vizet engedett, egy másikból pedig tengerillatú aromát locsolt a készülő fürdővizébe. Amikor a kád megtelt, egy ezüstös gombbal pezsgő-funkciót kapcsolt be. Egy másik, tekerhető gombbal beállította a buborékok intenzitását, és amikor ezzel is elkészült, levette a fürdőköntösét. A rózsaszín gyapjú könnyedén hullott a kék szőnyegre, Noémi pedig lassan a vízbe ereszkedett.

A haját általában kínosan ügyelve óvta a nedvességtől, mivel a kádfürdőzés sok festéket kimos belőle, és az aroma sem tesz jót neki, de most teljesen elmerült a gőzölgő vízben. Az idegen fiú szagát, minden érintését le akarta mosni magáról, a habzó szivaccsal pedig olyan alaposan dörgölte át a testét, mintha az emlékét is le tudná törölni vele.

Ahogy áztatta magát, és egyre jobban felszabadult, énekelni kezdett. A Behind Blue Eyes sorai egyre erősebben zengtek a fiatal lány torkából, lassan elérve a ház könyvtárszobáját, ahol az apja a délelőttöt töltötte.

Dr. Jóllaky Károly nem szerette a saját nevét. Gyermekkorában mindenki azt kérdezte tőle, jóllakik-e a Jóllaky, majd nagyokat nevettek. Amikor dolgozni kezdett, néhány évig nem foglalkoztak vele, egészen addig, amíg fel nem küzdötte magát a budai elit körébe. Látom, jól lakik a Jóllaky doktor, mondogatták szomszédjai és kollégái, amikor a villáját méregették.

My love is vengeance, that's never free, énekelte éppen Noémi, olyan hamisan húzva meg a sor végét, hogy apja bekapogott a fürdőszoba ajtaján.

– Leányom, engedd el azt a szegény macskát, eleget nyúztad! – szólalt meg halkán. A lány a meglepetéstől összerendezent, majd eszébe jutott, hogy elvethette a napokat, és már szombat lehet, ezért pihent az apja otthon, miközben az anyja valószínűleg a jóga- tanfolyamon keresi a harmóniát az univerzummal.

– Ne nevezz leányomnak! – kiabált vissza. – Ne tanuld el a sznob, címfosztott haverjaidtól! – fűzte még hozzá, majd hangos csobbanással kilépett a kádból, és a köntösébe bújtt.

– Nem lehetnek sznobok, mivel a szó sine nobilitatét jelent, tehát olyan embereket, akik nem nemesek, csak úgy viselkednek, és az én haverjaim de facto valódi grófok és bárók – mondta oktató hangon, mire Noémi kinyitotta az ajtót, és a küszöbről vágott vissza:

– Viszont de jure Magyarországon már nincsenek nemesek, vagyis ők is ugyanolyan polgárok, mint te vagy én, így tehát sznobok. És bocss, amiért végighallgattad az éneklésemet – tette hozzá lehengetlő mosolyával, amitől az apja mindig megenyhült.

– Szóval az ének volt? Azt hittem, Szerénkét sanyargatod. Anyád nem örült volna – nevetett a férfi.

– Jól van, na, elég legyen! – nevetett vele a lány is.

– Egyezzünk ki döntetlenben – zárta le az apja, majd komolyabb hangra váltott. – Ahogy átjöttem az aulán, láttam az ablakból egy srácot, aki rendíthetetlenül nyomkodja a csengőt a nagykapunál. Nem szóltál neki, hogy hétvégére mindig kikapcsoljuk? Valami olyasmit kiabál, hogy legalább a vezetőkevedet mondd meg neki. Új udvarlód van? Behívhatom egy teára? Egyáltalán nem szimpatikus, szívesen adnék neki például egy eldobható pengét, hogy megborotválkozzon. De ha neked így tetszik, akkor úgysem tudok mit tenni – folytatta volna még, de Noémi gondterhelt sóhajtása megakasztotta benne.

– Hívd elő Brúnót és Döncit, ők majd távol tartják – javasolta a lány, a két fajtatiszta dobermannra utalva, akiket még a házba menet engedett szabadon a kert hátsó végében.

– Tehát tépesszem szét a kutyákkal.

– Határozottan ezt szeretném.

Noémi és apja komoly arccal néztek farkasszemet, majd Jóllaky doktor megrázta a fejét:– Inkább a magam módján fogom elintézni.

Jóllaky Károly egyáltalán nem bánta, amikor a lánya hasonló helyzetek elé állította. Noémi ugyan nem szerette, ha könnyű éjszakái kitudódtak, mégis, ha az apja oldotta meg a problémát, azt jobban élvezte bármely színház előadásánál.

A fogorvos könnyed, hosszú léptekkel szelte át a frissen nyírt pázsitot, a szürke, márkás sportcipő, úgy tűnt, csak illemből érinti a talajt. Jó szabású, kék farmert, egyszerű, de divatos fehér pólót viselt, amely izmos testéhez tapadt, kihangsúlyozva a bicepszén dagadó ereket. Vállára vékony, világoskék pulóver volt terítve. Legalább tíz évvel fiatalabbnak tűnt, amihez rövid, dús, barna haja is sokat hozzáadott. Nem méregette a fiút, hanem egyenesen annak zavart szemébe nézett, mintha onnan akarná kiolvasni, kivel is áll szemben.

– Dr. Jóllaky Károly vagyok – nyújtotta neki hatalmas tenyerét. Bár a finom ujjak azt sugallták, nincs mitől tartania, a fiatal bölcsész mégis a bejutás esélyeit latolgatta, miközben bemutatkozott.

– Akkor a lányát ezek szerint Jóllaky Noéminak hívják, igaz? – Ahogy kimondta, már érezte is, hogy ezúttal sem a megfelelő mondattal kezdte az ismeretséget.

– Úgy van. De mindezt a csengő alatti névtábláról is leolvashatta volna, ha egy percre leveszi az ujját a gombról.

– Igaza van. Át tudna adni esetleg Noéminak egy üzenetet? – szedte össze megmaradt bátorságát, miután úgy ítélte, már nincs sok esélye a bebocsátásra.

– Az ilyesmit a titkárnőm intézi.

– És őt hogyan érhetem utol?

– A rendelőm honlapján talál elérhetőséget. Dr. Jóllakyné dr. Váci Ágnesnek hívják. Ő a feleségem, és Noémi édesanyja. Óriási szerencséje van, hogy jelenleg nincs itthon. Ha nem bánja, most visszamennék, hogy megreggelizzem a lányommal. Ne ingerelje sokáig a kutyákat – mondta, majd becsukta a kovácsoltvas kaput és sarkon fordult. Alig indult még vissza, amikor ujaival nagyot füttyentett. Az éles hangra két hegyes fülű kutya jelent meg a ház oldalánál. Egy pillanatig csak néz-

ték a fiút, majd egyszerre, vad ugatással a kerítés felé rontottak. A fiatal filozófus félelemmel vegyes szégyenében gyorsan és ezúttal végleg távozott a villától.

Noémi hálásan ölelte meg a visszatérő apját, és emlékeztébe véste, hogy a délután folyamán fel kell keresnie a hentesüzletet, hogy Brúnó és Dönci kapjon valami különlegességet.

HETEDIK

Tizenegy lehettem, amikor meghalt a nagynéném. A sok dohányzás teljesen megfeketítette a tüdejét, állítólag nagyon sokat szenvedett az utolsó hónapokban. A férje, amikor a rákot diagnosztizálták, a támogatása helyett egyre többet járt el otthonról, teljesen az alkoholba menekült.

A temetésen öntudatlanul feküdt a ravatalozóban, olyan volt, mintha csak elaludt volna. Még sosem láttam halottat azelőtt. Egy számomra ismeretlen nő maga elé motyogott, hogy most már nem fáj neki. Már nem érez semmit. Ahogy ezeket kimondta, a tetem kifejezéstelen arcára meredtem. Akkor mi ketten tulajdonképpen nem is különbözünk most annyira, gondoltam.

Szép, márciusi nap volt, a szertartásra elég sokan eljöttek. Anyám a nagymamámat támogatta, aki összeroppant a gyermeke elvesztése miatt. Sokan sírtak, még a férfiak közül is, így erőltettem, hátha nekem is megindulnak a könnyeim. Erőseket pislogtam a szememmel, a napba néztem, de mit sem ért. Apám karolta át végül a vállamat.

Azt mondta, nem baj, ha nem sírok, ő sem fog. Szerinte a zokogók fele csak képmutatásból teszi, anyám nővére elég kiállhatatlan alak volt. Nem tudunk épp senkinek a hasznára lenni, nem is figyel ránk senki, suttozta, aztán megfogta a könnyököm és a sírok felé húzott.

Apám olyan őszinte hangot ütött meg velem, mint még soha. Megdicsérte az úszástól szépen erősödő vállamat, kérdezte, hogy bántanak-e még az iskolában. Mondtam, hogy nem, de még mindig utálnak a lány megrúgása miatt. Legyintett, majd elfelejtik azt is.

Töprengve állt meg az egyik régi, megrepedt kőnél. Állítólag a dédapám sírja, ő is itt lakott, véletlen egybeesés. Kérdeztem apámat, miért nem jártunk itt eddig, mért hagyta gondozatlanul a sírt, benőtte a gaz.

Azt mondta, azért nőhettem be, mert már csak ő él a családból, meg persze én. El is felejtette, hogy jönnie kellene. Sosem ismerte az öreget. A dédanyám terhes volt már a nagypámmal, amikor elvitték az urát katonának. A Donnál halt meg, mint nagyon sokan.

Apám mélyet szívott a temető növényeinek friss illatából. – Régen sokat jártam temetőkbe – mesélte –, a csönd, és a tudat, hogy senki nem fog megszólítani, sokszor megnyugtató. Persze anyád erről sohasem tudott – nevetett fel –, nem mertem mondani neki. Félttem, hogy különösnek, furcsának tart majd. Aztán le is szoktam erről. Ma már sajnálom. Ha akkor őszinte vagyok veled, most együtt járhatnánk a temetőket. Talán neki is tetszene.

Aztán hosszan a szemembe nézett, úgy mondta, sose szégyelljem a furcsaságaimat. Olyan társat válasszak majd, olyanokkal vegyem körbe magam, akiknek úgy tetszem, ahogy vagyok. Ezzel a bölcsességgel akart útnak indítani. Úgy vélttem, olyan szakadék tátong közöttünk, amit őszinteséggel sohasem fogok áthidalni.

A halotti toron már jobb volt a légkör. A nagynéném férje felébredt, ivott egy sört és egy szilvapálinkát, amitől viszonylag rendbejött, mindenkinek megköszönte, hogy eljött, a tőle telhető legjobb modorban. Nekem is oda kellett mennem részvétet nyilvánítani. Rettenetesen büdös szag jött a szájából, ráadásul személyes gondolatai is voltak hozzám.

Azt mondta, tanuljak, hogy ne legyek olyan elcseszett, mint amilyen ő lett, meg hogy lám, csak ember lesz lassan belőlem, pedig nem gondolták volna a nejevel pár évvel ezelőtt. Amikor ebbe belekezdett, egy idősebb rokon, egy őszes férfi mentett ki.

– Bizony, jól mondja a fiam, tanulnod kell, látod, mire vezet, ha nem teszed – kezdte, majd óvatos mozdulatok-

kal kifejtett ittas utódjának a karmaiból. – Ne is törődj vele – folytatta, amikor már kettesben voltunk. Lágy vonású, de szikár férfi volt, zakója finom, szürke anyagból készült, nagyon jól állt neki. Határozott, erős karját a vállamra fektette, úgy beszélt.

– A fiam sajnos nagyon rossz utat választott. Talán az én hibám, talán másé is, sok oka van. Nem akarlak ezzel untatni. Nagyon figyelj rám! Tanulj, amíg teheted. Az iskola nem minden, de nem is szabad alábecsülni. Édesanyád mondta, hogy gondod volt az osztálytársaidal. Engem ugyan eddig nem ismertél, talán nem is találkozunk többé, de azt jegyezd meg, hogy mindig csak egyre jobb lesz. Ha jól tanulsz, gimnáziumba kerülhetsz. Ott már okosabbak lesznek talán a többiek is. Válogatottabbak. Onnan, ha ügyesen végzed a dolgod, egyetemre mehetsz. Azt fogsz tanulni, amit akarsz. Higgy nekem, egy eszes fiatalember életében a legjobbak az egyetemi évei. Előnyel indulhatsz majd. Na menj, nem szónokolok tovább. Tanulj, és hallgass anyádra.

Sokat gondolkodtam az idős férfi szavain. Kikérdeztem anyámat a gimnáziumokról, nagyon örült, hogy még többet akarok tanulni. Így már a barátkozást sem erőltették annyira, mint addig. A délutánjaimat hol edzéssel, hol tanulással töltöttem, a szüleim pedig máshol kerestek barátokat. Megtalálták egymást egy másik házaspárral, akikkel valaha jóban voltak, felelevenítették a kapcsolatot, és innentől minden héten eljártak egy borozóba ultizni és beszélgetni.

A hatodik osztály végén az elsők közt teljesítettem városunk legjobb gimnáziumának a felvételijén, így a következő évet már új helyen kezdhettem. Tanulva korábbi hibáimból, tudatosan építettem fel a beilleszkedést.

Az új tantárgyak, mint a fizika vagy a kémia, nem okoztak problémát, logikus, könnyen érthető tudományoknak tűntek.

Mégsem kellett attól tartanom, hogy az osztálytársaim újfent a stréberek közé sorolnak.

Abban ugyan igaza volt a férfinak, hogy a gimnáziumokba valamivel okosabb gyerekek járnak, mégsem láttam akkora különbséget a természetükben, durvaságukban. Talán még valamivel kifinomultabbak, gonoszabbak is voltak mások bántalmazásában.

Viszont addigra már erősebb alkatúvá váltam, nőni kezdtem, lassan elhagytam a magas lányokat is, a tornasorban középtájon álltam. Az öltözőben kötelezően nevettem, amikor mindenki más is így tett, ha az ügyetlen fiúkat labdával dobálták, néha én is odavágtam egyet. Tudtam, hogy éreznem kellene az empátiát, hiszen nemrég még én is hasonló helyzetben voltam, de képtelen voltam rá. Ez egy könnyebb helyzetnek tűnt, a szenvedő szerepe pedig nehezebbnek.

Nem vettem részt a fiúk közötti harcban sem. Arra jöttem rá, hogy aki a foci közben ügyes, annak nem kell annyira küzdenie, általános megbecsülésben lehet része, és békén hagyják. Tanulmányoztam a játékot, sok meccset megnéztem a tévében, ami azért is fontos volt, mert így mindig volt közös beszédtemám, ha valaki leült mellém. A sportújságban elolvastam az elemzéseket, és nagyon hamar rájöttem, hogy a tornaóra szintjén a játékot nagyon egyszerű jól művelni.

Nem válhattam a legügyesebbé, mert bár az úszás miatt nem tudtak félrelökni, és gyorsan is futottam, a cseleket nem ösztönösen, hanem tanult módon alkalmaztam. Ezzel sokszor szereztem labdát, jó passzokat adtam, de azoknak a közelébe sem értem, akiknek a játék, ahogy mondják, a vérében van. Nem bántam különösebben. Így nem kellett barátkoznom igazán sem a focistákkal, sem az összes többi fiúval. A lányokkal persze más volt a helyzet.

NYOLCADIK

Márk türelmetlenül nézegette aranyozott házú karóráját a hűvösölgyi villamosmegállóban. A hosszú lábú, izmos, szikár fiút sokszor megnézték a lányok, főleg a jóképű, ingerlően szabályos arca miatt. Kisfiúsan kócos hajával olyan volt, mint egy fiatal filmsztár.

Noémi egy japán házaspár férfi tagjának magyarázott valamit, miközben mind a ketten egy nagy képernyős mobiltelefon fölé hajoltak. A lány írt valamit az ujjával az érintőképernyőn, majd amikor befejezte, mélyen meghajolt a kopaszodó férfi előtt, amit az még mélyebb hajolással igyekezett viszonozni. A szertartásos köszönés után Noémi hatalmas mosollyal az arcán futott a rá várakozó fiúhoz.

– Ne haragudj rám, tudod, milyen nehéz olyan fotót szerezni, ami a járművön kap el – magyarázkodott a lány. – Rádásul ez villamoson készült, ami még ritkább.

– És az sem könnyített sokat a dolgon, gondolom, hogy a férfi Japánból való – dohogott Márk, miközben újra az órájára nézett. – El fogunk késni, és anyám megint megjegyzéseket tesz.

– Tudom, bocsáss meg, csak olyan nehezen értettem meg magam vele. Alig beszélte az angolt, és szerintem nagyot is hall. De nagyon aranyos volt. Megdicsérte a hosszú hajamat, és meghívott magukhoz Japánba, azt mondta, menjek, amikor csak kedvem tartja, alhatok náluk, a felesége pedig nagyon finoman főz.

– Remélem, nem a számodat adtad meg neki.

– Dehogy, csak a képet segítetttem elküldeni neki e-mailen.

– Ugye nem nézed meg, amíg nálunk vagyunk?

– Ugyan már, ráér.

– És el akarsz menni hozzájuk? Nem félsz, hogy egyszer valami perverz emberekhez kerülsz, vagy eladnak kurvának? – aggódott a fiú, bár a hangján érződött, még mindig haragszik a késés miatt.

– Nem is tudom. Japán nagyon messze van. Talán majd egyszer. Ha már elég öreg és csúnya leszek ahhoz, hogy ne akarjon senki pénzért adni-venni – nevetett Noémi, és megfogta Márk kezét. – Menjünk, nehogy tényleg elkéssünk. Már nagyon éhes vagyok.

Márk és a családja Húvösvölgytől nem messze lakott, a Jóllaky-villánál jóval szerényebb, de még így is nagyon szép családi házban. A fiú apja mérnökként dolgozott egy hatalmas cégnél, édesanyja pedig napközis tanár volt egy általános iskolában.

Icu néni a konyhában épp egy hatalmas fazekat emelt le a tűzről, Balázs bácsi pedig a nappaliban olvasta a friss horgászmagazint.

A háziasszony a negyvenes évei végén járt, de ez alig látszott rajta. Pár éve egy kissé meghízott, de ez is jól állt neki. Mint sok pedagógus, nyílt tekintetével, kedves vonásaival ő is kortalannak tetszett. Öltözékére, hajára mindig odafigyelt, a vasárnapi ebédek előtt sminkelt és ékszereket vett fel.

A férje négy-öt évvel lehetett idősebb nála, korán megöszült, a feje tetején már kopaszodni kezdett. Alacsony, fiatal korában erős férfi volt, de ahogy idősebb lett, a sportolást elhanyagolta, és komoly pocakot eresztett. Valójában horgászni sem volt már évek óta, inkább nosztalgiából olvasta a magazint.

A házat otthonosan rendezték be. Régi, tömör fából készített, súlyos bútorok voltak mindenütt, Balázs bácsi gyűlölte a farostlemezes, lapra szerelhető változatokat. Az apró faragások, amelyek a szekrényeket és a polcokat díszítették, a festmények és a családi fotók barátságossá tették a szobákat, és mivel Icu néni minden hétvégén süteményt sütött, ilyenkor finom piskótaillat lengte be a konyhát és a nappalit.

Amikor a fiatalok megérkeztek, Márk anyja rosszállóan kiabált ki rájuk a konyhából.

– Megint elkésetek! – mondta szemrehányóan, majd ahogy meglátta a fiát és a barátnőjét, elszállt belőle a harag. – Jaj, Noémi, milyen jól áll neked ez a szín! – lelkendezett.

Balázs bácsi a hangokra felfigyelve letette az újságját, és a konyha felé indult. Adott a lánynak két hatalmas puszit, megveregette a fia hátát, majd mindenkit az asztalhoz küldött. Nem töltött üdvözlő pálinkát, ami baljós jelnek számított, a férfi csak akkor felejtette el, amikor már igazán éhes volt, úgyhogy Márk és Noémi gyorsan helyet foglaltak.

Halkan kanalizni kezdték a levest, még éppen csak megkóstolták, amikor Balázs bácsi fintorogni kezdett.

– Elhülesztetted a levest, Icu – morgott maga elé. A néni nagy levegőt vett, hogy visszavághjon, de mint mindig, meg gondolta magát, és inkább evett tovább. – Meg még sótlan is – toldotta meg fejét csóválva a férfi. – Nem elég szerelmes a szakácsnő.– mondta, majd megérezve, hogy átlépett egy olyan határt, ahol már bármikor bajba kerülhet, az asszonyra vigyorgott. Frissen borotvált arcán szélesen terült el a mosoly, de a neje állta a sarat. Száját összehúzta, és szúrós szemmel meredt a férjére.

– Egyél, ne magyarázz! – suttogetta, majd ő is elnevette magát.

A sütemény és a kávé elfogyasztása után Balázs bácsi és Márk a nappaliba vonultak, hogy megbeszéljék a világ történéseit és a politika alakulását, Noémi pedig Icu néninek segített leszedni a terítéket.

– Itt alszol ma? – kérdezte a nő, miközben összeszedte a használt szalvétákat.

– Csak ha nem zavarok – felelte udvariasan a lány.

– Mikor zavartál minket bármiben, kislányom! – nevetett Icu néni. – Egyébként minden rendben van veletek? – kezdett bele valódi kérdésébe finoman az asszony. – A fiam olyan feszült mostanában. És mintha köztetek is lazult volna az inti-

mitás. Ne haragudj, de egy anya sok mindent észrevesz, téged pedig már úgy szeretünk Balázssal, mintha a sajátunk lennél.
– Folytatta volna még, de Noémi gyorsan közbevágott.

– Ne tessék aggódni, minden a legnagyobb rendben van! Márk csak a nyári gyakorlata miatt aggódik, mert mostanában elég szigorúan veszik az egyetemen, és fél, nehogy lemaradjon.

Márk szobájában nem sok minden terelte el az ember figyelmét. A falak fehérségét itt is csak az a néhány régi bútor törte meg: egy kétajtós ruhásszekrény, egy kisebb könyvespolc, valamint egy antik íróasztal. Nem árultak el sokat a szoba lakójáról.

Noémi a kényelmes franciaágy puha paplanját szerette a legjobban, illetve a minden vasárnapra frissen kimosott ágynemű üde öblítőillatát. Bár meleg nyári este volt, a vékony takaróba mégis jólesett beleburkolózna, az éjjeliszekrény kislámpájának halvány fényében pedig már csak a plafon sarkát bámulta, ahol egy apró pók szötte precízen a hálóját.

– Meséld el, kérlek, újra, hogyan küldte apád a filozófusra a kutyákat! – ébresztette fel kéréssel a fiú Noémit a merengésből. A lány szerette, amikor Márk ezen a lágy, selymes hangján szólt hozzá. Biztonságban érezte magát tőle, ahogy a paplan alatt egyre jobban elöntötte az alvás előtti forróság.

Előadta a fiúnak újra, részletesen a korábban telefonon elmondott történetet, átélte az elejétől a végéig, a másik pedig teljes odaadással hallgatta, időnként rosszállóan sóhajtva, máskor pedig a lánnyal együtt nevetve.

– Nagyon kedvelem apádat – mondta végül, majd eloltotta a saját lámpáját, és alváshoz készülődött. Éppen elfordult az ágyon, amikor Noémi hatalmasat, kéjeset nyögött. Márk összerezzenve ugrott fel, de akkor a lány újra, még nagyobb kiáltott.

– Mi bajod? Meghallják a szüleim! Ilyet nem illik! – rivallt rá a lányra, mire az a szája elé tette a mutatóujját.

– Az utóbbi időben nagyon elfelejtettünk odafigyelni ezekre. Anyád gyanút fogott, azt kérdezgette ebéd után, hogy baj van-e velünk. Tartanunk kell a látszatot, ha nem akarsz, hogy rájöjjenek.

– Igazad van. Azt hiszem, hogy anyám elfogadná, de az apám nem tudom, mit szólna, ha megtudná, hogy a fia meleg.

Márk és Noémi kapcsolatának baráti természetéről egyedül a lány apja tudott. Kénytelen volt őt már a kezdetektől beavatni, amikor egy, a legutóbbi idegen fiúhoz hasonló udvarlót próbált elűzni a kapuból. Jóllaky doktor lelkesen együttműködött a fiatalokkal, mivel Márkot megbízható barátjának találta, akivel szívesen hagyja kettesben a lányát, másrészt pedig a neje elképesztően boldog volt, hogy Noémi boldogságra lelt a nehéz kamaszévek után. Így könnyebbnek tűnt őt is ebben a hitben meghagyni, a cinkosság pedig még közelebb hozta egymáshoz az apát a lányával.

– Történt valami közted és Roli között? Ugye nem szakítottatok? – kérdezte Noémi aggódva Márktól. – Láttam rajtad egész délután, hogy feszült vagy, alig tudsz mosolyogni. Ne aggódj, anyádnak azt mondtam, a szakmai gyakorlat miatt van.

A kapcsolat mindkettejüknek tökéletes alibiként szolgált. Együtt jártak színházba, moziba, a lány részt vett a családi eseményeken, és mint a fiú legjobb barátja, az egész nem jelentett terhet. Noémi úgy tekintett Márkra és a családjára, mint egy véget nem érő mesére, amelyben ő a hercegnő. Egy olyan menedék volt ez számára, ahová elbújhatott a félelmei, szorongásai elől, ahol egymaga lehetett, de gondoskodtak is róla, és ahonnan el is jöhetett bármikor, ha elege lett belőle. Ezenfelül a lány nyugodtan élhette a külön életét, nem kellett senkinek sem elszámolnia azzal, kivel tölti az éjszakát, hiszen a külvilág megállapodott, rendes lánynak látta.

KILENCEDIK

Az iskolában sokáig könnyedén lavíroztam a többi gyerek között. Átültem a középső padba, ahol még pont tudtam figyelni, és nem kellett a hátsó pados közösségben sem részt vennem. Azonban az úszóedzésen más helyzettel kellett szembenéznem.

Már nem a gyerekekkel jártam egyszerre, átkerültem az ificsapatba, új edzőt is kaptam. Pepi bácsi rekedtes hangú, ötvenes férfi volt, úgy tudott ordítani, mint egy dühödt oroszlán, és olyan disznó viccei voltak, mint egy kocsmatölteléknek.

Nem volt nehéz kiigazodni rajta, így továbbra is jártam az edzésekre. Amikor karcos hangján nevetés rezgett, vele nevettem, amikor üvöltött valakivel, magam elé néztem. Ő úgy érezte, tisztelem őt, ezért nagy szeretettel beszélt hozzám mindig. Rendszeresen, hiányzás nélkül jártam hozzá, hiszen ez kiváló alibi volt, miért nem barátkozom. Már hetente háromszor tartotta az órákat, ez is jól jött. Beteg sem voltam. Valójában még sohasem.

Egy nap Pepi bácsi magához intett az edzés végén. – Fiam – így szólított –, beszélni akarok veled. – Szükszavú volt, ezért is két mondattal kívánta rendezni az ügyet. Azt mondta, látja, hogy érdekel az úszás, lát is bennem lehetőséget, versenyezniem kéne. Aztán azt kérdezte, benne vagyok-e, mert az heti öt edzéssel jár, csak a hétvégém lesz szabad a készülés miatt.

Gondolkodás nélkül igent mondtam. Tudtam, hogy ez sokszor valójában a hétvégéket is érinti, hiszen a versenyeket akkor rendezték. Nem befolyásolta ez a családi programokat sem. Egyrészt nem volt igazán pénzünk utazni, másrészt a rokonokat sem látogattuk, amióta meghalt a nagynéném. Apám szülei eleve nem éltek már, anyám pedig összeveszett sokakkal a toron. Akkor észre sem vettem, utólag jöttem rá az elejtett mondatokból.

Amit nem sejtettem, hogy a pluszedzéseken majd új emberek is lesznek. Nálam is erősebb, magasabb fiúk, akik azonnal barátságosan jöttek oda hozzám. Ez egészen új szituáció volt, nem kellett helyezkednem, taktikáznom, csak mosolyognom és viszonzoznom a gesztusokat.

Ebben már rutinos voltam. Annyi társasági elemet elsajátítottam, hogy nem okozott gondot elvegyülnöm közöttük. Viszont néhányan többet is akartak a formalitásoknál. A kedvenc autóim, zenéim iránt érdeklődtek, én pedig alig tudtam olyat válaszolni, hogy ne nevéssenek ki. Szerencsére Pepi bácsi ránk szólt, hogy ne pofázzunk, mert a többi köcsög simán le fog úszni minket, takarodtunk tehát gyakorolni.

Elfogadhatóvá vált a pillangóm, a gyorsom, jó voltam száz mellen is, a váltó nem ment egyedül, nem éreztem rá a csapat ritmusára, nem is erőltettük sokáig. Apámmal autóról kezdtem beszélgetni, aki meglepődött új mániámon, mégis alapvetően örült neki, hogy találtunk közös hangot, a kapcsolatunk is egyre jobb lett.

Amit nem vettem észre, hogy az új barátok, az izmos testem, és az, hogy nem vagyok teljesen ostoba az órákon, lassan népszerűvé tesz a lányok körében. Mint utólag megtudtam, kilencedik második félévére már hónapok óta téma voltam. Találgatták, miért nincs barátnőm, az egyik tábor szerint meleg, a másik szerint csupán félénk vagyok, de mind azon a véleményen voltak, hogy egy éjszaka alatt tudnának a dolgon változtatni.

Persze én mit sem tudtam az egészeiről. Azt észrevettem, hogy néznek, összesúgnak mögöttem, az ilyet egyszer már átéltem. Az jutott eszembe, hogy bizonyára újra elszúrtam valamit, és érettségiig már nem lesz nyugtom, újra csúfolni, bántani fognak.

A dolgok megszokott menetét Eszter zökkentette ki. Hosszú, göndör haja fényesen omlott a hátára, a parfümje il-

latát örökké elnyomta a dauer szaga. Párducmintás topot szeretett viselni, amelyben jól látszott a nyáron megnövekedett melle. Mandulavágású szemét nyolcadik óta festette, és ő volt az első az osztályban, aki gyantázta a karját.

Egy matekórán ült le mellém, én pedig Viktort kerestem a tekintetemmel, egy nagydarab, buta fiút, aki azért volt általában a padtársam, hogy ne bukjon meg számtanból. A hátsó padban találtam meg, egy kevésbé csinos lány nevetett éppen az egyik otromba viccén, miközben a szeme sarkából engem és Esztert leste.

A göndör lány azt kérdezte, milyen zenét hallgatok. Eszembe jutott az edzésen történt kínos beszélgetés, és hogy utána a zenének nem tudtam utánanézni, mert apám a hetvenes, anyám a nyolcvanas évek slágereit szerette. Mikor látta, hogy zavarban vagyok, tovább faggatott, hogy rap vagy rock, és ugye nem klasszikus, mert az nagyon gáz, a nagyapja hallgatja. Gépiesen nevettem, hogy nem hallgatom klasszikust, nagyon gáznak tűnt énekórán. Valójában azokon az órákon, amikor Bachhal, Mozarttal, Vivaldival ismerkedtünk, a zenében rejlő matematikán elmélkedtem, a hangjegyek pedig képletekhez hasonlítottak, de ezt nem oszthattam meg Eszterrel, aki éppen csak hármassokkal vészelte át az eddigi éveket.

Mondtam neki, hogy nem is tudom igazán, adhatna pár lemezt ebből is, abból is, aztán majd megmondom, melyik tetszik. Ezen persze kissé meglepődött, de aztán megtetszhetett neki az ötlet, mert a táskájába nyúlt, elővett két korongot, illetve egy harmadikat a hordozható CD-lejátszójából vett ki. – Nagyon vigyázz rá, mert különben az adósom lesz az örökre – mondta, és rám kacsintott. Eddig életemben egyszer kacsintottak rám, akkor is anyám, amikor felvételiztem a gimnáziumba. Próbaképpen visszakacsintottam rá.

Óra után Eszter visszaült a barátnőjéhez, én pedig nagyon füleltem. – Nem buzi, hétvégére meglesz – suttozta nekik, de azért jól hallottam.

Volt már szexuális felvilágosításunk. Egy apró, idős néni tartotta, a fiúk hangosan röhögtek, és bekiabálásokkal szinkronizálták át az előadást. Amikor a nő azt mondta, óvszer, ők rávágták, hogy koton, amikor azt, hogy pénisz, akkor azt, hogy fasz, a közösülésre pedig azt, hogy baszás.

A lányok persze veszekedtek velük, hogy kussoljanak már el, milyen éretlenek, amire a fiúk visszavágtak, hogy menjenek át hozzájuk, majd kiderül, ki milyen éretlen. Nem nagyon tudtam figyelni, így szakkönyvekhez fordultam.

Eloolvastam többet is, mindent megtudtam a biztonságos védekezésről, apám is utalgatott már rá, hogy beszélünk kéne, de ezt inkább halogattam, azt hazudtam neki, már mindent tudok. A könyvek szerint a szeretkezés technikájára mindenki rá tud érezni. Ösztönből működni fog, nem kell aggódni. Csupa olyan szó, amik az én világomban értelmüket veszítik.

Bár merevedési problémáim nem voltak, az életemre mégsem volt olyan hatással a serdülőkor, mint a többiekére. Képes voltam ejakulációra, a farkam megmerevedett, ha vonzó nő került hozzám közel, akkor is, amikor Eszter mellém ült, és megéreztem a dauer és a bőre illatát. De nem akartam levetkőztetni, sem megcsókolni vagy belé hatolni. A testem működött, de ez inkább hátráltatott, mint előrevitt eddig. Pedig tudtam, hogy a hétvégére meglesz azt jelenti, hogy le kell feküdnöm Eszterrel.

Meghallgattam a lemezeit, valamint kértem még párat kölcsön az úszótársaimtól is. A legtöbbnek a szövege illegális dolgokra buzdított, drogfogyasztásra, a rendszer megdöntésére. Hangsúlyozták ugyanakkor, hogy ki kell állnom magamért, bármi is ér, de a legfontosabb mégis a szerelem. Ez az érzés a dalok szerint azonban nem lehet tartós, mert a lány mindig elmegy egy másik férfi miatt, aki meg sem érdemli

őt. Ilyenkor elképesztően fáj az ember szíve, de nem sokáig, hiszen nemsokára jön egy másik szerelem.

Ezeket a számokat nem nekem írták, mégis választanom kellett. A ritmusuk jobbra zavaró volt, és a rap esetében a gyors beszéd miatt, a rocknál pedig vagy a hörgés, vagy a torzított gitár következtében nem értettem rendesen a szöveget.

Eszter másnap választ várt tőlem a földrajzórán. A pad alatt leveleztünk, sosem csináltam, ügyetlenségem miatt egyszer majdnem le is buktunk. Úgy hiszem, a tanár látott minket, csak nem akart beleszólni, azért nem vette el a jókorára duzzadt üzenetváltásunkat.

Elmondtam a lánynak a véleményemet a lemezekről, amire teljes értetlenséget mutatott. Nem igazán fogta fel a hosszú gondolatmeneteimet, végül végigsimított könnyedén a combomon, és annyit írt csak, hogy semmi baj, szünetben mondjam el szóban, hátha jobban átjön a lényeg, és akkor majd figyel rám nagyon, meg a többi lány is ott lesz segítségnek.

Sokszor átfogalmaztam magamban a gondolataimat, igyekeztem érthető formába önteni őket, mégis felkészületlennek tartottam magam, amikor ott álltam a tucatnyi kíváncsi szem pár előtt. Még sosem beszéltem ennyi embernek, legfeljebb ha feleltem. De akkor senki sem figyelt.

Úgy gondolom, mindegy, mit hallgat az ember, kezdtem végül bele, mert ugyanarról szól az egész. Láttam, hogy nagyon rossz irányban indultam el, a többiek összehúzták a szemüket. Tehát arról, folytattam, hogy az emberrel nem lehet akármit megtenni. És hogy mindegy is, ki van a rendszer élén, mert mind egyformák. De persze nem is ez a fontos, ha van szerelem. Mert az olyan, mintha az egész nem számítana. Viszont az sajnos gyorsan elmúlik, és az nagyon fáj. Ilyenkor lehet inni vagy drogozni, mert attól elviselhető lesz. Csak az tud segíteni, hogy ne lásd a körülvevő szennyet. Persze ez sem jó, mert a szennyből ki kell jönni, és nem szabad belebújni. Erről szólnak a dalok, akármilyen stílusban hiszel. Így már csak az a lényeg, hogy kinek melyik dallam tetszik jobban.

Vártam a hatást. Eszter pislogott, akárcsak a barátnői, majd egyszerre hangos morajlás következett, és bólogatni kezdtek. Így még sosem gondoltam ezt végig, mondta a göndör lány, miközben megfogta a karomat és mélyen a szemembe nézett. – El kéne jönnöd pénteken a sulidiszkóba, mert azért szerintem nincs teljesen igazad, nem minden szám ilyen, ott szoktak azért jók is lenni, szerencsére nem a tanárok keverik a lemezeket. Gyere el – mondta –, aztán majd szólok, ha jó szám jön. Lesz tánc, meg majd hozunk piát is, úgysem veszik észre.

Géza, a városi focicsapat kapusa a sarokból figyelt. Amikor felkeltem, hogy átmenjek a fizikalaborba, mellém lépett, hatalmas kezét a vállamra tette. – Hallod – kezdte –, dugd meg az Esztit pénteken, mert úgy beszélsz, mint azok a fura csávók a dokumentumfilmekben. Neked csaj kell.

Ekkor kezdtem el írni. Az ösztönzést az olvasás adta, amiből rengeteget tanultam. A Robinson Crusoe nagyszerű ötlet volt annak idején a pszichológustól. Hónapokig fontolgattam, hogy pénzt gyűjtök, és olyan hajóútra szököm el, amelyik hasonló szigetek felé visz el. Úgy képzeltem, majd kiugrom, és olyan helyen úszom partra, ahol senkit nem fogok zavarni. Aztán több tényező is eltántorított. Így például az, hogy szülői felügyelet kellett volna az utazáshoz, illetve tizenévesen aligha találhattam volna munkát. A lopás eszembe sem jutott. Nem akartam ártani senki olyannak, aki a jelek szerint mindent megtett azért, hogy jobb legyen nekem.

Mivel a társadalom tagja maradtam, több könyvet is a kezembe vettem. Másként kezdtem olvasni őket, főleg a cselekmény érdekelt. Szokások, társasági formulák, gesztusok, reakciók. Olvastam szerelmes regényeket is, de ezek már idejétmúltak volna. Beláttam, hogy Eszter nem valószínű, hogy hűvös sétányokon kíván velem végigmenni a kora esti

napsütésben, miközben lovagregényekről, társasági pletykákról társalgunk. Amit ő akart, arra még nem találtam könyvet. A kortárs irodalmat a családom nem ismerte, az iskolában pedig elő sem került.

Az írás tehát logikusnak tűnt. Elképzelttem találkozásokat, beszélgetéseket, azok lehetséges kimeneteleit. Az egyik szereplő mindig én voltam. Amikor a szálkás betűimmal egyre több sort töltöttem meg, az élet mindig logikussá vált. Olyasmi volt a párbeszédék variációinak feltérképezése, mint az egyenletek megoldása. Úgy sejtettem, a matematika számomra mindenütt jelen van. Nem mindenki véli így. Valójában hozzám hasonlóval akkor még egyáltalán nem találkoztam. Az időt is másként éreztem ilyenkor. Előfordult, hogy aludni is elfelejtettem, az ébresztőm jelzett, hogy el kell kezdenem készülődni az iskolába.

Volt, amit százszor, százféleképpen is megírtam. Eszembe sem jutott, hogy publikálni próbáljam őket. A szépirodalmi művekhez képest száraz, problémaközpontú szövegek voltak, úgy vizsgáltam az emberi természetet bennük, mintha egy gépezet működését írnám le.

Az iskolai diszkó estéjét három éjszakán át, három vonalas füzetet teleírva próbáltam elképzelni. Tekintve Eszter eddigi jeleit és elszántságát, nem találtam olyan megoldást, ami a közösülés elkerüléséhez vezethet. Csak akkor, ha nem megyek el. De ez szóba sem jöhetett, hiszen még legalább három évig osztálytársak leszünk. Muszáj volt ott lennem.

A diszkó napján elmentem fodrászhoz is. A hajamat akkoriban nagyon rövidre nyírva hordtam, ezt tanácsolta az edző, hogy ne legyen gond a hajszerítással. Passzos pulóvereket hordtam, a csapattársaimtól láttam, hogy ez a divat, egyszerűen vettem, valami felesleges felirattal a közepén, akárcsak ők, és sportcipőt hordtam, mert abban volt könnyebb lépni.

Apám, amikor megtudta, hová készülődöm, pénzt adott, hogy vegyek magamnak egy rendes inget. Azt mondta, nem mehetek bulizni pulcsiban. Szerinte olyan voltam benne, mint egy biztonsági őr. Nem értettem, azzal mi a baj, de nem akartam megsérteni valami íratlan szabályt. Felhívtam egy csapattársamat, igyekeztem utánozni egy, az öltözőben tanult flegma hangsúlyt, úgy mondtam neki, gyere a plázába, apám adott pénzt ingre. Azt mondta, ő többnyire lányokkal szokott vásárolni menni, de végül is van dolga arra, elkísér.

A bevásárlóközpont akkoriban nyitott, még az újdonság erejével hatott. Rengetegen voltak, főleg az én korosztályomból. Sok évig kínai ruhaüzletekből öltözködtem, csak egy ideje volt pénzünk márkásabb ruhákra, amióta apám nagyobb fizetésemelést kapott a cégnél.

Egy fényes, élénk színű, simulós csikos inget vettem, az eladólány szerint jól állt, hangsúlyozza a vállam. Kérdeztem tőle, hogy ha egy buliban lennénk, táncolna-e velem, mivel kíváncsi voltam rá, hogy mint nő mit gondol. Valahogy rosszul tettem fel a kérdést, mert elpirult, és azt felelte, hogy öregnek érzi magát hozzám egy kicsit, de azért nagyon kedves vagyok. Megvontam a hangsúlyos vállamat, majd fizettem.

Az iskolai diszkó este hattól kilencig tartott, és csak a kilencedikesektől a végzősökig lehetett részt venni rajta, idegenek pedig nem jöhettek be. Erre a bejáratnál a testnevelő tanárok ügyeltek, akikkel senki nem mert volna szembeszállni, illetve a folyosókon az énektanár razzizott. Sanyi bácsi negyven körüli, magas férfi volt, a kollégái nagyon kedvelték. A diákjai viszont rettegtek tőle, jóllehet soha nem bántott senkit, káromkodni sem hallották, de olyan mértékben tudta őket rendre utasítani, hogy inkább nem ellenkeztek vele. A legendák szerint egyszer egy száztíz kilós, tizenkettedikes bokszoló fiút is megríkatott.

Eszter láthatóan várt már rám. Barátnői gyűrűjében lengette könnyedén vékony csípőjét, ha felkérték, elutasított mindenkit. Amikor meglátott, finom mosollyal üdvözölt, elégedettnek tűnt a ruházatomat illetően. Tudtam, hogy ilyenkor elsőnek meg kell dicsérenem az övét: mélyen kivágott blúza és rövid, combközépig érő szoknyája újabb egyértelmű utalás volt.

Jól nézel ki, nyögtem, de nem sikerült elég őszintén, pedig még gyakoroltam is. Szerencsére a lánynak nem tűnt fel a hiba, válasz helyett azt mondta, bármeddig ráér, a szülei elutaztak, üres a ház. A barátnői erre vihogni kezdtek, de így is megértettem, miről van szó valójában.

Úgy terveztem, egyből felajánlom, hogy keressünk csendesebb helyet, pont mint a filmekben, amiket azért néztem meg, hátha tanulhatok belőlük valamit ma estére. De Eszter megelőzött, mire észbe kaptam, a táncterre húzott, és már simult is hozzám.

A farkam megmerevedett a közeledésére, amit jó jelnek véltem, tudtam, hogy ő is észrevette, mert még közelebb bújít. Szerencsém volt, lassú szám ment éppen, csak lengetni kellett magunkat, jobbra-balra helyezve a súlypontunkat a lábunkon billegve, hasonlóan, mintha edzésen lennénk a vízben, miközben Pepi bácsi magyaráz vagy üvölt. Ahogy az edzőmre gondoltam, a farkam is lekonyult, de ezt már csak én tudtam, ugyanis egy gyors dal jött, egy régi, retrónak mondott sláger.

Eszter pörgött, ugrált, nevetett, én meg csak álltam és a többi fiút néztem. Soha nem tanultam táncolni, eddig nem is gondoltam, hogy szükségem lesz rá. Valahogy mindig kivágtam magam a helyzetekből, most is erre lett volna szükség. Tervet kezdtem szőni magamban, hogy megfogom a derekánál, magamhoz rántom és megcsókolom, végeredményül úgyis ezt akarja.

El is kaptam, de ő kipördült a markomból, hangosan felkacagott, hogy előbb meg kell táncoltatnom, ő nem olyan lány, akit csak úgy megkaphatok. Nem értettem, mire céloz, túl akartam már lenni az egészen, azt ígértem, tizenegyre

hazaérek. Ezt is csak azért engedték meg, mert mondtam, hogy lány van a dologban. Apám még egy óvszert is adott valahonnan, amikor elindultam, a fülembe súgta, reméli, tudom, hogyan kell használni.

Eleget próbáltam tenni Eszter kritériumainak, de nem sikerült. A fülembe kiabálta, hogy a zenén át is halljam, hogy bízzam a testemre a dolgot. Kövessem a ritmust, aztán majd megy ösztönösen.

A szám végén csalódottan fogta meg a kezemet. – Hihetetlen, hogy ilyen botlással ennyire jó úszó vagy – fakadt ki. Ahogy elindult a következő zene, egy utolsó éves fiú jött oda hozzánk. Népszerű volt a lányok körében, kiváltságnak számított a barátnőjének lenni, hatalmas, erős teste az Eszterhez hasonló lányokat megigézte. Az osztálytársaim nem szerették, azt mondogatták, csak gyúr, nem is sportol igazán, annyi agya van, mint egy birkának, de közben rettenetesen irigyek voltak rá.

Rám se nézve kérte le a partneremet, aki szó nélkül ott is hagyott. Nem bántam. Bár sokan látták, azt is tudták, hogy nem volt esélyem a másik fiú ellen, és így nem számított akkora vereségnek. Géza akkor is megtalált. Barátságosan magával rángatott egy kisebb társasághoz, akik a büfénél álltak. Elég részegek voltak, kivéve a focikapust, ő csak ásványvizet ivott, azzal kínált meg engem is. – Sportemberek vagyunk – zárta rövidre a többiek előtt. – Hanem, hallod – mondta –, van egy telefonhívásod. – Egy micsodám? – kérdeztem értetlenül, mire felém tartotta a jobb kezét, hüvelyk- és mutatóujjával telefonkagylót imitálva. – Felveszed? – kérdezte. A körülöttünk állók némelyike már előre röhögött. Nem tudtam mi lesz, ezt a viccet nem ismertem. Nem tehettem más, azt válaszoltam, fel. Géza a fülemhez nyomta a kezét, úgy üvöltötte nekem röhögve: – Ezt jól elbasztad!

TIZEDIK

Szalonnás tojás illata lengte be az egykori cselédlakot. Kora délután volt, Noémi mégis fehér alapon apró fekete pöttyös pizsamában sütötte a hattojásos rántottáját. Amikor megéheztet, nem tudott mértéket tartani, bármennyi ételt kevésnek talált volna.

A felét is alig bírta elfogyasztani, amikor a rengeteg megmaradt ételre meredt, csak arra tudott gondolni, hogy visszafekszik az ágyába, és ki sem kel onnan másnap reggelig. Végül a felsőjén esett hatalmas folt tántorította el a céljától, nem akart így befeküdni a tiszta ágyneműbe.

Frissen darált kávéfőzött, jó sok tejjel és cukorral, majd amíg az lefőtt, könnyű fehér ruhába bújt, abban ült ki aztán a teraszra elfogyasztani az ébresztő italt.

Nézte a madarak röptét, a fán kergetőző mókusokat, élvezte a nap megmaradt erejét. Arra gondolt, hogy már csak pár hét, és újra egyetemre járhat. Sok csoporttársával ellentétben Noémi szeretett a kurzusokra járni, sosem késett el, és nem hagyta el idő előtt az órákat. Nem volt kitűnő tanuló, éppen elérte az átlaga az ösztöndíjhatárt. Barátai sem voltak különösebben, csak felszínes kapcsolatai, inkább érdekeken alapultak ezek is, jegyzeteket kértek egymástól, nagy ritkán együtt teáztak, ha elmaradt egy-egy óra.

Az őszi félév elindulása előtt még egy kisebb csehországi út várt rá. Nyár elején egy korabeli, hosszú, ébenfekete hajú cseh lány lefotózta, Noémi elkérte tőle a képet, és a lány azt írta neki a küldött fotó mellé, hogy látogassa meg bármikor, megmutatja neki Prágát. Eddig nem volt ideje megfelelni a meghívásnak, ugyanis a szüleivel az olasz tengerparton töltöttek egy hetet, aztán pedig a másik lánynak nem volt alkalmas az idő, mivel dolgoznia kellett.

Noémi már nagyon várta az utazást, főleg a különleges fényképekben reménykedett, amik majd a cseh fővárosban

készülhetnek róla. A külföldi képek mind nagyon értékes darabjai voltak a gyűjteményének. Az olaszországi úton rengeteg jó lehetőségről maradt le, mivel szülei előtt titkolni igyekezett szenvedélyét. Nem akarta, hogy tudjanak a képekről vagy a rejtett szobáról, hiszen az további problémákat szülhetne.

Nagyon sok helyen járt már, szerte a világból kapott meghívásokat az őt lefényképezőktől. Többnyire persze fiatal fiúk hívták meg magukhoz, ezeket mindig udvarias formalitásnak tekintette, megköszönte és elutasította, de előfordult, hogy kedves házaspárok invitálták, vagy korabeli, szimpatikus lányok ajánlották fel, hogy elszállásolják, ha arra jár. Bár otthon nehezen talált ki áltörténeteket, hogy ilyenkor kihez megy, valahogy mindig elérte, hogy támogassák az útjait, így tizennyolc éves kora után megjárta egyedül Londont, Krakótot, Rómát, Párizst, de megfordult New Yorkban is. Csupa jó tapasztalattal érkezett haza, mindenütt kedvesen fogadták, segítették, mivel nagyon megszerették a mosolygós, bőbeszédű magyar lányt.

Anička Mindent megmutatott Noéminak Prágából, amit látni érdemes. A fővárosi lakótelepen tartott fenn egyszobás albérletet, nem tanult tovább, érettségi után dolgozni kezdett egy teázóban. Keményen megküzdött a pénzéért, a szülei sem tudták igazán segíteni, de nem bánta, nagyon büszke volt a függetlenségére.

A két lány napközben együtt róttá az utcákat, sok járókelő megbámulta őket a szépségük miatt. Megnézték az óvárost, a királyi palotát, megsimogatták a keresztet a Károly hídon, sétahajóztak a Moldván. Esténként a panelházak aljában hatalmas tányér knédliket ettek, és frissen csapolt sört ittak hozzá.

Egyik éjjel a folyót nézték a rakpartról, miután vacsoránál a sörök mellé megittak néhány Becherovkát, és egy bárban Anička meghívta a vendégét egy abszintra is. Miközben Noé-

mi a zöld ital fölött cukrot hevített a lyukas közepű kanálban, a cseh lány le sem vette róla hatalmas, zöld szemét. Amikor megitták az erős italt, Noémi úgy vélte, nagyon szép, hosszú szempillái vannak. A rakparton a fekete hajú lány megkérdezte magyar barátjának, miért kellett neki a képek. Akkor a kérdező elővette a telefonját, és megmutatott néhány ízelítőt a gyűjteményéből.

Ahogy a fotókat nézegették, Noémi testét egyre nagyobb forráság öntötte el. Mire az utolsóhoz érték, már Anička sem érezte furcsának a másik kedvtelését. Kezüik összekulcsolódott, és egymást szorosan ölelve csókolóztak napfelkeltéig.

Dr. Jóllakyné dr. Váci Ágnes fél Budát tiszteletre parancsoló tekintetét aggódva emelte férjére, aki irodalmi lapjába mélyedve ült a reptéri utasváróban.

– Hogy tudsz ilyen nyugodtan ülni? A lányunk az elmúlt egy hétben alig vette fel a telefont, magától egyszer sem hívott.

– Nagylány már, ne féltsd – mondta Jóllaky doktor, fel sem nézve az újságból.

– De mi van, ha rossz társaságba keveredett? Vagy drogozott?

– Ugyan már. Nem olyan.

– És az a levél, amit a képeslap hátuljára írt! Felháborító! A saját anyjával így beszélni!

– Az csak egy tréfa volt – engedett meg magának egy mosolyt a férfi, de gyorsan abba is hagyta, látván, hogy felesége tekintete aggodalmasból dühösbe fordul át.

Noémi egy hagyományos, a város nevezetességeit mutató képeslap hátulján üzenté meg, mikor érkezik.

Tisztelt dr. Jóllakyné dr. Váci Ágnes!

Kérem, értesítse a Doktor Urat, hogy a repülőgépem augusztus huszonharmadikán, délután fél négykor fog landolni a Liszt Ferenc nemzetközi repülőtéren.

Tisztelettel: Jóllaky Noémi

Az asszony haragja azonban nyomban elpárolgott, amikor a lánya végigrobogott a folyosón a gurulós bőröndjével, és a szülei nyakába ugrott.

Azonnal mesélni kezdett, hol a hídról, hol a sétahajóról, hol a sörözőkről, a városháza oldalán levő óraműről, amelynek a felső részében minden órában elvonulnak az apostolok, a vendéglátójának a lakásáról, mindenről, kivéve a rakparti éjszakát. Apja csitítva kérte, lassítson, hogy ő is felfogja a sok élményt, anyja pedig azt a részletet akarta jobban megismerni, ami az alkoholról, kiskocsmákról szólt.

Amikor Jóllaky Károly meglátta, hogy a lánya kezd elkomorulni, gyorsan a neje fülébe súgta: – Emlékezz az első albérletünkre, és azokra az éjszakákra, amikor még nem született meg. – Erre a nő teljesen elvörösödött, felnevetett, és innentől már csak hallgatták, ahogyan a lányuk vég nélkül mesél.

Hazaérkezése után Noémi még elcsábított egy fiatal férfit a Citadellánál, majd bezárkózott a házába, hogy az új képeit rendezgesse. Rengeteg volt belőlük, mivel nagyon sok magyar turistával találkoztak, akikkel könnyű volt címet cserélni, és mire a lány hazaért, a legtöbben már el is küldték a fotókat e-mailben. Ahogy sejtette, valóban értékes darabok is voltak köztük: készült egy a hajótúrán is, ami egyedi volt a járműves csoportban, illetve talált kettő olyat is, ahol Aničkával együtt szerepelnek.

Vasárnapra az anyja kacsát sütött, így átment a villába, mivel főzni még mindig alig tudott, viszont nagyon szeretett finomakat enni. Ahogy befejezték az ebédet, Noémi újra megállapította, mennyire nincs összhangban a saját anyjával.

– Készítettél képeket Prágában? – kérdezte az kedvesen, miközben a süteményt tálalta.

– Anya, tudhatnád, hogy én soha nem nyúlok fényképezőgéphez – csapott az asztalra a lány, mire megremegtek a kristálypoharak.

TIZENEGYEDIK

Már minden osztálytársamnak legalább egy éve volt telefonja, mire én is kaptam. A tizenhatodik születésnapomra vettem nekem a szüleim, amire persze ugyanazt a mosolyomat öltöttem fel, mint nyolcévesen, amikor az önjáró robotot kibontottam az aranyszínű karácsonyfa alatt.

Igazán kényelmes volt telefon nélkül élni. Nem voltam elérhető a nap bármely percében, nagy ritkán a vezetékesen keresett valaki, de nem zaklattak üzenetekkel, nem kellett figyelnem a hó végén a számlára, ami miatt akkoriban nagyon sokan veszték össze a szüleikkel, akik fizették azt.

Amikor használni kezdtem, beláttam, hogy elkerülhetetlen, talán elodázhatatlan is volt már, hogy én is a részese legyek a tömegkommunikációs világnak. Viszonylag modern darabot kaptam, volt rajta egy kígyós játék, a padtársam el is kérte miatta rendszeresen, azzal játszott órákon a pad alatt, rengeteg szám belefért a telefonkönyvébe, könnyen lehetett vele üzenetet írni, és strapabíró volt, bár ez engem kevésbé érintett, mert alig vettem elő, ha lehetett, inkább otthon hagytam.

Nemcsak mobiltelefonja volt már minden ismerősömnek. A csapattársaim az uszodában már alig beszéltek fociról, autókról vagy zenéről, mindenki azzal hancegett a másikkal, hogy a barátnőjének milyen idomai vannak, merre jártak, hol szeretkeztek utoljára.

A bálon történt incidens után felhagytam a próbálkozással, hogy párt szerezzek. Azonban többeknek szemet szúrt a csöndességem, kérdezték, nekem miért nincs nőm, vagy miért nem szedek fel legalább valakit egy éjszakára. Kitérő válaszokat adtam, hogy ráér, nem fontos, majd lesz, de a kérdések egyre gyakoribbak lettek. A legváratlanabb helyzetekben bejött az anyám vagy az apám, és a kapcsolatok nagy-szerűségéről meséltek. Egy ízben a nagyanyám is hosszan ecsetelte az ebédnél, mennyivel könnyebb párban átvészelni a

kamaszkort, főleg a mai fiataloknak, akik a modern technika előretörése miatt annyira ki vannak szolgáltatva, hiszen a tudatlan felnőttek nem tudják őket segíteni.

Gézához fordultam, akihez óvatosan közeledni kezdtem akkoriban, mivel az osztályban betöltött presztízse miatt olyannak láttam őt, aki sikerrel veszi az élet olyan akadályait, ahol az ember az ösztöneire kell hogy hagyatkozzon.

– Az a bajod, hogy nem jársz kocsmázni – mondta egyszerűen, mire az ő szavaival érveltem, hogy egy sportoló, úgy tudtam, nem iszik. – Nem is kell – felelte –, elegendő, ha az ember jelen van, figyel, beszélget, dicsér, jó helyre teszi a kezét, és már egyenes is az út. – Kérdeztem, van-e ennek valami szabályos kombinációja, mint a PIN-kód a telefonomon, ami működésbe hozza a lányban a közösülés szándékát. Hosszan nézett rám, majd egyszerre a vállamra tette a kezét, pont mint az apám, úgy mondta, mélyen a szemembe nézve: – Öcsém, gyere el pénteken velünk, a focicsapattal, jó gyerekek, mert már hallottam az osztályban többektől, hogy te ilyen antiszociális fajta srác vagy. – Azzal ott hagyott az üres teremben, én pedig újabb kutatómunkába fogtam.

Az internet akkor még a betárcsázós korát élte, nehezen kapcsolódtak rá a gépek, az oldalak pedig nagyon lassan töltődtek be. Ráadásul az információk is meglehetősen szegényesen voltak jelen, nem lehetett igazán kiválogatni, mi a hiteles, mi az elnagyolt, esetleg áltudományos. Ezért a városi könyvtárat kerestem fel.

A pszichológia jelölésű polcokon nagyon kevés könyv állt, azok is régieknek tűntek, mindenesetre több megfelelő szakirodalmat is találtam. Ezek alapján megállapítottam, hogy Géza a fogalmat helytelenül alkalmazta, hiszen egyáltalán nem küzdöttem a társadalomba való beilleszkedés súlyos zavarával, éppen ellenkezőleg, nagyon is jól álcáztam magamat.

Ennek fényében a kezemben levő könyveket másként kezdtem el olvasni. Olyan diagnózist kerestem, amely rám illik, vagyis arra, aki jól alkalmazkodik, intelligensebb az átlagnál, de nem érez gyakorlatilag semmit. A leghasonlóbbnak a pszichopata kifejezés tűnt, de ebben sem találtam meg magamat. Bár tény, hogy a büntudatot magam sem ismertem, mégsem tudtam elképzelni, hogy bűnöző legyek. Teljesen illogikus lett volna, hiszen akkor korlátozhatják a szabadságomat, új helyzetben kellene alkalmazkodnom, egy sokkal kevésbé könnyű, elfogadó közegben. Valamint nem találtam magamban semmilyen vágyat vagy bármilyen érzést arra vonatkozólag sem, hogy uraljak magam körül bármit is.

Az embereket mégis meg kellett győznöm arról, hogy normális vagyok, azaz az ő definíciójuk szerint olyan, mint ők. Elmentem tehát pénteken a kijelölt helyre, megismerkedtem Géza néhány, hozzá mind külsőben, mind intellektusban nagyon hasonló barátjával, és a felszínes beszélgetés közben erősen figyeltem minden mozdulatukat, gesztusukat, amit a lányok felé tettek.

A megelőző napokban egy este, amikor a szüleim távol voltak, tetemes mennyiségű alkoholt vásároltam egy nagyobb üzletben, ahol nem ismertek. Ezt módszeresen elfogyasztottam, és vártam a hatást, hogy tisztában legyek a korlátaimmal, illetve azzal, mit láthatok másokon majd a szórakozóhelyen.

Egyre nehezebben tudtam nyitva tartani a szememet. A lábamra alig bírtam ráállni, a beszédem, amikor próbára tettem, akadozott. A tükörben elnyúlt, kifejezéstelen arc nézett vissza, minden mimikám az eredeti durva kigúnyolásának tűnt. Gondolataim összevissza kavargtak. Képtelen voltam a tiszta eszme-futtatásokra, nem értettem olyan elemi dolgokat, mint például azt, hogy miért nem tudom elsőre megfogni a mosdójátó kilincset.

Miután egész hajnalban hánytam, rendkívül rosszul, vergődve aludtam. Ahogy egyébként is, álomtalanul forgolód-

tam, reggel pedig nagyon erős, szünni nem akaró, hasogató fejfájással ébredtem és rengeteg vizet kívántam, pedig korábban ezt az állapotot csak nagyon halványan ismertem. Nem értettem, miért teszik ezt magukkal az emberek. Elhatároztam, soha többé nem iszom alkoholt.

Mindezt persze nem meséltem el senkinek aznap este, végig az edzésekre, a közelgő versenyekre hivatkoztam, pedig egyetlen sört még Géza is megivott, igaz, egész este azt szorongatta, azzal ment oda másokhoz, csak hogy koccintani tudjon. Úgy tűnt, a kocsmában mindenkit ismer, a közönség szinte kizárólag középiskolásokból állt.

Láttam, hogy egy ideje egy hosszú combú barna lányt bámul a szomszéd asztalnál. Hűvös este volt, a lány pulóverben ült, de még a sötétzöld gyapjún keresztül is látszott, hogy neki van a legnagyobb keble a helyiségben. A lány visszanezített Gézára, összemolyogtak, mire a fiú könnyedén átült az asztalához. Valamit a fülébe súgott, amitől a lány nevetni kezdett, a melle rázkódott a nevetés ütemére. Aztán Géza finoman megfogta a lábát valamivel a térde fölött, mélyen a szemébe nézett, és miközben szótlánul bámulták egymást, hatalmas kezét feljebb csúsztatta, amíg a comb közepéig nem ért. Ott a tenyere megállapodott, és izmos ujjai mélyen a húsba markoltak.

Hosszan csókolóztak, nem is néztem már inkább oda, tudtam, illetlenségnek számít. Talán fél óra telt el, amikor újra beszélgetni kezdtek, de néhány szót váltottak csupán, Géza pedig kézen fogta és húzni kezdte. Csak intett felénk, a többiek röhögtek, én pedig utánuk vettem magamat.

Egyetlen percet kértem a focikapustól. Vonakodott, elnézést kért a lánytól, de ennek ellenére félrehúzott a kapualjba, ott kérdezte, mit akarok, mondjam nagyon gyorsan, mert már eléggé kanos, látom-e, milyen combja van a csajnak.

Bólogattam, hogy észrevettem én is, nagyszerű fogás, de mit mondott neki? Az mindegy, felelte, nem az a fontos, lehet szinte bármit. A lényeg az, ahogy mondják. Hogy érződjön belőle a beszélő egész karaktere, legyen benne az éjszaka üze-

nete, hogy érezze az a lány, hogy jó lesz neki, érted? Bólintottam, de nem értettem.

Átgondoltam a hallottakat, és kipróbáltam magam. Rámosolyogtam egy lányra, aki végigmért, majd viszonzta a gesztust, mellélültem, és ahogyan láttam előzőleg, a fülébe súgtam. A zene pont nagyon hangosan dübörgött, vissza is kérdezett, mit mondtam. Nagyon szép vagy, emeltem fel a hangom, és közben rátettem a kezemet a térdére, nem tudtam, szabad-e fentebb. A zene abban a pillanatban hallgatott el, épp egy másik szám következett, így tehát a csönd közepébe fúródott a mondatom. Az egész kocsma ránk nézett. Ültünk, a kezem a lehető legérthetőbb pozícióban, amin mindenki röhögni kezdett. A lánynak igen kínos lehetett a jelenet, mert kiabált, hogy mégis hogy gondoltam, ő nem olyan lány, akit csak így fel lehet szedni, hagyjam békén, ha lehet, menjek is el inkább máshová.

Géza úgy magyarázta másnap, miután részletesen elmesélte a saját élményeit, miként tette magáévá a barnát, hogy a legnagyobb bajom a szüzességem. Egyszerűen érzik a nők, és ez taszítja őket.

Kérdeztem, hogyan oldjam fel ezt a lehetetlennek tűnő egyenletet: veszítsem el a szüzességem, hogy lefekhessek egy lánnyal. Vállat vont, hogy ő szívességet kapott, a nővére legjobb barátnője vette el neki tavaly, a nővére nem is tud róla. Nekem nincs nővérem, válaszoltam erre, mire ő széttárta a kezét, majd lesz valaki, ne izguljak, addig meg adjam magam, hátha valaki megsajnál. Érdeklődtem, hogy érti azt, hogy megsajnál, mire azt felelte, hát úgy, bazdmeg, hogy van, aki az ilyen szerencsétleneken akar segíteni, mert ez jön be neki. Próbálkozzál, ahol lehet. Végül felajánlotta, hogy majd segít, ahogy tud.

A kocsmái kudarc miatt kerültem a hasonló helyeket, így először a könyvtár olvasótermében mértem fel a lehetősége-

ket. Bíztam olvasottságomban, magabiztosságomban, illetve a könyvtárlátogató vékony fiúkhöz képest kirívóan izmos alkatomban.

Azonban az itt tanuló, olvasó lányok nagy része már egyetemista volt, nem állt szóba egy középiskolással, a korombeliek pedig a szemüket lesütve tértek ki a kávéra való meghívás elől. Végül maga a teremben ügyelő könyvtáros jött oda hozzám. Megsimogatta a karomat, majd azt kérdezte, őt meghívnám-e egy fekete teára a büfében.

A harmincas évei elején járt, nagyon csinosan öltözködött, jó illata volt, szőke haját apró csigákká göndöríttette, sminket nem viselt, de az arca a természetességében sokkal fiatalabbnak is tűnt a vélhető koránál. Nem értettem, vajon miért pont ő az, aki hajlandó leülni velem egy asztalhoz, de arra gondoltam, ha egy idősebb nővel közösülök, talán majd a fiúk között is nagyobb népszerűségem lesz, és az élet visszatér a régi kerékvágásba.

Magabiztosnak igyekeztem tünni, ahogyan a teámat kavargattam. Úgy gondoltam, ha eddig ő kezdeményezett, ezután is meghagyom a lehetőséget, amit a nő ki is használt, alig kortyolt az italába, halvány mosollyal beszélni kezdett.

Azt mondta, hogy emlékszik rám, amikor még gyerek voltam, sokat jártam oda, ő akkor volt gyakornok. Látja, milyen szépen megnőttem, megerősödtem, csak azt sajnálja, hogy egy ideje könyvekért nem megyek a könyvtárba, és vele már nem is beszélek, éppen hogy köszönök.

Szabadkozni akartam, hogy nagyon sajnálom, de finoman intett, hogy még nem fejezte be. Azzal folytatta, hogy panaszkodnak rám a vendégek az olvasóteremben, hogy zaklatom őket kávémeghívásokkal, moziajánlatokkal, illetve egy lány egy ízben könnyes szemmel mesélte, nyíltan felajánlottam neki, hogy a magamévá teszem, ahol csak kívánja.

Bólintottam, ez mind igaz. Rengeteg módszert kipróbáltam, egy kutató alaposágával dolgoztam ki lehetséges szituációkat, mondatokat, többnyire Géza útmutatása alapján.

A könyvtáros komoly arccal nézett rám, úgy adta tudtomra, hogy ha még egyszer meglát az olvasóteremben, és nem könyvekért megyek, örökre kitilt a könyvtárból, és a biztonsági őrral dobát ki a nagykapun.

Géza egy héten át nevetett a történeten. Kár, hogy nem feküdt le veled a könyvtáros, merengett, érvként pedig a tapasztaltságát hozta fel, mert szerinte úgy sokkal könnyebb át-esni az elsőn. Végül azt tanácsolta, hagyjak minden stratégiát, ne szólítsak le inkább sehol senkit, mert úgy tűnik, nekem az nem megy. Javasolta, hagyjam inkább, hogy a dolgok megtörténjenek. Legyek önmagam, aztán valakinek úgymint megteszem majd. Mindenkinek van párja a világban.

A névnapomra a csapattársaim egy koncertjeggyel leptek meg, eredetileg négyen mentek volna, de az egyikük belázasodott, így megüresedett a hely, nem akarták, hogy kárba vesszen. Ezt meg is osztották velem, de mivel eszükbe sem jutott azért aggódni, hogy mit fogok szólni, nem szimuláltam sértődést, egyszerűen megköszöntem. Számomra teljesen ismeretlen együttes lépett fel, és a fővárosi Petőfi Csarnokban játszottak, ahol még soha nem voltam. Nem illett nemet mondanom, és szerencsére pénzem is volt elég a pesti utazáshoz, mivel akkoriban több matematikaversenyt megnyertem, valamint apám is adott hozzá indulás előtt.

A többiek már a vonaton inni kezdtek, engem már meg sem kínáltak. Néztem a téli tájat, a fehérré vált erdőket, a lámpák fényét visszaverő hótakarót. Csak kétszer jártam eddig Budapesten, egyszer osztálykiránduláson, azután pedig egy nagy bútoráruházban, amikor a lakást újítottuk fel. Akkor apám azt mondta, választhatok bútorokat magamnak, én pedig mindenből feketét kértem. Hosszan magyarázta, miért tartja rossz ötletnek, hogy ezek nagyon sötétte teszik a szobát, később megbánom, ha egyetemre megyek, nem biztos,

hogy akkor is ilyet akarok majd. De kitartottam mellette, bár azt később elismertem, hogy a por jobban kitűnik rajta.

A Nyugati pályaudvarról hamar a csarnokba értünk. A metróban a társaim hangosan ordítottak, hogy megyünk a PeCsába. Senki nem nézett rájuk, a közel állók elhúzódtak, én pedig úgy tettem, mintha nem lenne közöm hozzájuk. Ahogyan az öreg kocsiban utaztunk, és az úszók lármáján kívül csak a csikorgó kerekeket hallottam, eldöntöttem, hogy ebben a városban akarok majd élni. Figyeltem a kifejezéstelenül bámuló embereket, az arcukra kiülő közönyt, és egyszerre nem találtam magamat kirívónak. Egy pillanatra letettem minden álcámat. Elengedtem arcizmaimat, az ablaküvegen láttam, hogy milyen ijesztő lehetek. Belenéztem így a szemben ülő szemébe. Egy pillanatra megállt rajtam a tekintete, majd visszameredt a padlóra. Fel sem tűnt neki a tömegben.

Amikor megérkeztünk, már játszott az előzenekar, a jó hangosítás ellenére nem értettem, miről szól a dal, az énekes rendkívül artikulálatlanul ejtette a szavakat, abban sem lehettem biztos, hogy magyarul van a dal.

Előrementünk, hogy jó helyünk legyen. Amikor a főműsor elkezdődött, mintha tömegverekedés tört volna ki. Egyszerre jobbról is, balról is ütni kezdtek, bőrdzsekis, tarajos fiatalok dobálták az öklüket cél nélkül, volt, amelyik az acélbetétes bakancsával rugdosódott. Társaimra néztem, akik ugyanígy verkedtek, üvöltve adták tudtomra, hogy végre beindult a pogó.

Amikor egy hosszú, csatakos hajú, korombeli fiú gyomron vágott, úgy döntöttem, véget vetek a dolognak. Kihasználtam az erőfölényem, és combon térdeltem, amitől összeesett, egy másik utamba kerülőt meglöktem a mellkasánál, hogy hátrántorodott, egy felém lendülő kart pedig félrecsaptam, így egy másik ember orrába csapódott be, hogy eleredt a vére.

Nagy nehezen a pulthoz jutottam, több kárt már nem tettem senkiben. Kivártam a rövid sort, és ásványvizet rendeltem. Körbenéztem, amíg az italért ment a pultos. Zömmel a korosztályom vett részt a koncerten, és rajtam kívül más

józan embert nem láttam. Mindenki ittas vagy drogoktól kábult, esetenként felpörgetett állapotban volt, egy tizennégy körüli lány pedig a szemem előtt esett hasra, úgy, hogy csak a biztonsági őrök bírták felemelni onnan.

Amikor megkaptam az italomat és megfordultam, véletlenül nekiütődött a karom egy lánynak. A hangzavartól telhető legudvariasabban elnézést kértem tőle, de ahogy megéreztem az illatát, életemben először megremegett a lábam. Furcsa volt, a gyomrom szűkülni kezdett, a tenyerem megizzadt, a szám kiszáradt. Nem értettem, mi történt, csak egy hang kezdett el beszélni bennem, hogy meg kell őt szólítanom.

Végignéztem rajta, hátha megtalálom a különlegességének az okát. Egy fejjel lehetett nálam alacsonyabb, egyidőseknek tűntünk, talán valamivel fiatalabb volt. Tépett fekete farmert viselt, a lyukakon kilátszott fekete harisnyája, amit a kinti hideg miatt viselhetett. Hosszú szárú bakancs volt rajta is, bele volt tűrve a nadrág. Vékony csípőjéhez mélyen dekoltált, vérvörös felső tapadt, a karját meglátva pedig olyan érzés futott át rajtam, amit úgy összegezhetheték, hogy az idomokat, a bőrt szépnek, kívánatosnak találtam, szerettem volna megérinteni, érezni magam körül, a száját pedig, ami a ruhához illően volt rúzsozva, meg akartam csókolni, feketére festett, hosszú, szálegyenes hajába pedig belefúrni az orrom, hadd érezzem a parfüm, a hajfesték és helyszínen beleivódott alkohol szagát.

Hosszan nézhettem, mert egyszerre ő szólt hozzám, mit bámulsz, kérdezte, kopjál le, majd a pulthoz lépett. Az jutott eszembe, talán soha nem lesz ilyen alkalmam újra, hogy önmagam adhassam. Belekortyoltam a vizembe és megkocogtattam a vállát, közben az arcomról eltüntettem minden színlelést, akárcsak a metrókocsiban.

Megfordult, mi van, kiáltott rám ingerülten, majd a szemembe nézett. Ugyanazt a sötétséget láttam benne, mint a magaméban minden reggel. Ő is észrevehette, mert elhallgatott. Erre a szituációra nem volt előre megírt párbeszédem, rögtönöznöm kellett.

– Le kellene feküdnöm valakivel. Elvárja a társadalom, be kell valahogy illeszkednem a többiek közé, de nem lehetek teljes jogú tag, amíg nem voltam nővel. Ebben segíts nekem. – Ezt mondtam neki, mert ez volt az igazság.

Nem hagyott ott, nem kiabált, hanem kézen fogott, kivezetett a folyosóra, ahol égtek a lámpák, kezembe nyomta a ruhatárjegyet, majd annyit kért, hozzam a kabátokat, addig szól a barátnőinek.

A buszról írtam üzenetet a társaimnak, hogy egy lány-nyal vagyok, későbbi vonattal megyek haza, ne várjanak rám. Amíg utaztunk, nem váltottunk túl sok szót, annyit kérdezett, van-e nálam elég pénz, mert kell óvszerre, illetve szobabérlésre, mivel haza nem mehetünk, a szülei miatt.

Egy olcsó motelban adtak ki nekünk két órára egy szobát számla nélkül, pont annyim maradt, hogy haza tudjak utána vonatozni. Nem volt benne semmi luxus, csak egy franciaágy meg egy tusolófülke. Másra nem is volt szükségünk.

Nem mutatkoztunk be egymásnak, kérdeztem, ő már volt-e mással, azt válaszolta, nem először fogja csinálni. Eszembe jutott Géza mondata, hogy a tapasztalat jó, úgy tűnt, végül megfelelően alakulnak a dolgok.

Az aktus előtt külön-külön lezuhanyoztunk. Amíg készülődtünk, valamelyest enyhültek a feltörő rohamok, amelyeket nem tudtam akkor analizálni, leginkább azt akartam, hogy elmúljanak. Azonban amikor megtisztálkodva egymás elé kerültünk, és a szemébe néztem, nem tudtam tovább követni a logika szabályait. Elragadott valami hihetetlen erejű hév, a farkam annyira keménynek éreztem, mint még soha azelőtt, egyszerre vágyani kezdtem, hogy a teste minden pontját megérintsem.

A kapott két órát a végletekig kihasználtuk. Izzadtan keltünk ki az ágyból, jóleső elégedettség, nyugalom vett rajtam

erőt, a lány is csak lassan öltözött, jóllehet az arcán semmi sem látszott. Szó nélkül bújtunk a ruhánkba, a szeretkezés nyomaira húzva minden darabot, egy újabb tisztálkodásra már nem volt idő, az ajtónkon be is zörgetett az éjszakai portás, mennünk kell.

Nem akartam megköszönni az estét, nem láttam helyénvalónak. Újra nem éreztem semmit, megint önmagam voltam, csak olyannak tűnt, mintha közben valami nehéz súly elveszett volna belőlem. Végül kezét fogtunk a motel kijáratánál, a lány útbaigazított a pályaudvar felé, és elváltunk.

Hétfőn reggel, amikor beléptem az osztályba, Géza üvöltött, felém mutogatva, hogy na, végre átesett rajta, látszik a járásán. Ezen meglepődtem, nem gondoltam, hogy külső jelei lesznek az éjszakának. Magához intett, hogy mindent meséljek el, de valahogy vonakodtam. Nem akartam, hogy bármi köze legyen hozzá, mintha valami szakrális dologban lett volna részem. Végül azt mondtam neki, hogy a koncerten volt egy tapasztalt lány, aki felvitt magához, arra sem emlékszem, hogy hívták. Géza megveregette a vállamat, megígérte, a pénteki ásványvizemet ő fogja állni a kocsmában.

TIZENKETTEDIK

Az új félév kezdetével Noémi harmadéves lett az alapképzésében, igyekezett minél többet a szakdolgozatával törődni. Szeretettel fogott a témájába, és míg a többiek még halogatták a kezdését, ő már októbertől a könyvtárban ült az egyik csoporttársával, akivel leginkább azért barátkozott, mert hasonló munkatempójukkal húzták egymást előre.

Anikó igazi bölcsészlány volt. Hosszú vörös haját mindig copfban hordta, egy hatalmas, faragott csattal tartotta össze a dús szálakat. Sosem sminkelte magát, de szeplős arca így is szépnek tűnt. Kizárólag fából készült ékszereket hordott, egyszínű, barna, sárga vagy zöld felsőket viselt, és mindig hosszú szoknyát vett fel, kivéve télen, akkor az egyetlen kék farmerét. A hűvös októberre való tekintettel egy batikolt sálát kötött a nyakába, amelyet még a fűtött könyvtárban sem volt hajlandó levenni.

A Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár legimpozánsabb részében sikerült helyet foglalniuk, a bölcséleti olvasóterem egykori kandallójánál ültek a kényelmes fotelekben, a köztük lévő kisasztalt pedig úgy telepakolták a jegyzeteikkel és könyveikkel, hogy a maradék fotelekbe sem ült le más.

Ebbe a terembe általában csak a legelvakultabb egyetemisták tudtak helyet kapni. A könyvtár egészében még vizsgaidőszakban is viszonylag jól lehetett férőhelyet találni, de a bölcséleti foteljei szinte mindig foglaltak voltak. Noémi és a csoporttársa már nyitás előtt fél órával a kapu előtt állt, hogy első legyenek a sorban, majd amikor a nagy fémkilincs lenyomódott és a hatalmas faajtó kitárult, a két lány szaladni kezdett a ruhatárhoz, hogy ott is ők adhassák le először a kabátjukat, ezután pedig nem is próbálkozva a lifttel, egyből a lépcsőt választották, és a csapott zajjal mit sem törődve rohantak fel a negyedik szintre, hogy elfoglalják kedvenc helyüket.

Az októberi szürke reggelen a középütt lógó aranycsillár fényében úgy tűnt, mintha a helyiség egy bálterem kicsinyített mása lenne, ahol a tánc helyett mindenki az olvasást választotta. Úgy ültek bent az emberek a könyvek fölé görnyedve, mintha szoborcsoportot alkotnának. Sokáig akkora volt a csönd, akárha egyetlen lény töltené be a teret. Az egyre jobban belehelt, meleg teremben Noémi figyelme gyakran el is terelődött, hol a körben lévő könyvek, hol a kacsaringós csigalépcső felé, amely mindig lezártan állt, szinte ingerelve a lányt, hogy ugorja át a láncot, és másszon végre fel rajta.

Anikó pillantása is hosszan elkalandozott. Az ablak alatti hosszú padok felé bámult, társa először azt gondolta, bizonyára ő is csupán kiesett a koncentrációból. Egy ízben azonban követte a lány tekintetét, és megpillantotta ő is a fiút. Jóképűnek találta, meglepte, milyen elmélyülten ül a könyv felett, míg egyik kezében öntudatlanul egy ceruzát egyensúlyozott. Időnként megállt az olvasásban, a ceruzával jegyzetelt valamit, majd visszameredt a könyvére. Akármennyire bámulták, észre sem vette, vagy nem érdekelte.

Noémi éppen azon gondolkodott, honnan ismerős neki a fiú, amikor a másik lány egy cetlit tett elé, összehajtva, mintha még mindig a gimnáziumban ülnének, és attól tartana, hogy elolvassák.

Anikó annyit kérdezett, hogy mit gondol, mert észrevette, hogy lelepleződött a csoporttársa előtt. Noémi gyorsan visszaírta, hogy szerinte van barátnője, mert rájuk sem néz, pedig itt ül két csinos lány, és őt bámulja. Látta, hogy a másíknak jólesik, hogy őt is csinosnak nevezte, még akkor is, ha Noémi szépsége mellett szinte észrevétlennek tűnt.

Lassan vissza is merültek a jegyzeteikbe, Anikó még időnként oldalra tekingetett, de amikor látta, hogy nincs esélye, lemondott a szemezés lehetőségéről. Noémi egyre azon rágódott, honnan ismeri a fiút. Nem a könyvtárból, ezt biztosan tudta, hiszen már jól megjegyezte a visszatérő arcokat.

Ahogy ezen gondolkodott, újra végigmérte, és akkor hirtelen összeért a tekintetük is. A lány azonnal lesütötte a szemét, de akkor már pontosan tudta, honnan az ismeretség.

Ettől kezdve nem tudott másra koncentrálni. Csak az emléket gondolta végig újra és újra, átélte, többször kirázta tőle a hideg. Láta, hogy a fiúnak nem tűnt fel a dolog, talán amikor összenéztek, nem is vette őt észre, csak éppen arra bámult, vagy tudatosan nem akarta meglátni, esetleg nem is ismeri fel. Nem számított. Noémi arra gondolt, hogy neki sem kellene foglalkoznia vele, a szakdolgozatával fog törődni, és nem a múltat elemzi.

Visszarévedt a könyve fölé, de pont ebben a pillanatban bejött egy idős házaspár és egy fiatal nő, talán a lányuk, aki egy karon ülő kisfiút hordozott. Az öreg férfi megállt a csillár alatt, majd a tanulókkal mit sem törődve, magyarázni kezdett az olvasóterem történelméről, közben hevesen gesztikulált, egy ízben le is köpte Anikó jegyzetét. A felesége közben fényképezni kezdett, a vakutól mindenki a szemét dörzsölgette. A kezdeti döbbenetből felocsúdva köhögni, püsszegni próbáltak, de ez láthatóan teljesen hatástalanak bizonyult. Végül egy magas férfi, a vastag anatómiakönyve alapján orvostanhallgató lehetett, felállt, és szigorúan rászólt a turistákra, hogy ez egy csendes helyiség, legyenek szívesek távozni. Az idős nő méltatlankodni kezdett, hogy csak tíz percet akartak bent lenni, joguk van széjjelnézni, ők is jegyet vettek. A szóváltástól a karon ülő felsírt, az anyja pedig nyugtatásul egy dalt kezdett neki énekelni, miközben gyilkos pillantást lövellt a medikus felé.

A teremben eluralkodott a káosz, többen kiabálni kezdtek, hogy tűnjenek már el, de az öregasszony rikácsoló hangon védte a kis csapatot, hogy a gyerek az ilyen, nem tehet róla, hogy sír, ha megzavarják, majd megtudják, mert ők itt, úgy

látja, csupa semmirekellő fiatal, akik a szülei pénzét eszik, és még haladékokat akarnak az élettől, ahelyett hogy már dolgoznának.

Noémi a drámai jelenetet élvezettel figyelte, nem akart beszélni, inkább tanulni igyekezett az eseményekből, miközben többször is el kellett fojtania magában a nevetést. Csupán azt bánta, hogy az egyik fénykép, amelyik a kandallóról és a lábfejről készült, sosem lesz a gyűjteménye része.

Miután lemondott a fotószerzésről, meglátta, hogy a fiú, akit eddig néztek, összeszedte a csomagját és elindult a kijárat felé. Gyorsan ránézett Anikóra, elnézést kért tőle, a ricsajra hivatkozott, hogy megfájdult a feje, haza kell rohannia, és meg sem várva a lány válaszát, a fiú után ment.

Nem tudta, miért teszi mindezt. Végig azt mondogatta magában, hogy a szakdolgozata sokkal fontosabb ennél, de mire észbe kapott, már a metrón ült, néhány méterre a fiútól, a szemközti oldalon. Egy könyvbe temette az arcát, onnan leste tovább.

A követés Zuglóban ért véget. Az egyes villamosról a vasútállomásnál szálltak le, innen már óvatosabban ment utána. Még azt is megfigyelte, melyik háztömbbe nyit be. Amikor hazaindult, már világosan látta, hogy mindent meg kell tudnia erről a fiúról, amit csak lehetséges.

TIZENHARMADIK

Az iskolai órák unalmában volt időm vizsgálni magamat. Még napokkal az aktus után is érzéseket véltem felfedezni a gondolataim mellett. Amikor a táblánál megoldottam egy nehéz matematikapéldát, amelyet a tanár csak azért hozott, hogy az ügyességemet tesztelje, hátradőltem a padban, jobbnak, erősebbnek éreztem magam, még rám is szólt a szigorú tekintetű Horváth úr, hogy ne szálljon a fejembe a dicsőség.

A szombati úszóversenyen viszont csak hatodikként végeztem. Sosem érdekelt igazán, az egész úzás ürügyként szolgált, hogy ne kelljen otthon vagy másokkal lennem, persze mindig szomorú arcot vágtam, amikor átadták az érmelet, és én nem kaptam, de aznap valahogy mégis nehezemre esett kimászni a vízbe merülő létrán. Ólomsúlyúnak éreztem a tagjaimat, és ellenszenvesnek a barátnőjét ölelő győztest.

Arra jutottam, hogy talán nekem is lehetnek valós érzelmeim, nem kell többé különböznöm másoktól. Ugrálni kezdett a gyomrom, és ahogy az életben mindent, ezt is egyenletrendszerben akartam elképzelni. Ilyenkor valahogyan mindig láttam magam előtt a számokat. Először csak kuszán suhantak, majd egyre jobban rendeződtek. Ezúttal a számok helyett inkább szavak jöttek, és már csak egy ismeretlen volt, a kiváltó.

Mivel az az este a tűzkeresztség megéléséről szólt, méltán gondolhattam, hogy a férfivá avatódásom az oka mindennek. Az aktusban kerestem a megoldást, és egészen új módon közelítettem meg a nőekkel való kapcsolatom lehetőségeit.

Újra elmentem Gézával és a barátaival a törzshelyükre, de a felajánlott ásványvíz helyett én is egy üveg sört kértem, a legdrágábbat, ami kapható volt. A többiek helyeslően veregettek hátba, Géza megjegyezte, hogy ő megmondta, minden más lesz ezután.

Igaza volt. Többé nem küldött el egyetlen lány sem. Nyugodtan megfoghattam a combjukat, fülükbe súghattam, amit

akartam, a végeredmény minden péntek este közösülés lett. Haza nem vihettem őket, mert nagyon kicsi lakásban laktunk, nem akartam mindenkit felverni, majd reggelente anyámék előtt magyarázkodni, ki a lány, és miért más, mint legutóbb. A tehetősebb családok lányaihoz könnyűszerrel mehettem, ők jól elszeparáltak éltek, senkit nem zavartunk. Máskor egy-egy barátom ajánlotta fel az éppen üres lakását, bár ilyenkor sietnünk kellett, hogy ne okozzuk neki nagy kényelmetlenséget. Amikor már jobb idő lett, a közeli parkban, egy mások által már jól bejáratos fánál kötöttünk ki, feltéve hogy nem volt eleve foglalt a nyárfa oldala.

De a várt hatás egyre inkább elmaradt. Már a kocsmá teljes közönségével megismerkedtem, átmentünk máshová is, ott is sikerem volt, de ahhoz az elementáris élvezethez nem jutottam többé. Mindegyik felizzasztotta bennem az érzelem zsarátját, de csak órákra kaptam érzéseket. Géza szerint normális dolog, hogy nem ugyanolyan, mint először. Azt mondta, az első akkor is különleges, ha egy névtelen, egyéjszakás élmény, hazugság, hogy szerelem kell hozzá, úgymint felejthetlenné válik.

Megkérdeztem, hogy érti ezt, hiszen akkor még tapasztalatlan voltam, technikailag mostanra sokkal nagyobb élvezethez kellene jutnom, de ő csak legyintett, hogy az mindegy, mert az elsőt megédesíti az idő. Ahogy ezt kifejtette, a csapatuk háttérje tarkón legyintette, majd rám nézett. Ne hallgass rá, röhögött, ennek, amióta csak ismerem, alkalmi női vannak. Szedj össze egy barátnőt, az az igazi. Akivel minden este lefekszel, azzal egészen más. Az már nem dugás, az szeretkezés.

Az első barátnőmet, Nórit egy házibulin ismertem meg, egy csapattársam mutatott be minket egymásnak, a rendezvényre is csak miatta mentem el, minden előre meg volt beszélve.

Nóri minden jel szerint valóban nagyon szerelmes volt belém. Ezenkívül, bármerre jártunk, mindenkiből elismerést váltott ki hosszú, szőkített haja, alacsony, hízásra hajlamos, mégis arányos, formás teste, a dekoltázsának hála, folyton szem előtt lévő melle, kedves, pirosítóval kent arca, szeretetre éhes, zöld szeme.

Kedvelte az ékszereket, legalább húsz gyűrűje közül ötöt-hatot mindig viselt. Eszembe is jutott többször, hogy ez a lány sokkal jobb módú családból származik, nem fogom tudni egy idő után a lépést tartani a szülei pénzével. Ettől aztán mégsem kellett tartanom. A szülei akkoriban váltak el, Nóri pedig rendkívüli kapcsolatban állt az apjával. Hosszan figyeltem őket, amikor hármásban mentünk valahová, ahogyan becézik egymást, az apja ajándékokkal látja el nap mint nap, már ahogyan megölelték egymást, az is szokatlannak hatott. Emellett az anyja is elhalmozta ruhákkal, étterembe vitte, vásárolgatni jártak délutánonként. Úgy vettem észre, versenyeznek a lány figyelméért, aki hamarosan ezt a teljes odaadást várta el tőlem is.

Az, amiért eleinte a kapcsolat létrehozását vállaltam, nem valósult meg, a közösülések minősége hiába javult, Nóri minden eddigi partneremnél ruganyosabbnak és fantáziadúsabbnak bizonyult, mégis, sokszor ürességet hagyott maga után, a kevés, megmaradt érzelmeim egyre inkább kivesztek a vele töltött idő alatt.

Azonban mindent megtettem, hogy jó társa legyek. Szemmel láthatóan ő minden erejével azon volt, hogy nekem jó legyen, még akkor is, ha ezzel az ellenkezőjét érte el. A sok együttlét nehezebbé tette a koncentrációt a tanulásra. Abba hagytam a versenyszerű úszást, hogy több időm legyen, sokszor pedig éjjelente is készültem, hogy megmaradjanak a jó eredményeim.

Tudtam, hogy nagyon szeret, így nekem is ezt kellett vele elhíttetnem a saját részemről. Hamar rájöttem, hogy akkor lehet zökkenőmentes a kapcsolatunk, ha boldoggá teszem.

Mindig végighallgattam, bármiről beszélt, moziba vittem, elkísértem a nagy családi rendezvényekre, a kedvéért még alapokon táncolni is megtanultam, mielőtt a nagybátyja esküvőjére mentünk, hogy ne kelljen szégyenkeznie.

Úgy telt az idő, hogy észre sem vettem. Beállt egy igen fázasztó rend, de úgy tűnt, sikerrel illeszkedtem be újra a közösségbe. A szüleim nagyon szerették Nórit, anyám órákat volt képes beszélgetni vele, amivel tudta nélkül sok időt nyert nekem, ilyenkor jobbára az alváshiányt pótoltam. Apám is elégedettnek tűnt, sokszor rajtakaptam, hogy a partnerem fenekét bámulja, ilyenkor zavartan lesütötte a szemét, úgy jegyezte meg, hogy kedves lány a Nóri, jöhet bátran, amikor csak tetszik. Én is jól kijöttem az ő szüleivel, az anyja időnként meglepett engem is valamilyen ruhával, ettől az én anyám mindig rettentően zavarba jött, úgyhogy ezeket a darabokat csak akkor hordtam, amikor ott aludtam náluk. Az apjával sokszor beszélgettünk matematikával kapcsolatos dolgokról, ez mindig kellemesnek tűnt. Építésmérnök volt, hatalmas terepjáróval közlekedett, jó anyagi körülményeket teremtett magának és a lányának. Ekkor döntöttem el, hogy magam is ezt a pályát választom majd.

Amikor végzősökké váltunk, már úgy tűnt, ez a bejáratott kényelem örökké így fog tartani, illetve a vele járó veszteséget is megtanultam elfogadni. Ekkor lépett elő Nóri azzal a vágyával, hogy szeretne újra versenyezni látni. Mondtam neki, hogy már nem vagyok annyira formában, mert bár a külsőmön nem látszik, a sok kanapén fekvés, filmnézés lustábbá tett. Erre azt válaszolta, pont ez a baja, nem akar beleragadni ebbe az egészbe. Azon a hangon kezdett el beszélni, ami a veszekedés előszele volt. Akkoriban több vitán is átestünk már, egy osztálytársam szerint ez fél év kapcsolat után teljesen normális, én viszont sosem tudtam, mi a vita oka. Úgy

tűnt, többnyire én mondok valamit rosszul, akaratom ellenére megbántom Nórit, amire ő ezzel a bizonyos hangsúllyal kezd reagálni, majd ebből lesz a hangos veszekedés, amiben jobbra ő kiabál, vádol, én pedig hallgatok, és igyekszem a megfelelő évrre, szóra rálelni, amivel véget vethetek neki. Egyszer azt is mondta, hogy velem nem lehet veszekedni. Ebben igaz volt. Fogalmam sem volt, milyen igazán mérgesnek lenni, nem tudtam elsajátítani továbbá a logikátlan indokokkal való szurkálódást sem.

Hogy egy újabb kellemetlen pillanatot elkerüljek, ráálltam a versenyzésre, de gyorsan hozzátettem, hogy így kevesebbet leszünk együtt, mert kétszer ennyi edzésre kell majd járnom. De Nóri lelkesen felajánlotta, hogy megnézi az edzéseket, sőt, ezentúl mindegyiken ott lesz, mert nagyon szereti nézni a mozgásban lévő testemet.

Hónapok óta jártam már hetente öt edzésre, Nóri hol egyedül, hol büszkén, a barátnői gyűrűjében ülve, minden edzésemet végignézte, nem tántorította el sem a víz klóros szaga, sem a többi fiú kósza pillantása, sem az, hogy többször lemaradt az anyjával való vásárlásról. Rögeszméjévé vált, hogy velem kell lennie, már az apjával való találkozásokat is lemondta.

Egy ízben meg is jegyezte az öltözőben egy csapattársam, jól bírom, hogy mindig ott van a barátnőm, ő biztosan megőrülne tőle, főleg amikor tapsol az edzésen lévő háziversenyek végén, akkor is, ha utolsónak érek célba. Vállat vontam, de a beszélgetést intő jelként kezeltem, amely szerint megint valami olyan dolog felé közelítek, ahol nincs tapasztalatom.

Sokan szakítottak körülöttem, és amíg a fiúk nagy része jól viselte, a lányok az osztályban időnként napokig sírtak. Nem akartam fájdalmat okozni Nórinak, főleg nem az utolsó félévben. De azt is tudtam, hogy nem szeretnék vele maradni az idők végezetéig.

Amikor februárban meg kellett jelölni, hol tanulok tovább, a Műszaki Egyetemet választottam. A barátnőm sokat beszélt arról, hogy ő Szegedre szeretne menni, az akkortájt induló szabadbölcészetre, de én mindig homályos választ adtam neki. Többször feddően rám is szólt, hogy lassan döntenem kellene. Fel sem merült benne, hogy nem ugyanabba a városba megyünk, bár arról sem nagyon esett szó, hogy mi lesz érettségi után.

Köztudott volt, hogy oda megyek egyetemre, ahová akartok. Addigra két nyelvvizsgám volt, minden jegyem jeles, mindenki azt várta, hogy az érettségi játszva fog menni, ami aztán igazolódott is.

Nórival a szalagavatón még látszólag boldogan táncoltunk, állítólag szépek vagyunk a videofelvételeken, de áprilisban már nem voltunk egy pár.

Március elején ültünk le beszélgetni, az én szobámban, éppen üresen állt a ház. Azon töprengett, vajon felveszik-e Szegedre, mert sok pont kell. Akkor kérdezett rá, hogy végül hová adtam be a jelentkezésemet, mert a nagy izgalomban el is feledkezett róla, bár ezt már óvatosan tette csak hozzá. Nem is sejtettem, hogy ennél sokkal több van a háttérben. Nagyon halkán mondtam, mint amikor meg kellett őt nyugtatni, hogy Pestre megyek, csak a Műegyetemet írtam fel a listámra, a többi feleslegesnek tűnt.

Egyszerűen rábólintott, mint aki azt veszi tudomásul, hogy meg kell ennie a főételt, különben nincs desszert. Hosszú csönd után mondta csak, hogy akkor szeptembertől már nem leszünk együtt. Erre sem tudtam reagálni, mindent bántónak hittem, nem volt tapasztalatom. De Nóri már beszélt is tovább. Csevegő hangon, ahogyan mindig is szokott, mondta, hogy talán jobb is így, hiszen még sokat kell tapasztalnunk az életben, biztosan sok érdekes férfival találkozik majd, nekem pedig ott lesz az egész főváros, hódítsam meg, ilyen ésszel és testtel nem lesz nehéz dolgom.

Én közben elkalandoztam, hogy az egyetemen végre nem kell majd számot adnom senkinek az életemről. Élhetek nyu-

godtan magányosan egész idő alatt, és majd amikor dolgozni kezdek, ráérek újra a barát nő problémájával törődni. Arra eszméltem, hogy a lány befejezte a mondandóját, és nagyon komolyan néz rám.

– Tudom, nem tudsz most válaszolni – kezdte újra, és szerencsémre ismét feltette a kérdést, szerintem nem lenne-e jobb, ha már most szakítanánk, hogy ne ezen rágódjunk az érettségi előtt. Nagyon meglepődött, mert a hirtelen jött lehetőségre mégis tudtam azonnal válaszolni. Búcsúzásul aznap még hosszan szexeltünk, azután nem láttam többé.

TIZENNEGYEDIK

Icu néni forró csokoládéja olyan tömény volt, hogy megállt benne a kanál. Noémi törökülésben itta az édes italt Márk franciaágyán, élvezve a lába alatt elterülő, frissen mosott paplan puhaságát, a fiú pedig az asztalának háttal ülve fészkelődött, sehogy sem találva a helyét.

– Biztosan tudsz neki segíteni? – kérdezte óvatosan, hiszen a lány már egyszer kifejtette az álláspontját.

– Mondom, szerintem hasonlóak lehetünk. A szemén is látom – felelte ingerülten Noémi.

– De egy nap nem lesz elég rá, hogy megtanítsalak fotózni. Különben is, biztosan ezt akarod, még sohasem nyúltál géphez az elveid miatt – csökönyskődött a fiú.

– Meg kell próbálnom, nem hagyhatom, hogy így éljen. Már egy hete követem, minden délután. Egyedül jár-kelek a városban, nincs se barátja, se párja, senkije. Még telefonálni sem láttam soha. A villamoson és a metrón csak ül és bámul kifelé vagy maga elé. Este hat után már ki sem teszi a lábát a lakásából. Kizárólag úszni jár el, hetente háromszor.

– Akkor biztosan jól néz ki – merengett el Márk.

– Nem ez a lényeg! Taníts meg, hogyan használjam a gépet! – kiáltott rá a fiúra, majd belekortyolt a forró csokoládéba, hogy megnyugodjon.

Egész délután képeket készítettek, a fényképezés trükkjeit tanulmányozták. Márk megmutatta, hogyan közelítsen, ha nem tud épp közel menni, miként állítsa be a fókuszot, milyen szögből készítheti a legjobb fotót. A fiú lelkes amatőr fényképész volt, évek óta gyakorolt, és amikor Noémi megkérte, hogy mutassa meg, hogyan működik a gép, úgy értette, hogy minden tudását át kell adnia másnap reggelig. A lány, amikor belátta, hogy nemcsak az alapokat fogja elsajátítani, nem szólt egy szót sem, hagyta, hadd mesélje el Márk az összes gomb funkcióját, közben pedig arra gon-

dolt, hogy az elkövetkező napokban majd megint nem tud a szakdolgozatával törődni.

A könyvtártól követett fiú szokásait könnyen megjegyezte. Minden reggel nyolckor lépett ki a kapun, bement az egyetemre, ott különböző ideig órákat látogatott, majd hétfőn, szerdán és pénteken négy órától uszodába ment, kedden és szombaton könyvtárazott.

Noémi könnyen hozzáigazította a napirendjét, hogy egyetemre tudjon járni, és a tanulásra is maradjon ideje. A fiú után való nyomozásra mindennap szánt energiát, de az sohasem vette észre.

Amikor Márk megmutatta végre a fényképezőgép használatát, a lány félretette minden aggályát, és fotókat kezdett készíteni, dokumentálva a követést. Az első néhány kattintás nagyon nehezebbre esett, de azután könnyűvé, sőt szórakoztatóvá, izgalmassá vált a művelet. Több száz képen túl volt már, amikor megkérte a barátját, hogy csináljon olyat, amelyen mind a ketten együtt vannak az ismeretlen fiúval.

Kiokította Márkot, hogy majd véletlen elsétál a másik mellett, és akkor kell a képet készítenie egy rejtett pontról. A fotók jól sikerültek, és Noémi rettentően elégedett volt.

Előhívta az összes eddigi képet, hosszan válogatta őket, majd a legjobb harmincből kiállítást rendezett a titkos szobájának egyik falán.

Úgy képzelte, hogy amikor majd leviszi oda az idegent, akkor belőle is heves, túlcsonduló érzelmeket váltanak ki a képek. Persze biztosan magáévá akarja tenni a túlhevített pillanatban, de már ezt sem bánta. A követések alatt furcsa szimpátiát kezdett érezni iránta, de talán csak a megmentésének a lehetősége ébresztett benne kötődést. Viszont amit Márk mondott, azzal magában egyetértett, az úszó teste mindenképp figyelemre méltó.

Még egy-két napot várnia kellett, hogy minden úgy történjen, ahogyan eltervezte. A hetek óta készülõ akciót nem szeretette volna a végsõ fázisban kapkodással elrontani.

Noémi kiszámolta, mikorra kell érkeznie. Az ismeretlen már hazaért az egyetemrõl, aznap nem megy uszodába sem, a könyvtározó nap is máskorra esik, tehát tökéletesnek tûnt az idõzítés minden szempontból.

Még régebben távcsõvel megfigyelte, melyik kapucsengõhöz tartozó kóddal jut be a fiú a háztömbbe, így már a nevét is tudta. Bár megtanulta a kódot, mégsem használta, nehogy a sikeres kapunyitást hang jelezze a lakásban is, mert ezzel mindent elronthatott volna.

Megvárta, amíg egy kijövõ lakó ajtót nyit neki. A hideg miatt piros szövetkabátját viselte, de szûkített fazonjában jól látszott vékony dereka, valamint frissen festette a haját, és a finomabbik illatú parfümjével fújta be magát. Tudta, hogy kérdés nélkül be fogják engedni.

Egy õsz hajú, fogatlan öregember nyitotta ki végül az ajtót, hajlott háta miatt alig volt magasabb a kilincsnél. Erõs alkohol és rossz cigaretta szaga áradt belõle, Noémi akaratlanul is kabátgallérjába temette az orrát.

Mégis, megköszönve a lehetõséget, bement az udvarra, ügyelve rá, hogy se a férfihoz, se a kilincshez ne érjen hozzá.

A gangos, körfolyosós bérház közepén állva jött rá, hogy nem tudja, hányadik emeletre kell mennie, illetve hová kell becsõngetnie. Elõször körbeszaladt, mindenütt elolvasta a névtáblákat, egyik sem volt ismerõs. A fiú bizonyára albérletben lakik itt, csak a kapucsengõre ragasztotta ki a nevét.

Végül az ablakokon nézett be, így több lakást is kizárhatott, és a végére már csak három lehetséges ajtó maradt. Az egyik mögül nem hallatszott ki zaj, de azért bekopogott, ám nem érkezett válasz. A szíve a torkában dobogott, amikor továbblépett és újra kopogtatott.

Egy tizenéves lány nyitott neki ajtót. Rózsaszín melegítőt viselt, nyakában vastag aranylánc lógott, hatalmas keresztre feszített Krisztussal, a szájából cigaretta meredt, ki sem véve kérdezte Noémit:

– Mit akarsz?

– Bocsánat, téves lakás – dadogta a lány, szemét csípte a füst, és igyekezett is továbbs menni, mert a lakásból áradó félhomályban meglátta, hogy egy izmos, negyven körüli férfi közeledik felé, koszos, gyűrött trikóját éppen a szakadt melegítőalsójába gyűrve.

– Amilyen csaj vagy, így ránézésre, biztosan azt a szépfiút keresed a harmadikon, szemben – mondta a kamasz lány, majd nagyot szívott a cigarettájából és Noémi lába elé köpött.

– Igen, köszönöm a segítséget – igyekezett megőrizni a nyugalmát, majd gyorsan a mutatott irányba indult. Nem mert megfordulni, csak hallotta, hogyan csapódik be mögötte a korhadtt faajtó.

Amikor a mondott bejárathoz ért, már nem akarta a gondolatai rendezésével tölteni az időt. Nagy levegőt vett, és egyből a csengőt nyomta meg. A lakásból motozás hallatszott, a súrlódó hang alapján valaki papucsot húzott, a közeledő léptek zaja után kulcs zörrent, és kinyílt az ajtó.

TIZENÖTÖDIK

Az érettségít a vártnak megfelelő eredménnyel tettem le. Akkor vezették be az új rendszert, az emelt szintű matematika- és fizikaérettségim pedig egyaránt kilencven százalék fölött sikerült. Hála ennek és a két nyelvvizsgámnak, felvettek a Műszaki Egyetemre, a középiskolám pedig feltette a tablóképemet a dicsőségfalra mint kiváló tanulót és sportolót. Elgondolkodva fogadtam a bizonyítványosztásnál az igazgatónk köszöntését, elvégre soha nem gondoltam, hogy bárki példának állít egyszer.

A nyaramat még otthon töltöttem, matematikából korrepetáltam bukott diákokat pótvizsgára vagy az őszi érettségire, hogy szeptemberre legyen egy kis pluszpénzem a megvásárolandó tankönyvekre, lakhatásra. Kiderült, hogy tisztán, érthetően magyarázok, logikus, követhető a gondolatmenetem, szerettek hozzám járni, ráadásul soha nem veszítettem el a türelmemet. Mire Budapestre költöztem, kisebb vagyont szedtem össze, augusztusban nem volt olyan napom, amikor ne jött volna egy-két diák, még hétvégén is.

A szüleim továbbra sem kerestek sokat, de az évek alatt egy előttem titokban tartott számlán összespóroltak annyi pénzt, hogy az egyetemen megszerezhető támogatásokkal együtt bérelni tudtam egy szobát. Annyira már ismertek, hogy sejtették, a kollégium nem nekem való hely.

Az első félévben két idegen férfival laktam együtt. Harminc körüliek voltak, régóta jó barátok és kollégák egy gyárban. Szinte soha nem voltak otthon, vagy dolgoztak, vagy szórakozni jártak. Csak nagy ritkán akadt gond velük, amikor lányokat hoztak haza fizetésnapkor, olyankor magamra zártam a szobám ajtaját, és fülhallgatóval komolyzenét hallgattam.

A második félévtől már magas ösztöndíjat kaptam, mivel az első vizsgaidőszakomat kiváló eredménnyel zártam, ami a mi szakunkon nagyon ritka eredménynek számított. Több okból is jó választásnak bizonyult a Műegyetem. Egyrészt szinte

csak fiúkkal jártam együtt, így nem tűnt fel, hogy nincs barát-nőm. Másrészt sok volt a furcsa, elszigetelten élő korombeli, így az sem érdekelt senkit, hogy nem vagyok barátkozó, nem veszek részt a szakos bulikon. A szüleim sem bánták, hogy alig járok haza. Újra fölfedezték egymás iránti szerelmüket, szórakozni jártak, beiratkoztak egy táncsoportba is. Teljesen remeteként éltem, és ezzel mindenki elégedettnek tűnt.

Az úszást is nagyon olcsón tudtam folytatni. Néhány hónapra ugyan abbahagytam, logikusabbnak tűnt a ráfordított időt a szakirodalommal tölteni, de hamar észrevettem, hogy a mozgás hiánya károsan hat a gondolkodásomra, valamint a sok, megszakítatlan üléstől hamarabb álmosodom el, mint korábban.

Pepi bácsitól, a volt edzőmtől kaptam egy tippet, régi ismerőse volt az egyik uszoda aligazgatója, állítólag együtt versenyeztek még a rendszerváltás előtt. Azt tanácsolta, hívjam fel, mondjam, hogy a Pepi egyik fia vagyok, vigyek magammal egy üveg házi törkölyt, azután nem lesz gond.

Egykori, karcos hangú mesteremnek igaza lett, a komoly arcú, öltönyös férfi, amikor meghallotta régi csapattársa nevét, egyből magához hívatott, fel kellett mennem az irodájába, ott pedig drága whiskyvel kínált. Jobbnak láttam elfogadni az italt, majd elővettem az átlátszó, vékony nyakú üveget, és átnyújtottam neki, hozzátéve, hogy egy ismerős főzte. Fogalmam sem volt, hogy jó-e vagy sem, de azt tudtam, hogy az apám csak akkor volt nyugodt, ha tartott otthon belőle legalább két-három palackkal.

Rögtön ki is bontotta, töltött magának, majd amikor lehúzta, azonnal újabb adagot mért ki, ezt már ízlelgette, hátra-dőlt a drága bőrfoteljában, komoly arca felengedett, szélesen mosolygott, úgy mondta, hogy nem lesz itt gond, ad egy éves bérletet, a titkárnője mindjárt megírja, ha lejárt, hozzak még ebből a pálinkából, majd ad újat.

Az ösztöndíjammak hála, megengedhettem magamnak, hogy önálló lakásba költözzek. Egy olcsó, szoba-konyhás lakást vettem ki Zuglóban, közel a villamosmegállóhoz. A lakást nagyon kedvező áron adták, a főbérlő elmondása szerint ugyanis eddig mindenki felmondta a lakást fél év után, jól gondoljam meg, mire vállalkozom, a szomszédsággal nem könnyű együtt élni.

Meglepett az őszintesége, korábban ilyesmit nem tapasztaltam, már csak ezért is kivettem a lakást. A teljesen üres szobába csak az ágyamat, a ruhásszekrényemet és egy kisebb könyvespolcot vittem, máskülönben a fehérre meszelt fal uralkodott. Anyámtól megörököltém a már nem használt edényeit és étkészletét, így lassan főzni is elkezdtem tanulni. Eleinte főleg a saját káromon, de megettem bármit, nem számított. A recepteket többnyire internetről töltöttem le, betartottam a lépéseket, ahogyan írták, de az 'ízlés szerint', illetve az 'addig süssük, amíg jó nem lesz' kifejezésekkel alig tudtam mit kezdeni. Teljesen illogikusnak tűnt az egész, így megmaradtam annál a négy-öt receptnél, ami már bevált, és magabiztosan el tudtam készíteni.

A lakókkal csak néhányszor gyűlt meg a bajom. Úgy vettem észre, hogy alapvetően egymással veszekednek, illetve azzal, akit be tudnak ebbe vonni. Péntekenként rendszeresen tartottak házibulikat, ezek sokszor torkolltak verekedésbe, főleg akkor, ha két, egymás melletti lakásban is mulattak. Egyszer még késelés is történt, de akkor sem tettem semmit. Tapasztalatom szerint az emberek háromféleképpen járhatnak el. Vagy a támadó oldalára, vagy a védekezőre állnak, és beavatkoznak, de ezzel a beavatkozással örök tagságot nyernek maguknak a további konfliktusokra is. A harmadik lehetőség, hogy teljesen kimaradnak belőle, én ezt választottam.

Ezen kívül heti rendszerességgel járt az egyik szomszédomhoz rendőr, mert elítélt volt, és ellenőrizték, rendben van-e. Nyáron több volt a lárma, olyankor nyitva állt ajtó és ablak, hallottam mindent, a veszekedés kezdetét, az üvöltése-

ket, majd a béküléssel járó szeretkezést is, ami sokszor még hangosabb volt. A komolyzene és a fülhallgató mindig áthidalta a problémát.

Csak egyszer kísérelte meg feltörni a záramat az egyikük, egy kisfiú próbálgatta a bicskájával. Egy darabig figyeltem őt a kémlelőnyíláson át, kerestem, hol lehetnek a szülei vagy a barátai, de láthatóan egyedül volt. Ajtót nyitottam neki, kérdeztem, mit szeretne elvinni. A vállánál fogva berántottam a lakásba, megmutattam neki a holmimat. Elmagyaráztam, az egyetlen értékem a számítógépem, egy ősi darab, egyedül arra használható, hogy a dolgozataimat gépeljem vele, majd elküldjem a tanáraimnak. Megkérdeztem, ezt szeretné-e elvenni, azt felelte, tudna belőle venni ezt-azt. Amikor érdeklődtem, mit venne, azt válaszolta, hogy például valami nagyon finomat, mert az anyukája nagyon rosszul főz.

Aznap nem készítettem ételt, úgy döntöttem, inkább egy beadandó házi dolgozatot írok meg helyette, így pizzát akartam hozatni. Még nem küldtem el a rendelést, kértem hát hozzá még egyet.

A kisfiú nagyon bűdös volt, így amíg vártunk, kezébe nyomtam egy törölközőt és elküldtem tusolni. Kifelé jövet eltette a tusfürdőmet, de nem szóltam, kevés maradt csak benne. Amikor megérkezett az étel, asztalhoz ültünk és megvacsoráztunk. Közben végig magyarázott, arról, hogyan kell valakit úgy megütni, hogy elájuljon, hová érdemes a bicskát szúrni, hogy ne haljon meg, csak összeessen, mert a gyilkosságért sok év jár; mondta, hogy az apukája is ügyes volt, csak öt évet kapott, még négy év, és szabadul, aztán majd együtt mennek az utcára, addig neki gyakorolni kell, megbeszélték, meg a régi barátok is segítenek.

Amikor megette az adagját, megköszöntem a hasznos információkat. Mondtam neki, hogy soha többé nem akarom látni, sem a lakásomban, sem az ajtómnál. Ettől meghökken, azt kérdezte, nem vagyunk-e tesók. Nekem nincsenek testvéreim, feleltem, és becsuktam az ajtót, remélve, hogy így kikü-

szöböltem minden rám nézve negatív eshetőséget. Az üvegen át azt kiabálta, tesók nélkül az ember halott odakint.

Később sokáig szellőztettem, hogy kimenjen az idegen szag, amit magával hozott. Így hallottam meg, ahogyan az anyja kiabál vele a földszinten, hogy ne merjen újra betörőset játszani, mert kiveri belőle a szart is, elég volt neki egy mocskos szemétláda az életében, nem fogja hagyni, hogy a fia is az legyen. A lépcsőházban még néha összefutottunk, de nem is köszönt nekem ezután.

Az egyforma napokkal hamar telt el az első négy év. Már mesterképzésre jártam, volt egy diplomám, amellyel könyvnyűszerrel el tudtam volna helyezkedni, de biztosra akartam menni, és magasabb fizetésre volt szükségem, hogy még jobban el tudjak majd különülni az emberektől.

A szakdolgozatomat írtam, gyakran jártam könyvtárba, de igyekeztem kevés időt bent tölteni, mert túl sok volt a zavaró inger. Hazafelé mentem egyszer, amikor valamilyen hideg fény vakított el egy pillanatra, mintha valaki belevakuzott volna a szemembe. Mire kidörzsöltem, egy nyolcévesforma kislány állt előttem.

Azt állította, egy néni szeretne velem beszélni, nagyon fontos, fel kellene vele mennem a lakására, olyat akar mondani, amit hallanom kell. A gyerek nem olyannak tűnt, aki csalétekként szolgálna egy bünszervezetnek, amely a lakásban kirabolna vagy eladná a szerveimet. Mindemellett nem akartam vele menni. Megkértem, hogy hagyjon békén, és továbbbándultam. Erre elém állt, és erőszakosan, apró kezét a tenyerembe téve kiabált, hogy muszáj.

Már sokan néztek minket, egyszerűbbnek tűnt követni. Arra gondoltam, hogy ha meg is halok, akkor sem történhet semmi. Adósságom nincsen, a szüleimen kívül kapcsolatot sem ápolok senkivel, a világ bizonyára tovább fog haladni a maga útján.

Egy narancssárgára festett ajtóhoz vezetett egy közeli társasház negyedik emeletén. Helyettem csengetett, hogy biztosan bemenjek, majd elszaladt, hiába kiáltottam utána. Kinyílt a bejárat, és mögötte egy korombeli, kusza, göndör hajú, túlsúlyos nő állt, olyan szag áradt belőle, mintha füstölőt használna parfüm helyett. Az arca annyira megviselt volt, hogy akár a harmincas éveit végén is járhatott volna, de a feltúrt, barna kötött pulóvere alatt kilátszó karján elárulta a rugalmas bőre.

Gyere be, invitált, majd anélkül, hogy körbevezetett volna a kis lakásban, helyet mutatott egy szobában. A helyiségben homályos, füstös fény uralkodott, az ablakokat piros és lila sötétítőket fedték el, így azt sem igazán tudtam megállapítani, milyen színűek valójában a falak és a tárgyak.

Székek, vagy esetleg kanapé helyett színes, vastag párnákra lehetett leülni. Kérdeztem, mit akar tőlem, ami ennyire fontos volt.

Egyből a közepébe vágott, be sem mutatkozott, úgy mondta, hogy ő jövendőmondó. Fel akartam állni, de gyorsan hozzátette, hogy ingyen dolgozik, és csak annak jósol, akinek ő akar, és ő látott nemrég, közben pedig érezte, hogy beszélnünk kell.

Különös volt a találkozás, nem olyan, mint amelyenkről másoktól hallani, így érdeklődtem, hogyan működik a dolog. Azt válaszolta, mélyen a szemembe kell hogy nézzen, és akkor érzéseket lát, a jövőmből. Konkrét tetteket, eseményeket sajnos nem tud majd mondani.

Erre elmondtam neki, hogy nekem nincsenek igazán érzéseim. Erre bólintott, hogy tudja, ahogyan azt is, hogy valójában nem vagyok teljesen érzéketlen, mert tudom, mi a jó és mi a rossz, valamint még mindig keresem a létem célját.

Kérdeztem, mit vár, mit fog látni? Azt felelte, nem tudja, talán semmit, és így maradok örökre. De szeretné kideríteni, mert hozzám hasonlóval még nem találkozott.

Eltüntettem az arcomról minden tanult vonást, ráme-redtem. Egy pillanatra elégedett mosoly jelent meg az arcán,

amiért belevágtam, majd nagy levegőt vett. Behunyta a szemét, majd kinyitva az enyémbé fürta a tekintetét. Hosszan nézett, a szoba csöndjében hallottam felgyorsuló szívdobogását.

Végül egy egészen idegen, mély, férfias hangon szólalt meg. Azt mondta, boldogságot, izgalmat, vágyat lát. Azután lecsukódott a szeme, és ernyedten a padlóra rogyott.

Gyorsan odaugrottam, az arcát paskolgattam, amikor feléledt, vízért szaladtam. Az ételmaradéktól bűzös konyhában nem találtam tiszta poharat, egy bögrében nyújtottam végül neki oda a zavaros csapvizet, amit kapkodva kiivott. Emlékszik, mi történt?, kérdeztem tőle, nem tudván, hogy ez-e a szokványos eljárás. Halkan, suttogva kérte, hogy menjek el, hagyjam magára, és soha többé ne keressem őt.

Amikor újra az utcára értem, sokáig csak sétáltam, gondolkodtam. Nem tudtam eldönteni, hogy amit hallottam, az színjáték volt, vagy valóban látó a nő. Úszni mentem, hogy az edzéstől kitisztuljon a fejem.

Néhány nappal később már alig jutott eszembe az egész jóvendülés. A szakdolgozatommal törődtem, éppen cikkeket olvastam hozzá a gépemen, amikor csöngettek. Megleپődtem, ki kereshet ilyenkor. Ételt nem rendeltem, barátom nem volt, a szüleim eddig egyszer látogattak meg csupán, akkor is két héttel előtte szóltak.

Arra gyanakodtam, valamelyik szomszéd lehet az, gyorsan végigpörgettem a lehetséges kiterő, elutasító válaszokat, amiket már évekkorábban kigondoltam, ha beszélgetni, barátkozni vagy kötözködni kívánnak velem. Felvettem a papucsomat, amelyet anyám vett karácsonyra, jó meleg darab, csak a számot vétette el, kissé nagy volt, így állandóan csoszogtam benne. Kinyitottam az ajtót, és megláttam a lányt. Az udvar felől jövő szellő az otthonomba hozta édeskés parfümjét, piros szövetkabátjában és csinos sminkjével egyálta-

lán nem tűnt a házból valónak. Egy pillanatra megrázkódtam, talán a beáramló hűvös levegőtől. A lány arcából kifutott a vér, ahogy a szemembe nézett, csak sokára szólalt meg, szer-
vusz, Bence.

TIZENHATODIK

– Szervusz, Bence – mondta a lány remegő hangon. – Az én nevem Jóllaky Noémi, és bizonyos értelemben, azt hiszem, ismerlek – folytatta a begyakorolt szöveget. Nem hagyta, hogy a fiú megszólaljon, mindent egy lendülettel akart a tudtára adni, nehogy valahol hibázzon, vagy esélyt adjon a nemleges válaszra. – Van valami, amibe nagyon sok munkát fektettem az elmúlt hetekben. Azt hiszem, ha megnézed, jobbá, vagy legalábbis emberibbé tudom tenni az életedet. Hálás lennék, ha kérdés nélkül követnél.

Bence nem hezitált sokáig. A látó óta sokkal edzettebbé vált a furcsaságokra, valamint egész életében most először akadt megértője érzéketlenségében, így esély nyílt a változásra. Egy pillanatot kért csak, hogy cipőt húzzon, és szó nélkül követni kezdte a lányt.

Majdnem egy órán át utaztak a délutáni forgalomban, mire felértek a gellérthegyi villák közé, mégis szinte végig szótlanul mentek. Noémi csak akkor szólalt meg, ha az irányt adta meg, Bence pedig nem akarta zavarni a láthatóan izgatott vezetőjét, úgy vélte, nem fog többet megtudni a faggatással sem.

– A cselédlakot bérled? – kérdezte tisztelettudón a fiú a kapu előtt.

– Az egész villa a miénk, de én a kisházban lakom inkább – válaszolta a lány, mint már annyi alkalommal. – De ha belépsz, nem lesz az az érzésed, mintha a takarítókhoz jöttél volna – tette hozzá némi göggel a hangjában. Ahogy átlépett a kovácsoltvas kapun, újra magabiztossá vált, és most már azért érezte magát izgatottnak, mert tudta, a terve sikerülni fog.

Odabent nem hagyta sokáig nézelődni Bencét, egyből a titkos csapóajtóhoz vezette. Rutinosan haladt lefelé a sötétben, minden lépcsőt jól ismert, de szándékosan nem segített a fiúnak, hagyta, hogy a szemét próbálgatva, tapogatózva vegye a fokokat, így közben maradt ideje meggyújtani a petróleumlámpákat.

Bence a gyér fényben igyekezett felmérni, hová került. Annyit egyből látott, hogy a korábbi pompa és jó ízlés az ajtón kívül maradt. A helyiségben csak a matracot és az asztalt vette észre, valamint a rajta levő számítógépet, amely gyors pillantásra is drágábbnak tűnt, mint az ő zuglói lakásának öthavi bérleti díja.

A falon először nem látta meg a képeket. Azt hitte, csak a sok festékréteg lepattogzott maradványai. Arra gondolt, hogy a lány talán örült, és most végezni akar vele. Vagy itt tartja rabszolgának, esetleg valami furcsa, perverz alak, és ez még csak a kezdet. Tulajdonképpen teljesen mindegy neki, hiszen ha már ott van, végig kell csinálnia, ami következik.

A mozaikok aztán élesedni kezdtek a falon, ahogy Noémi egyre több lámpást gyújtott. A fiú rájött, hogy azok fotók, mégpedig róla. Közelebb lépett hozzájuk, egyesével vizsgálni kezdte őket. Némelyiken a lány is rajta volt.

Eközben Noémi az asztalnál levette a leplet egy másik képről. Azon a lány volt, de eddig még nem képezte a kiállítás darabját. Szándékosan erre a napra tartogatta, hogy a fiúval egyszerre töltődjön majd fel, és ami ezután következik, mindkettejüknek kellemes legyen.

Alaposan megnézte a külön tett fotót, majd Bence mögé lépett. Lassan lefejtette hátáról a vastag kabátot, egy kis hőszugárzó közben már ontotta a meleget. A fiú, ahogy megszabadították a kabáttól, megfordult, mélyen a lány szemébe nézett. Meg akarta kérdezni, mi történik vele, mert ugrálni kezdett a gyomra, remegett a lába, és nagyon keményre meredt a farka.

Noémi lassan a fiú pulóverének aljába akasztotta erős ujjait, és fölfele kezdte húzni. Bence orra telítődött a lány igazi illatával, ami az utazás izzasztó melegében felülkerekedett a parfümön, ettől egyszerre fékezhetetlen vágyat érzett, és ő is levetkőztette Noémit.

A rossz matrac régi rugói hangosan nyekkentek az egymásba tapadó testek alatt. A lány hosszú haja először végigomlott a

hátán, majd kétoldalt, simogatva az oldalára csúszott, és amikor Bence kerekedett fölül, egy része a fiú szájába került.

Noémi most először talált igazi partnerre, akivel a közösülés nem csupán egy állati, ösztönös harcnak tűnt, amelyben győzni kellett, a győzelem pedig a felesleges energiák elemészése volt; élvezte az aktus minden percét, nem bántani akarta a fiút, hanem örömet okozni neki, és egyformán tombolt gyönyörében, amikor ő vagy a másik élvezete tört fel a kiszáradó torkokból.

Reggel Bence az élete részleteiből összerakott montázst figyelte a falon. Nem aludtak semmit, de nem volt álmos. Bár a testében nem maradt erő, olyan étellel telinek érezte magát, mint még soha. Ahogy csillapodott benne a szeretkezés előtti értelmetlen, túlsordult állapot, lassan felfedezett magában jól elkülöníthető érzelmeket.

Az egyiket a képek világa váltotta ki. A színtereket mind jól ismerte, időnként a fotókon ismétlődtek is, bár a fiú más-más ruhában volt, ebből feltételezte, hogy különböző napokon készítették.

– Én tulajdonképp nem is élek, igaz? – szólalt meg, a pincébe érkezés óta először.

– Nekem nem úgy tűnt éjjel – könyökölt fel Noémi, de nem akarta ezzel a klisével lerázni Bencét. Megsimogatta a fiú izmos karját, hogy folytatásra ösztönözze.

– Mindig megyek valahová, csinálom valamit, ami fontosnak tűnik, de valójában olyan vagyok, mint egy élettelen robot. Egyetemre járok, vagy úszni, könyvtárban ülök, hazamegyek. Ez csak most tűnik fel, a négy fal között, egy ablaktalan, rothadó szobában, ami mégis ezerszer értelemmel telibbnek, dúsabbnak tűnik, mint a bérelt lakásom. Honnan tudad, hogy ez fog történni? – kérdezte, majd hirtelen észrevette a többi képet, amiken a lány van.

Noémi követte a tekintetét, és magyarázni kezdte őket. Megmutatta a gyűjteménye darabjait, kezdve a budapesti, híres épületek résszel, ahol a Parlament, a Vár, valamelyik híd, esetleg az egyetem látszott, illetve a sok ácsorgó, a kép készítőjének érdektelen ember között ott állt a lány is.

Ugyanígy megmutatta Bencének a járműves albumot, a természeti képeset, illetve egy titkos kedvencét, a művész-fotókat, ahol a kép hosszú beállítások után véletlenül tartalmazta a belesétáló Noémi könyökét, kezét vagy a cipője orrát.

– Ezek a képek töltenek fel érzelmekkel. Amikor meglátom őket, azt érzem, amit te is éjjel, és akkor hirtelen valakit a magamévá kell tennem, hogy ne örüljek bele. Csak így működik. A közösülés számomra nem örömforrás, hanem ennek a levezetése. Mintha az orgazmus nem termelné, hanem elszívna a pluszenergiákat, így tudom túlélni. Máskülönben pedig olyan lennék, mint te. Egy halott lelkű robot. Elmesélek neked valamit, amit még soha, senkinek nem mondtam el. Talán titokban mindig arra vártam, hogy veled oszthassam meg.

– Mi ketten alapvetően nem különbözünk annyira egymástól – kezdte, majd apró ráncok jelentek meg a két szemgödre között, ahogy elgondolkodott, és mint aki rosszul kezdett bele, kis szünetet tartott, mielőtt újra belevágott volna. – Gyermekkoromban fedeztem fel, hogy egészen más vagyok, mint a többiek.

Nem voltak vágyaim, nem éreztem bánatot, örömet, nem akartam barátokat, leginkább egymagamban ültem, nézelődtem, felmértem a környezetemet. Az óvodába persze engem is beírtak, eleinte nem is történt semmi baj, normálisnak vélték, hogy nem kezdek el egyből a többiekkel játszani. Aztán a lányok, miután nem énekeltem velük, kiközösítettek, a fiúk meghúzták a hajamat. Anyám aggódott, szakembert akart mellém, apám pedig csitította, azt mondta, ki kell áll-

nom magamért, ha bánának, és nem véd meg éppen senki. Másnap betörtem egy fiú orrát a kezem ügyébe eső kis piros tűzoltóautóval, így anyám mégiscsak pszichológushoz vitt.

Akkoriban még az időt sem igazán éreztem. Minden pillanatot örökkévalónak tekintettem, így a nőnél töltött ötven perc olyannak tetszett, mintha sohasem érne véget. Egy idő múlva alig válaszoltam a kérdéseire, amikor pedig közelebb hajolt az arcomhoz, megharaptam a fülét, hátha békén hagy. Nagyon hosszú, a gimnázium közepéig tartó terápia kezdődött el akkor.

Biztosan nagyon értette a dolgát, de bennem nem volt hajlam az együttműködésre. Az óvodában és az iskolában azonban nagyon nehéz életem volt, mindenkivel veszekedtem, verekedtem, bármit megtettem, hogy magamban lehessek. Aztán lassan megértettem, hogy a pszichológusokat ki tudom használni. Hamarosan rájöttem, hogy az érzelmek nem többek egy-egy inger válaszreakciójánál. Számomra hiányzott a kettőt összekötő csatorna, viszont egyre világosabb lett, hogy meg lehet tanulni, mire hogyan válaszoljak a beszédemmel vagy a gesztusaimmal.

Utánozni kezdtem őt, majd a szüleimet, az osztálytársaimat, a tanárokat, mindenkit. Mire hatodikos lettem, egész ügyesen mosolyogtam, nevettem, vagy sírtam, duzzogtam, és még veszekedtem is, de ettől kezdve már csak akkor, ha szükségem volt rá. A pszichológus és anyám nagyon elégedett volt az eredménnyel, apám arcán is láttam enyhülést, de tudtam, hogy őt még nem győztem meg.

Ha visszagondolok, nem tudnám könnyen meghatározni, mi voltam én, Noémi testében. Minden gesztus, mondat lopott volt, mások énjéből férceltek össze. Talán az egyetlen, ami a sajátomnak tekinthető, a túlélésre való szándék. Görcsösen kapaszkodtam az életembe, mint egy, az evolúció hajnalán álló lény, amelyik ki akar teljesedni, felnőni a többi faj mellé, sőt túlhaladni azokat.

Keményen tanulni kezdtem az iskolában, így délutánonként már nem zavartak annyian, ezzel és az apám időközben

beinduló magánpraxisával együtt egy jó hírű, drága magán-gimnázium tanulója lettem.

A képzés erős volt, még többet kellett tanulnom, az osztálytársak pedig, mind egy-egy régi, nagy múltú család sarjai, rangjukon alulinak tartották, hogy szóba álljanak velem. Nekem ez tökéletesen megfelelt.

Hogy még jobban elidegenítsem őket magamtól, megfigyeltem, melyik az a társadalmi közeg, amivel végképp nem tudnak mit kezdeni. Nehezen viselték az átlagos középiskolások devianciáit, így a hajamat ébenfeketére festettem, sötét, csipkés ruhákat kezdtem hordani, acéllal bélelt bőrbakancsot húztam, a számat bordó rúzzsal húztam ki, és az akkoriban megjelenő honlapokról különböző sminkelési technikákat tanultam, hogy az arcommal is különbözök tőlük.

A terápiám még a gimnázium kezdetével véget ért, úgy tűnt, minden rendben lesz velem, de amikor anyám először látott meg az új külsőmmel, azonnal tárcsázni akarta a nőt. Akkor is apám tette a vállára a kezét, hogy adjon nekem időt. Úgy láttam, tetszik neki, hogy máshogyan viselkedem, tévesen úgy következtetett, az identitásomat akarom így kifejezni, és ezt rendben találta. A hozzá járó betegek mesélték neki, hogy az ő lányuk is így öltözködik, ettől meg is nyugodott. Anyám persze féltett a drogtól, alkoholtól, rossz társaságtól, de amikor látta, hogy minden hétvégén a szobámban ülök a pizsamámban és filmeket nézek, megnyugodott.

A filmekre azért kaptam rá, mert rengeteg új gesztust tanultam belőlük. A sorozatok voltak a legjobbak, mert hosszan ecseteltek egy-egy konfliktust, amit sematikus élethelyzetekből raktak össze, tehát egy érzelmi analfabétának jó gyakorlásként szolgált.

Az óvodában egy évvel tovább marasztaltak, úgy hitték, majd megérek én is, nem is sejtették, mennyi kínt okoznak vele. Így viszont tizedikes koromra már tizenhét éves voltam, akárcsak az unokatestvéreim, akik a leendő felvételi pontszámok miatt rengeteget tanultak a felettem lévő osztályban.

A feszültség levezetésének okán sokszor jártak szórakozni, koncertre, diszkóba, házibulikba. Apám kérdezgetni kezdte, engem nem érdekelne-e az ilyesmi. Érdeklődött, van-e barátom, vagy olyan fiú, esetleg lány, aki tetszik. Akkor rávágtam az ajtót, úgy gondoltam, egy kamasz lánynak ilyenkor ezt kell tennie.

Egy péntek estén az anyám a vacsoránál nagyon komolyan azt mondta, hogy a következő pénteken el fogom kísérni őt balettórára, hogy nőiességet tanuljak, ahogyan a hozzám hasonló úri hölgyeknek illik. Az eltelt évek ellenére is meglepett a vaksága. Gondolkodtam, melyik reakciót válasszam. Földhöz vághattam volna a levest, üvölthettem volna, nagyon halkán nemet válaszolhattam volna, és akkor elegánsan felmegyek a szobámba, de sejtettem, hogy fordulóponthoz érkeztem, valamin változtatnom kell. Apám látta a hezitálásomat, óvatosan húzta maga felé a törékeny tárgyakat, de megszólalni nem mert.

A feszült csendben jutottak eszembe az unokanővéreim. Könnyed, csevegő hangot ütöttem meg, úgy feleltem, hogy Biával és Mercédesszel megyek egy koncertre aznap, mert ott lesz egy helyes fiú a tizenegyedikből, akivel szeretnék összejönni. Ő a vízipólócsapat kapitánya, és ráadásul színjeles volt tavaly a bizonyítványa, még a matekot is el tudná magyarázni.

Anyám tátott szájjal meredt rám, apám elengedte a drága vörösborral teli kristály poharát, és megengedett magának egy alig észrevehető mosolyt. Így mentem el a koncertre, ahol leszólítottál – fejezte be Noémi, és egy félliteres palackból alaposan meghúzta a kristályvizet.

– Veled vesztettem el a szüzességemet? – meredt maga elé hitetlenkedve a fiú. – De miért nem ismertelek meg tegnap?

– Mert azóta egészen megváltoztam. Más a szemem fénye, kitisztul, már nem fekete, mint a tiéd, valódi színe lett. Az arcomat is átrendezték a rá kiülő érzelmek, a hajamat már másmilyenre festem, és rendszeresen sportolok, így a testem is formálódott valamennyire. Különben is, öt évvel ezelőtt

este volt, és a motel rossz lámpáinak fényében alig láttuk egymást. Én is csak a tekintetedről ismertelek meg a könyvtárban – mondta mosolyogva Noémi, majd nevetve folytatta: – Be kell vallanom, akkor hazudtam neked. Tudtam, hogy a férfiak a tapasztalt nőt részesítik előnyben, logikus volt, hogy te is, és mivel hozzám hasonlónak tűntél, nem akartam, hogy ne legyen teljes az estéd. Én is aznap estem át a tűzkeresztségen.

– Nem tűnt fel – bólintott elismerően Bence. – Köszönöm – tette még hozzá sután.

– Két másik dologban is első vagy nekem. Te vagy az első olyan férfi az életemben, akivel másodszor is közösültem. Azért van ez a szabály, hogy ne kötődjön hozzám senki. A másik tabu pedig, amit miattad sértettem meg, hogy azelőtt soha nem nyúltam fényképezőgéphez. Nem is akartam érteni hozzá. Talán tiszteletből, nem tudom.

– Miért vagyok ennyire fontos neked? – csodálkozott el a fiú.

– Mert miattad vannak érzéseim – sóhajtott nagyot a lány, mivel újra olyan történetbe kezdett, amit még soha nem mesélt el. Egy pillanatra el is tűnődött, miért pont Bencével osztja meg mindezt, és vajon miért esik ennyire jól kiadni magából az évek óta rejtőzködő titkokat.

Noémi az íróasztalhoz lépett, a fiókjából kivett egy normál méretű, fakeretbe tett képet, majd a fiú kezébe nyomta.

– Ez akkor készült, amikor megmutattad az igazi arcodat, és elhívtál, hogy közösüljünk, én pedig, meglátván benned a tükörképemet, megmutattam, ki vagyok. Furcsa, de életem egyik legőszintébb pillanatát megörökítették. A fotót Bianka készítette, akkoriban kapta a zsebben is elférő, digitális gépet, hordta magával mindenhová. Meglátta, hogy egy fiúval beszélgetek, és arra gondolt, hogy majd később heccelhet vele. Nagyon gyenge volt a vaku, észre sem vettük, és aztán hetekig nem is került elő a dolog.

Egy nagycsaládi ebéden, talán a nagyfiú születésnapján kaptam tőlük, így, ahogyan most látod. Én akkor nem olyan régen költöztem át a villából a cselédlakba, ezt a titkos helyi-

séget viszont felfedeztem már, bár még üres volt. Az volt eredetileg a céloom vele, hogy amikor végképp magányt akarok, ide fogok elmenekülni.

A kép láttán előntöttek az érzelmek, bár nem tudtam, mi történik. Minden körülöttem állónak egyszerre érzékelnem kezdtem a szagát, zavart, vagy éppen jólesett a közelségük, szeretetet, gyűlöletet, bántani akarást, Mercédész fiúja iránt nemi vágyat éreztem, nem tudtam feldolgozni mindezt. Tapogatni kezdtek, jól vagyok-e, mire kitéptem magam a karjukból, és iderohantam. A lakást alaposan bezártam, hogy ne tudjanak utánam jönni, a megmaradt lélekjelenlétemnek hála, apámnak írtam egy üzenetet a telefonommal, hogy hagyjanak, majd megyek.

Később tudtam meg, hogy Bia és Mercédész nagyon kikapott a kép miatt, azt hitték, olyan van rajta, ami megbántott. Magamban nevettem az egyszerű, beszűkültnék vélt gondolkodásukon, de közben hálás is voltam, mert így valóban nem zavartak meg.

Órákig mentem faltól falig a hosszanti oldalon. Nyolc lépés, nagyon sokszor megszámloltam. Hangoosan kötelező verseket szavaltam, dalokat énekeltem, próbáltam elterelni a figyelmemet, hiába. Erős bizsergést éreztem a nemi szervemnél, ahogyan még soha. Persze próbáltam már kíváncsiságból az önkielégítést, veled is lefeküdtem addigra, de alig éreztem valamit. Kétségbeesetten csináltam aznap újra és újra, de olyan megalázónak éreztem a helyzetet, hogy a feltörő orgazmussal is alig foglalkoztam, az is csak egy újabb tapasztalás volt, amivel meg kellett küzdenem.

Kaparni kezdtem a falat, véresre horzoltam a körmeim alatt az ujjam, mert rájöttem, hogy a fájdalom felülír minden mást, így egyszerűsödni kezdett a világ. Végül annyira sajtogott minden ujjbegyem, hogy leroskadtam a hideg betonra, és csak zokogtam, hogy végül hangom sem maradt.

Egy hónapig kesztyűben jártam, azt hitték, újabb kiegészítő az öltözékemhez. Belül is csak napok alatt jöttem rendbe, vi-

szont az első élmény után lassan lecsillapodtam. Élvezni kezdtem az új környezetemet, a lehetőségeket, tetszeni kezdett az új Noémi és az emberek eddig érthetetlen világa. Tudtam, hogy könnyen árhattam volna magamnak többet is, mint pár beszakadt köröm, de mégsem akartam, hogy elveszen az eredmény.

Hamar megfejtettem, hogy a képekben van a kulcs. Márk, az iskolában akkoriban mellém ültetett fiú egyszer mintha említette volna, hogy fotózik. Addig alig váltottunk szót, másnap mégis megkértem, csináljon rólam pár képet valahol. Meglepte, hogy egyáltalán emlékszem rá, de úgy tűnt, szívesen veszi, hogy modellt akarok állni neki.

Rengeteg képet készített, el kellett ismerjem, remekül néztem ki némelyiken, jó szeme volt hozzá. De nem jött az újabb érzelmehullám, sőt egyre tompábbak voltak már a korábban megszerzettek is, sietnem kellett, nehogy végleg elveszítsem.

Aztán arra gondoltam, hogy talán azért más az első kép, mert azon nem figyelek. Kutatni kezdtem a családi fotótárat, de mindegyiken az az egykedvű arcom látható, ami miatt senki nem szeretett lefényképezni.

Apám észrevette, hogy kutakodom. Ő úgy értelmezte, hogy érdekelni kezdett a gyerekkorom, és egyszerre a kezembe adott egy addig ismeretlen albumot. Mielőtt kinyitottam, megkérdeztem, milyen képek vannak benne. Erre elmesélte, anyám nagyon szomorú volt, hogy nincsenek a gyönyörű kislányáról igazi fényképek, és hogy felvidítsa, titokban kezdett el lefotózni engem. Azt mondta, úgy kezelte, mint egy sztárt, és ő volt a lesifotós. Örömben szorosan megöleltem apámat, akinek ettől párás lett a szeme. Ez volt életem első őszinte érzelmkimutatása felé.

Akkor szereztem a matracot a titkos szobába. Leheveredtem rá, de mégsem nyitottam ki az albumot. Féltem, mi lesz, ha megint előntenek az érzelmek, ráadásul ezúttal több kép is volt. Nem ismertem mást, áthívtam Márkot valamilyen házi feladat ürügyén, majd amikor gyanútlanul megérkezett, levittem a kis helyiségbe. A kezébe adtam a képeket, kértem, hogy

rendezze el őket úgy, hogy egy oldalra egy kép kerüljön, és ne kérdezzen semmit. Így be tudtam osztani több hétre az anyagot. Szerencsére Márk nagyon kedves, udvarias fiú, kicsit meg is volt illetődve, és szó nélkül engedelmeskedett, dacára a furcsa helyzetnek.

Végre eléem tette az albumot. Kinyitottam, és ugyanúgy, mint legutóbb, az érzelmek dübörögve árasztották el a testemet, de leginkább a nemi vágy öntött el. Gondolkodás nélkül, ösztönösen Márkra vettem magam. A matracra nyomtam, csókolni kezdtem, vetkőztettem. De ő ellenállt, hangosan szólongatott, hogy hagyjam abba, nem akarja, én pedig téptem le róla a ruhákat, haraptam a fehér bőrét. Az ernyedt farkára pillantva türelmetlenül próbáltam életet dörzsölni belé, majd amikor nem sikerült, dühösen ütni kezdtem az arcát és a mellkasát. Olyan harag öntött el, hogy azt hittem, meg is ölöm. Karját az arca elé tartva védekezett, úgy suttogetta, hogy meleg, ne bántsam.

Erre hátraléptem, hirtelen részvét öntött el. Akkor ezeket nem tudtam még a nevéen nevezni, utólag értelmeztem. Az átlagos emberi érzések az ilyen pillanatokban százszoros erővel rohannak meg, szinte mind padlóra dönt, ha a nemi vágygal vagy a fájdalommal nem uralom őket. Sziszegve kértem, elégítsen ki valahogy. Órákkal később, amikor mind a ketten lihegve feküdtünk, remegő hangon kérte, hogy soha többé ne tegyek ilyet vele.

Amikor összetörve hazaindult, anyám kiszúrta, számon kérte, ki ő. Rávágtam, hogy a kedvesem, már hónapok óta, egyébként pedig a padtársam. Márkot akaratlanul sarokba szorítottam ezzel, de anyámnak nagyon tetszett a fiú érzékeny, arisztokratikus arca, így egyből befogadta. Magával húzta a villába, tejjel és süteménnyel tölte tele, szabadkozott, hogy biztosan nem könnyű a lányával, azért lógatja úgy a fejét, Márk pedig lassan tényleg megnyugodott a gondoskodástól.

Akkor kezdődött a barátságunk. Másnap, ahogy lenyugodtam, átbeszéltünk mindent, kicsit megnyíltunk a másoknak.

Azóta úgy teszünk, mintha egy pár lennénk. Így senki nem vár tőlem olyat, amit nem szeretnék, és Márkot nem bántja, hogy fiúkat hozok ide. A szüleit is nagyon megkedveltem, én pedig kiváló alibi vagyok neki, hogy ne fogjon senki gyanút. Szerinte az anyja belehalna, ha megtudná, hogy a fiúkat szereti.

Így kezdtem gyűjteni a képeket. A rendszert hosszan, tudatosan építettem fel, és rajtad, valamint Márkon kívül senki nem tud róla semmit. Apám persze annyit mégis, hogy Márk meleg, erre azonnal rájött, szerinte rá van írva a homlokára, de nem bánja, örül, hogy van mellettem egy megbízható fiú, aki vigyáz rám. Az érzelmeimet pedig lassan megértettem, megtanultam kezelni, kordában tartani, jobban beosztani. Egy-egy képpel már hetekig is jól érzem magam.

Tudsz még követni? – kérdezte a lány, majd fáradtan végigdőlt a matracon, a rugók elhasználtan nyikordultak meg a mozdulattól.

– Te nagyon alaposan kidolgoztad az életed minden mozzanatát. Látszik, hogy az én megmentésemet is előre megtervezted, most már azt is érteni vélem, hogy miért. Egy dolog van, amit nem értek, és talán nincs is köze hozzád, bár az én egyenletemben észszerűnek tűnik. A látó lányt te találtad ki?

– Igen, bocsáss meg érte. Tudnom kellett, hogyan viselkedsz idegenekkel, ha felszólítanak valamire. Sejtettem, hogy követnél a házamba, de nem voltam benne biztos. Ezenkívül, gondoltam, ha kibillentelek a megszokott ritmusodból, erre az alkalomra is jobban reagálsz majd. A nő a csoporttársam, a kislány pedig a húga. Szegény Vandát azért jól kiborítottad. Nem akarok lelkiismeret-furdalást okozni, de az ájulása valós volt.

– Meglátta a szememben az ürességet, gondolom.

– Valószínűleg. De ki fogja heverni, erős lány.

TIZENHETEDIK

Noémi telefonszámát memorizáltam, amit végszükség esetére írt fel nekem egy jegyzetlapra. Világosan a tudtomra adta, hogy amit kötelességének érzett, azt megtette, innentől magamnak kell boldogulnom. Igazat adtam neki, már így is többet adott, mint azelőtt bárki.

Az arcomat kellemesen csípte a délelőtti levegő. Felmentem a Citadellához, még sohasem figyeltem meg a várost az érdeklődő szemével. Elképesztően gyönyörűnek láttam mindent a gyér napsütésben. A halvány színekben játszó Dunát, a Parlamentet, sorra vettem néhány templom tornyát, megkerestem az egyetemet, próbálgattam, merre lehet a lakásom. A sok ingert alig bírtam feldolgozni, eleredt a könnyem is. Hagytam, hogy a forró, sós lé végiggördüljön az arcomon, elérjen egészen a számig, az íze olyan váratlanul ért, hogy abba is maradt.

Ahogy bámészkodtam, majdnem egy padon felejtettem a csomagot, amit a lánytól kaptam. A képeket, amiket rólam készített, külön előhívta nekem, tett középük olyat is, amit még nem láttam, hogy legyen majd miből töltődnöm, amíg kitalálom a saját rendszeremet.

Hazatérve az albérletembe, rendkívül szegényesnek találtam a praktikusan berendezett szobát. Színekre vágytam, életre, így nem is vetkőztem le, visszamentem a városba sétálni. Hol az emberek bűze, hol a csodálatos illatok állítottak meg, másszor pedig a régi épületeken csodálkoztam el.

Napokig csak az élvezetek után jártam. Egy olcsóbb cukrászdában megkóstoltam ötféle tortaszeletet, ittam hagyományos és fehér forró csokoládét, majd egy ásványvizes öblítés után összehasonlítottam a házi és a franciakrémest. A pincér korombeli, vékony, mediterrán külsejű lány volt, hatalmas, csodálkozó, barna szemét alig bírta levenni rólam. Nekem különösen a csuklója tetszett, ahogy elem tette a desszertes

tányérokat. Az utolsó mignont már csak azért kértem, hogy újra végignézzem a mozdulatot.

A kijáratnál szolt utánam, azt mondta, morzsás maradt a szám széle, fogadjak el tőle egy szalvétát. Ahogy odaadta, finoman végigsimított hosszú ujjával a kézfejemem. Csak az után vettem már észre, hogy lendületes, vastag betűkkel ráírta a telefonszámát.

Betértem egy drága parfümüzletbe, mert rájöttem, hogy nincs illatom. Mindig beértem a dezodorokkal, olyat használtam, amit aktuálisan reklámoztak. Órákig válogattam az apró üvegcsék között, teljesen elbódultam.

Ahogy kiléptem a boltból, kezemben a zsebben is elférő papírzacskóval, éles fejfájás csapott meg. Nagyon megijedtem, hogy ez valami komoly betegség jele lehet, de ahogy sétáltam a friss levegőn, lassan elmúlt, és a felszabadító érzés újabb tapasztalást adott.

Be kellett látnom, hogy amit korábban tudtam az örömről, fájdalomról, bánatról, nevetésről, az mind sematikus, leegyszerűsített. Mindez sokkal árnyaltabban kezdett megvilágosodni előttem. Egy darabig kategorizálni igyekeztem, meg akartam jegyezni őket, de nem volt két egyforma, legfeljebb hasonló érzelem, így feladtam a próbálkozást.

Ahogy teltek a napok, úgy üresedtem ismét. Egyre reálisabban láttam mindent, például azt is, milyen kevés pénzből meg tudtam élni eddig. A sok élvezet elemésztette kétheti ételre szánt vagyonomat, hirtelen nagyon szegény lettem, zsíros kenyeret kezdtem enni, hogy valahogy pótoljam a hiányt.

Aggódtam, nehogy teljesen visszatérjen a régi énem. Nem voltam benne biztos, hogy újra belevágnék a változásba, így elővettem Noémi csomagját, az ismeretlen képeket. A tárcámba tettem egyet lefedve, és felhívtam a pincérlányt, hogy randevúzzon velem.

Időközben a ruhatáramat is megújítottam, elegánsan felöltöztem, befújtam magam az új parfümmel, és mint akinek nincsenek anyagi gondjai, a maradék pénzemet mind a zse-

bembe tettem, hogy állni tudjam majd a vacsorát. Úgy terveztem, a hétvégén hazautazom, és valahogyan megpróbálok még kérni a szüleimtől, elvégre mióta elköltöztem, nem tettem ilyet. A lány jó hivatkozási alapnak tűnt, arra gondoltam, ők is örülnének neki.

A vacsora nagyon ízletes volt, majdhogynem jobban élveztem az ízeket, mint a partnerem társaságát. A csuklójáról továbbra sem tudtam levenni a szememet, de valahogy nem éreztem vágyat az iránt, hogy magamévá tegyem, inkább csak a mozdulat nyűgözött le, ahogyan az ételt szelte. Mintha apró köröket rajzolt volna egymás után a levegőbe.

A középiskolás rutin jól működött, nem esett nehezemre, hogy a lánnyal felhívassam magam a lakására. Azt mondta, élvezet nézni, ahogyan eszem. A konyhában ültetett le, fehérbort bontott, el is bódultam tőle egy kicsit, de továbbra sem vonzott a teste. Kértem egy percet, hogy felfrissítsem magam, mivel egyértelmű jeleket kezdett adni, hogy szeretné a közösülést.

A mosdóban felfedtem az eltett fényképet. Nézegettem, szuggeráltam, de nem történt semmi. A korábban érzett nemi váagnak nem mutatkozott jele, ugyanolyan maradt minden. A kád szélére ültem, kissé szédültem, talán a hárslevelűtől. Gondolkodni próbáltam. Noémi azt mondta, neki egyetlen kép elég szokott lenni. Mégis, amikor fogadott, egy egész falnyi elé állított. Hirtelen nagyon felelőtlennek gondoltam a lányt, elvégre egy ekkora dózisba bele is halhattam volna, ki tudja. De aztán rájöttem, hogy valószínűleg azért történt mégis minden úgy, ahogyan, mert nem a képek jelentik a kulcsot az érzelmeimhez.

A fejem egy pillanat alatt kitisztult. Már tudtam, hogy a pincérlánnyal nem fogok lefeküdni, határozottan bementem a szobába, ahol ő már fehérneműben várt a kanapén elheverve. A fekete, csipkés melltartóban jól látszott, a melle anélkül is feszes és kívánatos lehet. Rosszullétre kezdtem panaszkodni, elnézését kértem, és meg sem várva, mit szól, felrántottam

a cipőmet, majd a kabátommal a hónom alatt kiléptem az ajtón. Utánam kiáltotta, hogy hívjam majd fel, reméli, nincs nagy baj, és hogy nem ő csinált-e valamit rosszul, nem akart letámadni. Nem számított, mert nem hívtam fel többé. Nem hívhattam.

Ahogy voltam, izzadtan, étteremszagúan, igyekeztem minél hamarabb a Gellérthegyre érni. A pincérlány Kőbányán lakott, hosszú utat kellett tehát megtennem, másfél órán át zötykölődtem metrón, villamoson és buszon egyaránt. Bár csak egyszer jártam Noéminél, egyből odataláltam.

Éjfél körül járhatott, mire megérkeztem, időközben folyamatosan hívtam telefonon, hiába. Tíz-tizenöt próbálkozás után feladtam, úgy döntöttem, ha már alszik, letáborozom a kapuban, és majd amikor reggel kijön, elébe megyek. Eszelős ötlet volt a hidegben, átnedvesedett ruhában kint tölteni az éjszakát, ráadásul a sálamat is vékonynak éreztem, nagyon fázott a nyakam.

Mégis, igazolást akartam az elméletemre. A kapuhoz érve azonban mégsem ültem le sehová, ugyanis a kisházból fény szűrődött ki. Az ablakon át egy idegen férfit láttam, ahogy a kabátjával bajlódik.

TIZENNYOLCADIK

Noémi álmosan nyújtózott a matracon, akár egy, a szoba melegében terpeszkedő macska. Visszaaludni már nem bírt, de a napot sem akarta elkezdni, túlságosan belengte még a teret a Bencével közösen kiizzadt szeretkezészag. Talán a titkos helyiség egyetlen hibája a nehezen megoldható szel-
lőztetés volt.

Végül, hogy csináljon valamit, leszedte a falról a fiúról készült képeket, és visszarendezte az eredeti állapotába a saját gyűjteményét. Próbálta megfogalmazni magában, mi az, amiért jobb volt az előző éjszaka, mint a korábbiak. Mással még nem érezte így az összhangot, eddig nem is gondolt rá, hogy a testiség is jelenthet valamit. Meg akarta osztani az élményét Márkkal, de amikor tárcsázni kezdte a számát, látta, hogy a barátja már kereste őt előző este. Gyorsan visszahívta, délutánra meg is beszéltek egy találkozót, mert mind a ketten olyan bejelentenivalóval készültek, amit telefonon nem lehet megvitatni.

Egy belvárosi kávézóban találkoztak, Noémi vajas crois-sant-t és nagy bögrés tejeskávét kért, szokásával ellentétben három kanál cukrot is tett bele. Márk csak egy frissen facsart dzsúszt rendelt, lábát keresztbe téve, egyenes hátát a támlának döntve kérte a lányt, hogy meséljen először ő.

– A terv úgy működött, ahogyan kellett. Minden jól alakult, Bence megtalálta az érzelmekhez vezető utat, reggel pedig simán hazament, nem is akart nagyon maradni.

– Ezek szerint lefeküdtetek, ha csak reggel ment el.

– Igen, és? – húzta fel a szemöldökét Noémi, jelezve, hogy nem számít, majd nagyot harapott a péksüteményből.

– Úgy látom, jól kivette az erődet – bámult a reggelire a fiú.

– Tudod, furcsa volt – vörösödött el a lány. – Azt hittem, majd olyan lesz, mint mással. De valahogy jobb volt. Meghittebb. Természetesebb.

– Tetszik neked – bólintott nevetve Márk.

– Dehogyan! Mármint, lehet, hogy kevésbé közömbös.

– Megadtad neki a számodat?

– Nem, illetve csak azért, hogy hívjon, ha bajba kerül.

– Eddig megvolt nélküled – mutatott rá a fiú.

– Eddig nem voltak érzelmei. Most egy egészen új világgal kell megismerkednie. Talán segítségre szorul. Nem tudom. Fel kellene hívnom. De közben meg nem akarom, hogy több legyen köztünk. És a számát sem tudom.

– Megbolygatták a megszokott életedet? – nevetett újra Márk.

– Ne legyél cinikus. Nagyon felkavart, tele vagyok furcsa, kusza gondolatokkal. Nemcsak szex volt. Beszélgettünk is, és végig figyelt, úgy láttam, érti, amit mondok. Túlságosan hasonlítunk. Megijedtem tőle. Hagyjuk is, beszélj te, mi történt! – zárta le Noémi, és bár a barátja még folytatta volna a megkezdett vitát, mégis belevágott a saját meséjébe, mivel már nagyon nehezen tudta magában tartani.

– Elmondtam otthon.

– És mit szóltak? – döbrent meg a lány.

– Anya csak annyit, hogy már régóta sejtette, csak nem mert rákérdezni, aztán megölelt, és megkérdezte, van-e valakim, illetve hogy veled mi a helyzet, és hogy láthat-e még. Nagyon szeret, mondtam neki, hogy ezután is sokat fogsz jönni, barátok maradunk. Valójában nagyon jól beszélgettünk, és már ettől is felbátorodtam, úgyszólván apám elé álltam.

– Örülök, hogy ilyen könnyen ment. Persze hogy megyek még hozzátok! Anyukád főztje a legjobb, amit valaha kóstoltam.

– Igen, gondoltam, hogy a hasad áthozza majd Noémi többi részét is. De ennyire azért nem egyszerű a helyzet.

– Apád?

– Egy darabig csak sóhajtozott. Ült a kanapén, egy pillanatra azt hittem, gutaütést kap. Aztán levette a szemüvegét,

az egész arcát a hatalmas tenyerébe temette. Így ült vagy öt percig, majd a szemembe nézett, és azt kérdezte, hogy akkor neki nem lesz unokája? Erre nem tudtam mit felelni. Szerencsére hamarosan megszólalt, azt mondta, akkor is a fiam vagy, még ha ilyen is, aztán a vállamra tette a kezét, úgy kérdezte, hogy van-e valakim. Anyám közben persze hallgatózott, leskelődött a kulcslyukon, és amikor meglátta a fehér arcomat, berontott, leteremtette apámat, hogy miért csinálja a drámát, nem változott semmi, hogy a fiuk éppen egy nagyon nehéz vallomáson van túl, és azt várja, hogy a szülei támogassák, ami meg is fog történni, ebben nincs vita.

– Nem hittem, hogy ilyen jól fogja kezelni – fejezte ki elismerését Noémi.

– Én sem. Mindenesetre sokat beszélgettünk hármásban, többet, mint valaha, és végül képzeld, meghívták Rolit a vásárnapi ebédre.

– Ez elég jó kezdetnek tűnik. Ezek szerint hivatalosan is egyedülálló lettem?

– Igen, bátran járhatsz Bencével – mondta Márk, de Noémi szemét látva gyorsan elterelte a szót. – Majd átmegegyek, elmondom anyukádnak, nehogy az én szüleimtől tudja meg. Meg persze beavatom apukádat is.

– Anyám hetekig nem fog leszállni rólam.

– Majd veszek neki csokit meg virágot.

– Így van. Aztán hazamész, én meg ott maradok veled, és hallgathatom. Köszönöm szépen. De azért örülök neked. Ne izgulj, kitalálok valamit.

A következő napokban Noémi nem találta a helyét. Folyton elterelte valami a figyelmét, majdnem elütötte egy busz a zebránál, amikor nem vette észre a piros lámpát, a szakdolgozata pedig egy betűt sem haladt.

Folyton Bence járt az eszében, hogy mit csinálhat, hogyan fedezi fel épp a világot az új oldaláról, arra gondolt, biztosan már más nőkkel hentereg, élvezi a testük adta gyönyöröket, és már régen nem is jut eszébe az, akinek mindezt köszönheti, hiszen fel sem hívta. Másszor pedig szinte látta, ahogyan a fiú egy-egy utcán átsétálva belefeledkezik a gyönyörű épületekbe, és közben bambán lelép az úttestre, a suhanó autók elé.

Márkkal nem merte megosztani ezeket, mert egyrészt sejtette, hogy a barátja azonnal megjegyzésekkel árasztaná el, amitől csak zavarba jönne, másrészt most biztosan el van foglalva azzal, hogyan mutassa be otthon a kedvesét.

Arra lett figyelmes, hogy szinte irigy rá, amiért elindult a boldogság útján, nem kell többé titkolnia a valódi énjét, és bár az út elején van, esélye lehet rá, hogy teljes, őszinte életet éljen.

Noémi még mindig súlyosnak érezte a titkait, sokszor mérges is lett, ha arra gondolt, hogy most jár-kezel valaki a világban, aki többet tud róla a saját anyjánál, és nincs technika, amellyel ezt a titkot követni vagy védeni tudná. Ilyenkor legszívesebben megkereste volna Bencét, és minden haragját rázúdítva parancsolja meg neki, hogy ne merjen beszélni a hallottakról senkinek.

A helyzet végül úgy látszott megoldást nyerni, hogy a Fővám téren valaki lefotózta a lányt. Egy jóképű, huszonéves fiú, Kanadából érkezett, egy ötvenhatban kitelepült magyar család gyermeke, aki meg akarta ismerni a hazáját, ezért egy évre Budapestre költözött. A fényképészet szerelmeseként minden évszakban megörökítette magának a város nevezetességeit. A kép érdekessége, hogy Noémi párás leheletét akarta lefotózni az éjszakai világítás fényében, látszott a lány kissé csücsörítő ajka is, igazán jól sikerült, hála a csúcsmínőségű gépnek.

Először csak az elektronikus elérhetőségeiket cserélték ki, a fiú ígérte, még az éjszaka el fogja küldeni a fotót. Aztán Noémi gondolt egyet, és a szokott módon magához hívta a jóképű kanadait. Útközben azon járt az esze, hogy most meg-

mutatja, ő még mindig a régi, nem vonzódik senkihez, ugyanúgy közöszlenni fog ezzel a fiúval, mintha pár héttel korábban ismerte volna meg.

Kicsit siettette is a dolgokat, ahogy a titkos helyiségbe értek, nem hagyta, hogy a másik csodálkozzon vagy nézelődjön, már a számítógép elé is terelte. Miközben a fiú lementette a képet, a lány már le is vette a pulóverét, bár a szoba még nem melegedett át, így libabőrös lett a karja.

Ekkor csörrent meg először Noémi telefonja. Épp csak rápillantott, azt hitte, Márk keresi, de akkor látta, hogy ismeretlen a szám. Nagyot dobbant a szíve a lehetőségre, hogy Bence az. De a dac akkor már eluralkodott benne, eltöklelte, hogy nem veszi fel, hiszen nem akart többet a fiúval találkozni.

A fotós hamar megértette a felkínált lehetőséget, gyorsan levetette a maga ruháit is, és hevesen a lány meztelen vállát kezdte csókolgatni, miközben szorosan fogta vékony derekát. Már a nyakában lihegett, amikor szinte erőszakosnak tetszően újra rezegni kezdett a telefon.

Talán bajba került, villant át Noémi agyán. Megint látta maga előtt Bence vérbe fagyott holttestét, és ettől minden vágy kiürült belőle. De nem akarta a fenekét markolászó fiút sem elküldeni, így hagyta, hadd vegye le róla a meleg bélésű nadrágot is. Arra viszont nem számított, hogy a másik olyan célratörő lesz, hogy a harisnyával és a bugyijával együtt fogja róla lerángatni a ruhadarabot. A durvaság, az egész testét átjáró hideg, az idegen férfiszag, a combjának meredő farok és a telefon újabb csörgése teljesen kijózanította. Eltolta magától a fiút, és a ruhái után kapott.

– Hagyjál, megfagyok. A pasim hívott, menj el inkább – mondta hűvös hangon, magát is meglepve az utolsó állításával.

Az idegen egy darabig dühösen bámult rá, majd megértve, hogy hiába utazott annyit, mégsem fogja a lánnyal tölteni az éjszakát, csalódottan, hangosan fújtatva felöltözött.

Noémi eközben megnyugodott, örült, hogy elmegy a fiú, kicsit engeztelni is próbálta, kedvesebb hangot ütött meg,

elnézést kért, de egy idő után látta, hogy nem számít, hagyta, hogy csöndesen összeszedje a ruháit és elkészüljön.

Kikísérte még, megmutatta, hogyan tud kijutni a kapun, nem akarta, hogy az anyja észrevegye a vendéget. Már épp vissza akart menni a házba, amikor meglátta a kerítés túloldalán álló, lehorgasztott fejű Bencét. Óvatosan integetett neki, a fiú visszabiccentett felé. Noémi megvárta, amíg a kanadai hallótávolságon kívülre ér, azután kiáltott csak át.

– Nem jössz be?

TIZENKILENCEDIK

Vegyes érzelmekkel léptem be az ismert házba. Szégyelltem, hogy hirtelen, készületlenül, büdösen rohantam oda, vállalva a tehetetlenségemet, zavarban voltam a kiszolgáltatottság miatt, és remegett a gyomrom az izgalomtól, hogy újra Noémi közelében lehetek.

Amikor a kapuba értem, zavartan kutattuk egymás arcát, kerestük a megfelelő gesztust. Úgy álltam előtte, mint azok az élőszobrok, amelyek csak akkor mozdulnak meg, ha valaki pénzt dob a kalapjukba. Végül röviden az arcomnak nyomta puha, forró ajkát, ami jobban átmelegített, mintha rumos teát ittam volna a kandalló előtt.

Talán ettől, vagy a jól fűtött nappalitól, de éreztem, ahogy lassan az arcomtól a fülemig elvörösödöm. Ezúttal nem is mentünk tovább. A csillár meleg fényt adott, Noémi az íróasztal székében foglalt helyet, engem pedig a kényelmes bőrfotelba ültetett bele, bár a lábamat nem mertem feltenni az idegen helyiségben.

Várta, mikor szólalok meg. Tudtam, nekem kell mondanom valamit, hiszen én vágtattam hozzá az éjszaka közepén, de csak annyit bírtam kinyögni, hogy nagyon sokat gondoltam rád. Meglepetésemre bólintott, hogy ő is, nem is gondolta volna, hogy így lesz.

Szabadkozni kezdett, hogy az iménti sráccal nem történt semmi, nem esett jól a jelenléte, akarta, hogy együtt legyenek, de aztán nem tudta elengedni magát, inkább hazaküldte. Még tovább is részletezte volna, de intettem, hogy nem kell, nem tartozott nekem elszámolással. Ennek ellenére sokat jelentettek a szavai.

Átvettem a szót, elmeséltem neki, hogyan költöttem el minden pénzemet. Az új ruháimat megdicsérte, a süteményeken nagyot nevetett. Kiderült, hogy ő is sokat jár-keel a városban, nézi a szép épületeket, vannak közös kedvenceink is, például a New York kávéház a Blahán, de mondta, hogy ismer

rengeteg olyat, ami el van dugva a város kis utcáiban, nem is hinné az ember. Kérdezte, bementem-e a kávéházba, de be kellett valljam, hogy egyedül, hétköznapi öltözékben nem mertem. Noémi sem volt még, ezen felbátorodtam, kiszaladt a számon, hogy egyszer elmehetnénk együtt akár. Suttogva, bizonytalanul válaszolta, hogy persze, akár.

Minden szó nehezemre esett, és a köztünk lévő másfél métert az ezerszeresének éreztem. Azon kezdtem gondolkodni, valójában mit akarok, miért mentem oda. Noémival mindig őszinte voltam, ezen az úton haladtam tovább.

Nagy levegőt vettem, és elmondtam neki, hogy a képek nem segítettek. A pincérlány félig meztelen teste fel sem izgatott. Itt meg kellett álljak, mert észrevettem, hogy Noémi kicsit keményebben kapaszkodik bele a karfába, mintha rosszul esne neki, hogy más nőről beszélek. Ettől kicsit könnyebben folytattam.

Hogy folyton csak a legutóbbi találkozásunkra gondolok. Semmi nem tölt fel érzelmekkel, kivéve az, ha a meztelen testének illata, vagy az a beszélgetés jut eszembe, amikor olyan mélyen megnyílt nekem. Olyankor nem vagyok erős. Bármivel megbirkóznék, mégis egy könnyű fuvallat ledönthetne a lábamról. Érzem, ahogyan a szívem vérrel látja el a testemet, mintha a körmöm alatt is lüktetne. Az uszoda klóros vizétől mindig kiszárad a bőröm, testápolót és kézkrémet kell használnom kamaszkorom óta, most mégis úgy izzad a tenyerem, látszik a nyoma a bőrfotel karfáján.

Ahogyan ezt elmondtam, zavartan letöröltem a pulóverem ujjával, s kezdtem rájönni, hogy nem a legelőnyösebb színben tüntettem fel magam. Eszembe jutott, eddig nem is mertem a lányra nézni, a zoknimat figyeltem. A sietségben annyira a bakancsom orrához dörgölözhetett, hogy kilyukadt a bal lábam nagyujjánál. Egy rakás tehetetlen, nyomorult szemétnek éreztem magam. Félve tekintettem fel rá.

Noémi úgy mosolygott, mint a südőrlány, akinek először udvarolnak. Tekintete melegséget árasztott, a pulóverében olyannak tűnt, akinek nagyon jó, megnyugtató lehet az ölelé-

se. Valahogy nem vadnak és kívánatosnak, hanem kedvesnek, örökkön valónak láttam. Hangosan mondtam ki, ami eszembe jutott. – Ez lehet a szerelem?

Ettől kissé hátrahőkölt, én is megijedtem. Minden érzelem túltengett bennem, ezt neki is tudnia kellett. Gyorsan magyarázkodni kezdtem, hogy biztosan nem, ne értsen félre, túltöltődhettem, és ne haragudjon rám, a szerelemről eddig csak hallottam, biztosan nem alakul ki ilyen hirtelen. Óvatosan válaszolt, hogy ő nem tudja. Még nem érezte igazán.

Úgy tűnt, egyikőnk sem fog tudni felülemelkedni a kínos helyzeten, idegen terepen toporogtunk. A szavak elhagytak, csak az érintés maradt. Megfogtam a kezét, nem húzta el, meg akartam csókolni, erre a tenyerét a mellkasomra téve szólt, hogy várjak. A farzsebéből elővett egy képet, hogy stimulálja magát. Nem érdekelt, csak az, hogy ő is akarja.

A hálósobába mentünk, a rendes ágyába, úgy sejtettem, én lehetek az első, akit beenged oda. Magunkra zártuk a fehér faajtót, és gyengéden ölelni kezdtük egymást.

Reggel nem küldött el. Álmosan nyújtóztunk a forró, selymes paplan alatt, aztán ölelkezve átaludtuk a délelőttöt. Egyikőnk sem akarta, hogy véget érjen az éjszaka óta tartó szótlán pillanat, minden hang, ami a köztünk lévő események magyarázatáról szól, csak bántó mondattá állhatott volna össze.

Délben azonban muszáj volt beszélünk. Noémi gyomra hangosan korgott, én sem tudtam már sokáig étel nélkül maradni. Volt nálam egy csoki, mióta megéreztem, mennyire finom, mindig hordtam egyet magamnál, apró örömforrás. Elfeleztük, a nagyobbikat nekiadtam, észrevette, és miközben egy falatként a szájába gyúrte, finoman megsimogatta a karomat.

Tele szájjal, érthetetlenül mondott valamit, visszakérdeztem, megismételte, rohadt erős vagy, aztán nevetett, látszódtak a csokifoltok a fogai között. Csak bámultam őt megigéz-

ve, hallgattam a nevetését, azon gondolkodtam, nem is hallottam még embert azért nevetni, mert én arra készítettem, legalábbis nem úgy, hogy értsem is, amin nevet. A mellkasomba boksolt, hogy ne bámuljam, mert olyan vagyok, mint egy kiskamasz. Elnézést kértem, erre kaptam egyet a másik öklével is, hogy ne legyek jófiú sem. Aztán talált még számtalan okot, sorra mondani kezdte, és mindegyik után ütött, hol a korábbi helyekre, hol a vállamra, a combomra, az oldalamra. Hogy olyan a hajam az egész éjszakás szeretkezés után, mintha most állította volna be a fodrász, vagy úgy udvaroltam neki este, mintha évszázadokkal ezelőtt lennénk, olyanok a ruháim, mintha egy nyugati elitegyetem egyenöltözetét vettem volna meg. Hogy most itt vagyok az ágyában, és nem tudja, mi a francot kezdjen velem.

– A közeledben akarok maradni – mondtam. Erre a fejét rázta. Értsem meg, a tegnap éjszaka is csak úgy sikerülhetett, hogy ő előtte elővett egy addig ismeretlen fényképet. Csak így tudja elengedni magát, csak ilyenkor van szüksége az együttlétre, máskülönben annyira nem hiányzik neki. Aztán hozzátette, hogy velem mégis más egy kicsit, valahogy jobb.

Láttam, hogy ő is valami új élményen esik át. Ettől büszkeség fogott el, de gyorsan felváltotta a remény, talán tudunk olyan megoldást találni, ami működhet. Megkérdeztem, nem bánná-e, ha néha átjönnék. Például, amikor új képet kap, nem az idegent hozná le ide, hanem felhívna engem. A szabályt, ami a közösülésre lett kitalálva, már úgymint megszegték. Újra.

Ezen elgondolkodott, majd öltözködni kezdett, éhesen nem tud dönteni, mondta, és az arcomba dobta az alsóneműmet. A kis konyhában rántottát ütött össze, kicsit odaégett, de nagyon jólesett. Kávét is főzött hozzá, tejjel adta oda, meg sem kérdezte, kérek-e, úgy készítette el, mintha magának lenne. Korábban feketén ittam, most viszont ízlett a krémes íz.

Újra a nappaliban ültünk le. Nem mehettem el, nem is engedett volna, amíg ennek nem járunk a végére, hiszen akkor csak idő kérdése, és újra a kapu előtt fogok állni.

– Tegyük egy próbát – javasolta. – Legközelebb, ha üresedem, és fényképet szerzek, neked fogok szólni. De semmi több ennél. Legyünk hasznosak egymás számára, és maradjon minden egyéb a régiben, a jól bevált módon.

Valójában ez is sokkal több volt, mint amit előző este remélni mertem. Gyorsan ráálltam, megadtam a telefonszámomat is, tudtam, hogy tényleg hívni fog. Hiszen ő sem hazudott még soha.

HUSZADIK

Noémi azon gondolkodott, hogy könnyedén hazavihette volna a jóképű, fiatal férfit, akinek a Parlament előtt lógott bele a fényképébe. A fiú többször is tett megjegyzést a lány szép külsejére, még a finom illatára is, ebbe korábban biztosan belekapaszkodott volna, hogy a titkos helyiségben legyen kívül levezetnie a felesleges energiát.

Most mégis hagyta, hogy a fiú gyorsan, még a helyszínen, a telefonjáról küldje el a képet a megadott címre, azután elköszönt tőle, és átmétrózott az Astoriára, hogy a török gyorsétteremben egy nagy tányér gyrost egyen. Hiába érezte úgy, hogy teljesen jóllakott, még kért a csokoládés és a diós baklavából is. Közben Bencére gondolt, eszébe jutott, amit a süteményes élményeiről mesélt, a tortaszeletek, a krémesek, magában azóta is sokat mosolygott ezen, de hirtelen megelevenedett előtte a barna pincérlány is, amitől furcsa szorítás kezdte kerülgetni a gyomrát.

Azon tűnődött, talán túl soká váratta a fiút, lehet, hogy azt hiszi, meggondolta magát, és az is lehet, hogy már másnál keresett vigaszt. Persze, folytatta a gondolatmenetét, ezzel sem lenne semmi baj, hiszen nincsen közöttük semmi több a testi vonzódásnál.

Hiába töltötte el kellemesen az ebéd, nyugtalan lett. Hogy enyhítsen rajta, Márkot próbálta hívni, a barátja azonban nem vette fel a telefont. Amióta Rolival vállalta a szerelmét, alig volt elérhető, állandóan együtt mentek mindenhová, ezen a szombaton is biztosan épp kirándultak valahol.

Nem hibáztathatta ezért, mégis, jólesett volna a fiú támasza. Hirtelen rettenetesen magányosnak érezte magát, ahogy egyedül ült a gyöngé, alumíniumvázás széken, a zsírfoltos tányérok felett. Elővette a telefonját, és írt Bencének egy rövid üzenetet, semmiséget, a hogyléte felől érdeklődve.

Arra számított, hogy ha érkezik is válasz, az talán csak másnap, vagy legfeljebb késő délutánra várható, egy-két szó-

ban, hiszen ő jócskán megvárakoztatta a fiút. Meglepetésére azonban a készüléke pár pillanattal később rezegni kezdett a beérkező hívástól.

– Szia! – köszöntötte Noémi, és bár magabiztosnak akart tűnni, a hangja mégis bizonytalanságot árasztott.

– Szia. Öt éve nem voltam moziban, arra gondoltam, eljöhethetnél velem este. Vehetnénk pattogatott kukoricát meg kólát is, mert úgy emlékszem, ilyenkor az a szokás. Bár sosem értettem, szerintem a csámcsogástól nem lehet érteni a filmet, az innivalótól meg pisilni kell, és több mint kétórás lesz a műsor. – Úgy mondta, mint egy betanult szöveget, mintha napok óta arra várt volna, hogy végre jelet adjon neki a lány, mint a zöld lámpa a kereszteződésben.

Noémi hosszan hezitált, kifogásokat keresett, hogy nem tudja, ráér-e, nem emlékszik, beszélt-e már meg Márkékkal valamit, meg nem is ismeri azt a filmet, amit néznének, de Bence kítartóan és türelmesen háritotta az összes ellenérvét. Amikor a lány végül fegyvertelennek érezte magát, és kezdett kínossá válni a program lemondása, beleegyezett a találkozóba.

Bence húsz perccel hamarabb érkezett a megbeszélte időpontnál, a lány tíz percet késett. A félórás várakozási időben a fiú mindent apránként megfigyelt a Móricz Zsigmond körtéren. Lassan, hatalmas pelyhekben hullt a hó, úgy tűnt, megmarad reggelig. A villamosok sárgás lámpafényében még látszottak, de ahogy a sínekre értek, elolvadtak, és lassan tócsává álltak össze.

Az élelmiszerüzlet előtt hajléktalanok ácsorogtak a nagy csomagjaikkal, egymást várták, hogy aztán az egész napi zsákmányt összegyűjtve behúzódjanak valahová.

A metróaluljáróból kamaszok siettek fel, orrukat megcsapta a hideg, de az otthon, alapozásként elfogyasztott alkohol mámorában alig érezték. Mielőtt továbbindultak volna,

még betértek egy hamburgerre és sült krumplira a gyorséttermek egyikébe.

Az autók a szokásosnál lassabban közlekedtek, a sofőrök félték a csúszástól, úgy tűnt, mintha nem is rohannának sehová.

Az egész tér légkörét másnak érezte. Barátságosabbnak, meghittebbnek tűnt, Bence kimondottan élvezte az egyedül töltött időt, azon gondolkodott, hogy valaminek eszébe kellene jutnia erről a borzasztóan összetartó idillről. Egy középkorú párt pillantott meg, akik hatalmas, becsomagolt dobozokat egyensúlyoztak ki egy kisebb, sötétkék kosziból. Ettől hirtelen megvilágosodott, és eltökélte, életében először úgy fog ajándékot vásárolni a közelgő ünnepre, hogy azzal örömet okozzon, ne pedig valamely elvárást elégítsen ki a rokonság tagjainak. És Noéminak.

Ahogy a lányra gondolt, meglátta a lejtőn közelgő alakját. Fekete, prémgalléros kabátot viselt, hatalmas, vörös, kötött sapkával, amely alá betúrta az egész, feltűzött hajzuhatagát. Elébe sietett, és meg sem várva a köszönését, szorosan megölelve arcon csókolta.

Noémi elvörösödött, és ebből Bence rögtön rájött, hogy a másik nem ugyanabban a mámorban töltötte az elmúlt fél órát, így gyorsan távolságtartóbbá vált.

– Mehetünk? – kérdezte hátrébb lépve.

– Nem biztos, hogy élvezni fogom a filmet – kezdett bele a lány.

– Nézhetünk másikat is – ajánlotta a fiú.

– Nem, más miatt. Kezdek lemerülni. Te jól vagy?

– Kicsit én is, de azért még tartom magam – próbált nevetni, de a torkát az a nyomasztó érzés szállta meg, hogy nemsokára egyedül hagyják.

– Vannak új képeim. Nem vittem haza azóta senkit – vallotta be Noémi, magát is meglepve az őszinte magyarázattal.

– Akkor ma is inkább csak legyünk hasznosak egymásnak, mint legutóbb?

– Azt hiszem, arra nagyobb szükségem lenne – könnyeb-
bült meg a lány.

Reggel Bence ébredt hamarabb. Viszonozni akarta a reggeli-
készítést, így halkán a konyhába óvakodott. A hűtőben azon-
ban csak lejárt szavatosságú tojást, bizonytalan szagú felvágot-
tat és megavasodott vajat talált, a mélyhűtőben pedig mirelit
pizzák sorakoztak. Úgy tűnt, Noémi még hosszan fog aludni,
így a fiú felöltözött, úgy vélte, pont elég ideje van lemenni az
élelmiszerüzletbe, hogy meglepje valami finomsággal.

Tovább tartott az út, mint számította. Az éjszaka leesett
hó miatt a buszok nem jártak, gyalog kellett mennie, a bolt-
ban is sokan álltak sorba. Amikor a két nagy reklámszatyorral
a kezében visszaérkezett, a lány már bezárta utána az ajtót.
Sokáig kopogott, mire válasz érkezett.

Noémi elgyötört arccal, vörös szemmel állt a bejáratnál. Azt
hitte, a fiú lopakodva otthagya őt. Próbálta érzelmeit titkolni,
hiszen ő maga akart csupán testi kapcsolatot, a mozit is azért
mondta le, mert félt egy esetleges randevú lehetőségétől.

– Mit akarsz? – kérdezte sértődötten.

– Hoztam reggelit – emelte fel Bence a két szatyrot, úgy
téve, mint aki nem veszi észre a szomorúság jeleit.

A lány vállat vont, beengedte. A fiú leültette a még pizsa-
más Noémit a ragacsos konyhaasztalhoz. Megkérte, ne moz-
duljon, hagyja, hogy kárpótolja a rossz ébredésért. A Jóllaky
lányt hercegnőnek nevelték, így nem esett nehezére dacosan
hátradőlni a széken, és még hálóruhában is úgy ülni ott, mint
egy dáma.

Bence letörölgette az asztallapot, tiszta tányérokat és evő-
eszközt vett elő, szalvétát hajtott, elmosott két üvegpoharat
is. A közönyös Noémi arca egyre jobban felengedett, átjárta
a forróság, ahogy elé tették a vajas croissant-t, az eperlekvárt
és a rostos narancslevet. A fiú nem ült le vele reggelizni, jó

étvágyat kívánt, és kávéét kezdett főzni. A másik zacskót pedig betette a hűtőbe.

Noémi lassan, kis falatokban evett, mintha minden ízét külön szeretné kiélni. Amikor azonban a gőzölgő tejeskávéét is elé tették, pont úgy, ahogyan legutóbb ő készítette, lerakta a péksüteményt, és teli szájjal zokogni kezdett.

A fiú nagyon megrémült. Azt hitte, rosszul csinált valamit, gyorsan belekóstolt a kávéba, de nem érezte, hogy baja volna. Átrohant a fürdőszobába, zsebkendőt keresett, de csak nehezen talált.

– Mi a baj? Mit tehetnék, hogy jobb legyen? – faggatta kétségbeesetten.

– Ölelj már meg, bazd meg! – rivallt rá a lány.

Bence gyorsan átkarolta a forró, rázkódó testet, érezte, ahogyan Noémi a vállába fúrja az arcát, a könnycseppek lassan átitatták a pulóverét. Hosszan így maradtak, akkor is, amikor a lány már régen megnyugodott, nem tudták elengedni egymást.

– Mit hoztál még? – kérdezte Noémi, miközben kifújta az orrát.

– Nagyon sok szemetet eszel.

– És akkor mi van?

– Hoztam egy kis marhalábszárat, meg hagymát, pirospaprikát és krumplit. Főzök neked, hogy legyen ebéded és vacsorád, mondtad, hogy a szüleid csak holnap jönnek haza.

Bár Noémi nem értett az ételkészítéshez, végig igyekezett hasznossá tenni magát a szűk konyhában. Meghámozta a burgonyát, felszeletelte a hagymát, miközben a fiú a húst vágta. A karjuk vagy a csípőjük folyton összeért, ilyenkor igyekeztek a másikhoz simulni, nem álltak arrébb.

A lány még egy palack méregdrága vörösbort is hozott az apja készletéből, jócskán locsoltak belőle a készülő pörköltbe. Az ebédhez gondosan megterítették.

- Ezt a terítőt anyám vette, még az életben nem használtam.
- Majd igyekszem, hogy ne egyem le.
- Nyugodtan. Anyám még örülne is, látná, hogy használva van.

Miközben ettek, sokat nevettek, történeteket osztottak meg egymással, hogyan reagáltak az emberek a furcsa viselkedésükre, amikor régebben úgy válaszoltak vagy cselekedtek, ahogyan éppen logikusnak tartották.

Amikor jóllakottan hátradőltek, Noémi szomorúan nézett a fiú szemébe.

– Szerinted lehet, hogy egy normális párnak ilyenek a mindennapjai? – kérdezte.

– Nem tudom. Te meg én soha nem leszünk normálisak – válaszolta komolyan Bence.

– Igen. Éppen ez aggaszt engem is. Hiába teszünk úgy, nem lehetünk olyanok, mint mások. Nem lehetünk pár sem.

– Miért? Talán pont ezért lennénk sokkal erősebbek bárkinél. Egyáltalán, mi a normális? – nevetett fel a fiú.

– Köszönöm az ebédet. Igazán finom volt, jólesett a törődésed. De ideje indulnod – mondta halkán Noémi, de nem mert a másik szemébe nézni.

Bence nem kérlelte vagy győzködte, egy sóhajtással jelezte csak, hogy inkább maradna. Komótosan elkészült, hogy a lánynak kénytelen legyen a kínos csend miatt felállnia és kikísérnie, a kapuban, mintha magától értetődő lenne, puha csókot adott a szájára, majd hallgatta, hogyan ropog bakancsa alatt a frissen esett hó.

A kétség és az öngyötrés napjai következtek a fiú számára. Már nem álltathatta magát azzal, hogy közömbös számára a lány. Úgy érezte, az egyetlen, amit tehet, hogy folyamatosan hallatja a hangját. Így olyannak tűnt, mintha valamelyest a közelében lenne. Mindennap írt neki üzenetet a telefonjával,

semmisségeket, helyzetjelentést, igyekeztén, hogy Noémi ne vélje tolakodónak, azonban egyszer sem kapott választ.

December huszonharmadikán már kedvetlenül ült bérelt lakásában az ágyszélen. Minden csomagját összerakta, hogy hazalátogasson, az egyik bőröndben csak ajándékok voltak a rokonainak. Az anyja telefonon tudósította, hogy éppen sül a diós és a csokoládés beigli, másnapra pedig már pácolódik a pulykacomb, az apja pedig reggel megy majd a piacra friss halért, meg van rendelve.

Egyetlen díszdoboz hevert csupán külön téve, a Noéminek szánt. El akarta vinni neki, de amikor rászánta magát, a hosszú hallgatás miatt az egész nevetségesnek tűnt. Attól félt, hogy talán mégis rosszul döntött, időt kellett volna hagyni a lánynak, most lehet, hogy örökre megszakította vele a kapcsolatot.

Az elmúlt napok vásárlási láza, illetve a válaszra várás hirtelen teljes súlyával a vállára ült. Fáradtnak, erőtlennek érezte magát.

Épp a kabátjáért nyúlt, amikor kopogtattak. A szíve nagyot dobbant, de amikor ajtót nyitott, csak a szomszéd férfi állt vele szemben.

– Épp itt bagóztam, amikor láttam, hogy az a kislány ott szemben nagyon csönget. Szerintem nem az özvegyasszonyt, hanem magát keresi, csak biztosan elnézte az ajtót. Szóljak neki?

Bence válasz helyett csak megrázta a fejét, és már rohant is a lépcsőház felé. Végül a nagykapunál érte utol Noémit.

– Te mit csinálsz itt? – kérdezte, jobb nem jutván az eszébe.

– Hiányoztál. Akartalak hívni vagy írni, de nem tudtam, mit lehetne. Anyám süttött kalácsot, gondoltam, hozok belőle, hátha még itthon vagy.

A fiú gyorsan a lakásába vezette a lányt. Noémi észrevette a bőröndöket, magában hálát adott, amiért időben érkezett. Óvatosan, ahogyan új helyen szokás, körbenézett. Legutóbb csak a bejáratig jutott, most volt lehetősége megfigyelni a szegényes szobát.

Bence szabadkozott, hogy még nem volt ereje és pénze átrendezni, a régi életét jobban tükrözi a hely, mint az újat. Felalá mászkált, koszos edényeket és szennyes ruhákat próbált eltüntetni, de a lány megfogta a kezét. Meleg, puha érintése egy pillanat alatt megnyugtatta a fiút.

– Jó nekem így, ahogy van. Miattad jöttem. – mondta gyengéden, és a szabad kezét Bence tarkójára téve magához húzta. – Boldog karácsonyt akartam kívánni – súgta, majd hosszan hozzásimulva megcsókolta.

A fiú torkát fojtogató erő vette hatalmába, ahogyan a fel-tóduló érzelmeket legyűrte. Hirtelen eszébe jutott a Noéminek szánt ajándék. A kezébe nyomta a dobozt, mire a lány zavartan nevetve bontogatni kezdte.

– Nem gondoltam, hogy kapok tőled valamit – szabadkozott, miközben harsogva szakadt a kezében a díszes papír.

Egy darabig csak nézte az eszközt, nem értette azonnal, mire jó, majd megfejtette, és még jobban zavarba jött.

– De miért kapok ekkora ajándékot?

– Nem az benne a lényeg. Erre a digitális képkeretre fel tudod tölteni az összes fotót, így nem kell többet a titkos szobában rejtegetned őket. Mivel folyamatosan cserélődnek, mind ott lehet a szobában veled, de senkinek sem fog feltűnni, mivel egyszerre csak egy látszik. Jó, nem?

Bence végül már csak az esti vonattal tudott hazautazni a szüleihez, de előtte Noémi megígértette vele, hogy amint tud, visszamegy Pestre, és a szilveszteri bulira is elkíséri majd Márkékhoz.

Az egész rettenetesen hirtelen jött a fiú számára. Reggel még azzal a biztos tudattal ébredt, hogy magányosan fogja leélni az életét, hiszen nem talál még egy olyan lányt, aki így fel tudja tölteni, mint Noémi, olyat pedig főleg nem, akivel egyébként is jól érzi magát. Úgy hitte, kiürül majd belőle min-

den érzélem, újra csak üres, logikusan működő porhüvellyé válik, lassan el fogja felejteni ezt a kalandot, a lányt, a titkos helyiséget, hogy milyen nevetni, zokogni, a szép épületeket a városban, a sütemények ízét, a szerelmet, mindent, ami számára azt jelentette, hogy képes ember lenni.

Ahogy lassan zötykölődött a túlfűtött kupéban, figyelte a hófehér tájat a párás ablakon át, érezte az ülést borító szövetből áradó, az előző utasokból ott maradt szagot, eszébe jutott a jövendőmondó lány.

Lehet, hogy az egészet Noémi tervelte ki, és egy teljesen átlagos nővel ült aznap szemben. Mégis, ahogyan akkor fennakadt a szeme, megváltozott a hangja, és a végén összeesett, nem hagyta nyugodni.

Mi van akkor, ha aznap mégis megszállta a nőt valami égi sugallat? Talán tényleg igaz, amit mondott? Hogy van esély arra, hogy ő is boldog lehet egyszer?

TARTALOM

Első	5
Második	9
Harmadik	12
Negyedik	16
Ötödik	20
Hatodik	27
Hetedik	32
Nyolcadik	36
Kilencedik	41
Tizedik	51
Tizenegyedik	55
Tizenkettedik	66
Tizenharmadik	70
Tizennegyedik	77
Tizenötödik	81
Tizenhatodik	89
Tizenhetedik	101
Tizennyolcadik	105
Tizenkilencedik	111
Huszadik	116

Napkút Kiadó Kft.
1027 Budapest, Fazekas u. 10–14.
Telefon: (1) 787-5889
Mobil: (70) 617-8231
E-mail: napkut@gmail.com
Honlap: www.napkut.hu

Szöveggondozó: Kovács Ildikó
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence

A borító Christian Schloe
képének felhasználásával készült

ISBN 978 963 263 930 7

Egy péntek estén az anyám a vacsoránál nagyon komolyan azt mondta, hogy a következő pénteken el fogom kísérni őt balettóra, hogy nőiességet tanuljak, ahogyan a hozzám hasonló úri hölgyeknek illik. Az eltelt évek ellenére is meglepett a vaksága. Gondolkodtam, melyik reakciót válasszam. Földhöz vághattam volna a levest, üvölthettem volna, nagyon halkán nemet válaszolhattam volna, és akkor elegánsan felmegyek a szobámba, de sejtettem, hogy fordulóponthoz érkeztem, valamin változtatnom kell. Apám látta a hezitáláso-
mat, óvatosan húzta maga felé a törékeny tárgyakat, de megszólalni nem mert.